

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/22 • 8 Haziran 2007 • 50 YKr

**Ne seçim, ne meclis, ne
Amerikancı-IMF'ci kokuşmuş
düzen partileri!..**

**Çözüm işçilerin ve emekçilerin
devrimci mücadelesinde!..**

**Çözüm devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

*Sermaye düzeni dört koldan gericilik,
darbe, ırkçılık, saldırganlık, IMF-TÜSİAD
reçeteleri dayatıyor!..*

**Devrimci mücadele çağrısını gür
sesle yükseltmenin zamanıdır!**

*BDSP bağımsız devrimci sosyalist
adaylarını açıkladı...*

**Herkes kendi
bayrağı altına!**

Kamuda TİS süreci...

**Sendika ağaları bir kez daha
ihanete
hazırlanıyor!**

*ÖSS'ye ve geleceksizliğe mahkum
değiliz!*

**ÖSS duvarını
yıkarak için
9 Haziran'da
Kadıköy'e!**

*Rostock'da 100 bin işçi, emekçi ve genç
G8'i protesto etti...*

Almanya'da coşkulu ve militan

**G8 karşıtı
gösteri**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Sermaye düzeni dört koldan gericiлик, darbe, ırkçılık, saldırganlık, İMF-TÜSİAD reçeteleri dayatıyor!.. 3
Polis terörüne yol veren yasa meclisten geçti... 4
BDSP bağımsız devrimci sosyalist adaylarını açıkladı... 5
Kamuda TİS süreci... 6
Sosyal diyalog mu, katılımcı zorbalık mı, yoksa... - Yüksel Akkaya 7
"Sınır ötesi operasyon" tartışmaları 8
Rant kavgası nedeniyle DYP-ANAP birleşmesinin sonu geldi! 9
Dinar'da ortaya saçılan pislik! 10
Düzen partileri söylemde bile asgari ücretin adını anmıyorlar... 11
"Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!" Şenliği başarıyla gerçekleştirildi! 12
ÖSS duvarını yıkmak için 9 Haziran'da Kadıköy'e! 13
İşçi ve emekçi hareketinden... 14
Direnişçi Esen Plastik işçisiyle konuştuk... 15
Ne seçim, ne meclis, ne Amerikancı-İMF'ci kokuşmuş düzen partileri!.. Çözüm işçilerin ve emekçilerin devrimci mücadelesinde!.. Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde! (Orta sayfa). 16-19
İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği Seçim çalışmalarından... 20
ÖSS protestolarından... 21
Rostock'da 100 bin işçi, emekçi ve genç G8'i protesto etti... 22-23
G8 günlüğünden... 24-25
Artık örgütlenme zamanı
Mumia Abu-Jamal 26
Lübnan'da çatışmalar devam ediyor! . 27
Kapitalist/emperyalist düzen silahlanma yarışını körüklüyor! 28
Seçimler ve devrimci yurtsever tavır - III-M. Can Yüce 29
Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmet Arif'i anma etkinliklerinden... 30
Mücadele Postası 31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/22 ● 8 Haziran 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Seçimler düzenin politika arenasını bir kez daha aydınlatmış bulunuyor. Partiler arasındaki ittifaklar, aday belirleme tarzları, adayların bir partiden diğerine dolaşımı, düzen partilerinin tek programda bütünleştiğinin tanığı oluyor.

Bir bakıma sermaye düzeni seçimlerle kendini tahkim etmeye çalışırken, aslında kendi eliyle kendi teşhirini de ediyor.

Fakat tüm bu yaşananlara bir anlam vermek, siyasal özünü ortaya çıkarmak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin önüne sermek, sınıf devrimcilerinin yürüteceği faaliyetle mümkün olacak.

Aday çıkardığımız bölgelerdeki seçim bürolarının bu ihtiyaca en ileriden yanıt verecek şekilde ve bir an önce faaliyete geçirilmesi gerekiyor. Her büro kendi bölgesindeki seçim çalışmasının merkezi haline getirilmelidir. Bu bürolarda düzenlenecek çeşitli etkinliklerle, işçi ve emekçilerin dikkati seçim çalışmamıza çekilebilir.

Seçim bürolarının en etkin kullanımı yanında, bu çalışmalara katılan işçi ve emekçilerin düzen partilerinin tekleşmiş programıyla işçi sınıfının devrimci programı konusunda eğitilmesi de özel bir önem taşıyor. Düzen partilerinin İMF-TÜSİAD tarafından hazırlanan programları, zaten, işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından yaygın biçimde yaşayarak öğrenildiği için fazla bir sorun bulunmuyor. Bu nedenle, daha çok, işçi sınıfının devrimci programının sermaye düzeninin yıkım programları karşısına konması, yaşamın her alanında yapılacakların bir bir sıralanması, bu konulardaki sorulara rahatlıkla yanıtlar verilebilmesi için bir eğitim ihtiyacı bulunuyor. Yoğunlaştırılmış bir çabaya konu edildiği takdirde bunda fazlaca bir zorluk da bulunmuyor.

Sonuçta, bugün için seçim çalışmamızın başarısı, işçi ve emekçilerden ne kadar oy aldığımızla değil, ne kadar

işçi ve emekçiyi programımızla tanıştırdığımızla ölçülecektir. Pek çok işçi ve emekçi, kendi sınıfının siyasal programıyla ilk kez tanışma imkanı bulacak. Düzen partileri arasındaki alternatif arayışının sonuçsuzluğunu, gerçek alternatifin kendisi, kendi siyasal mücadelesi olduğunu görecektir. Bu da, bölgelerdeki çalışmalarımıza sınıftan taze kan akışı anlamına geliyor. Genel siyasal faaliyetimizin, bu çalışmadan, genişleyip güçlenerek çıkması anlamına geliyor.

Seçim büroları bölgelerde yürütülecek faaliyetin merkezi olmakla birlikte, kuşkusuz, çok farklı ve çeşitli imkanların da yaratılması ve kullanılması zorunludur. Seçim çalışmamızın amaç ve hedefleri gözönüne alındığında, en etkin biçimde kullanılması gereken araçların başında gazetemiz ve özellikle de günlük sitemizin geldiği görülecektir. Türkiye çapında tüm

yoldaşların, çalışmaların tümünü ve zamanında siteden izleyebilmesi önemlidir. Daha da önemlisi, okurlarımızın ve genel kitlenin çalışmayı izleyebilmesidir. Ancak bunun yolunun tüm faaliyetin anında ve hızla günlük siteye aktarılması ile mümkün olduğu unutulmamalıdır.

Liseli gençlik başta İstanbul olmak üzere bir dizi kentte, 9-10 Haziran tarihlerinde ÖSS karşıtı miting, eylem ve etkinlik düzenleyecek. Kuşkusuz İstanbul'da 9 Haziran günü gerçekleştirilecek olan "ÖSS duvarını yıkalım!" şiarlı mitingi bir ilki ifade ediyor. Bir dizi liseli gençlik grubunun birlikte örgütlediği bu miting, liseli gençlik cephesinde uzun yıllar sonra düzenlenen bir eylem olması bakımından ayrı anlam taşıyor. Bu nedenle liseli gençlik güçlerinin düzenlediği bu eyleme her türlü destek ve katkıyı vermek bir gerekliliktir.

Ayrıca ÖSS karşıtı eylem ve etkinlikler birçok kentte gerçekleştirilecek. Liseli gençliğin kendi geleceğine sahip çıkmanın mücadelesini yükselttiği bu koşullarda, bu mücadeleyi ileriye taşıyacak her türden çabanın sahiplenilmesi ve desteklenmesi demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin kazanımlarını çoğaltıp büyütecektir.

Parti
değerlendirmeleri-1

Parti
değerlendirmeleri-2

Çıktı!...
Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Sermaye düzeni dört koldan gericilik, darbe, ırkçılık, saldırganlık, İMF-TÜSİAD reçeteleri dayatıyor!..

Devrimci mücadele çağrısını gür sesle yükseltmenin zamanıdır!

Kokuşmuş kapitalist düzenin yönetememe krizini derinleştiren egemenler arası çatışmada taraflar, son günlerde “sınırötesi operasyon” adı altında Güney Kürdistan’a saldırı çıkırtkanlığıyla birbirini sıkıştırılmaya çalışıyor. Sermaye medyasının gündemleştirdiği bu ırkçı-saldırgan açıklamaları, şovenist histeriyi olduğu kadar Kürt halkına düşmanlığı da körüklemenin bir aracına çeviren egemenler, faşist linç güruhlarının tasmalarını da çözerek sokaklarda daha sık boy göstermelerini sağlıyor.

“Vuralım, kıralım, ezelim...” fetvaları, kuşkusuz ki, işbirlikçi kapitalist rejim bekçilerinin saldırgan niyetlerini ortaya koyuyor. Ancak niyet beyanı ile uygulama farklı şeylerdir. Hele işin içinde Washington’daki efendiler de varsa!.. ABD emperyalizminin desteği ile geçmişte 30’u aşkın “sınırötesi operasyon” düzenleyen Türk ordusu, bugün ABD’nin çıkarlarına ters düştüğü için saldırganlığını frenlemek zorunda kalıyor. Tabii olası bir saldırının fiyaskoyla sonuçlanması ihtimalinin yüksek olması da, düzen bekçilerini bu konuda daha ihtiyatlı hareket etmeye zorluyor.

Washington’dan yapılan açıklamalara bakıldığında, Bush liderliğindeki savaş kundakçıları ile Amerikan rejiminin bazı akıl hocalarının Ankara’daki gelişmeleri yakından izlediği, Pentagon’dan bağımsız herhangi bir adımın atılmamasını telkin ettikleri görülmektedir. Buna karşın Ankara kaynaklı saldırgan açıklamaların esasen iç politikaya dönük hesaplarla yapıldığını, Pentagon görevlileri de biliyor. Nitekim “Kuzey Irak”a askeri hareket düzenlemenin uygun olmadığını, Türk generallerinin de bunu bildiğini dile getiren Washington kaynaklı açıklamalar az değildir. Hükümetle Genelkurmay’ın kapalı kapılar ardında yaptıkları görüşmelerin bir kısmını son dönemde medya aracılığıyla açıktan kamuoyu önünde yapmaları, bunu yaparken de topu birbirlerine atmaları da tesadüf değil elbet. Yoksa ne Genelkurmay başbakana bağlı, ne de hükümet Genelkurmay’dan gelecek direktife hayır diyebilir. Başka bir ifadeyle eğer “sınırötesi operasyon” ABD’nin bölge politikalarına uygun düşseydi çoktan yapılırdı. Ancak bu durum, saldırı olasılığını ortadan kaldırmaz. Zira ABD emperyalizminin bölgesel politikalarında Güney Kürdistan’a biçilen misyon değişebilir.

İrkçı-şoven söylem, fiili bir saldırıya dönüşüp dönüşmemesinden bağımsız olarak, ülke atmosferindeki kirliliği artırıyor. Ordunun çatışmaları kışkırtmasıyla asker cenazelerinde görülen artış da, egemenler tarafından şovenizmi körüklemenin aracına çevriliyor. Egemenler, işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini zedeleyen bu uğursuz döngünün seçim sandıklarına yansması için de çaba harcıyor.

Her ne kadar erken seçimlerin 22 Temmuz’da yapılacağına şüpheyle bakanlar olsa da, düzen partileri bugün için seçimlere odaklanmış durumda. Vitrin düzenleme işini son aşamaya vardiyan sermayenin siyaset alanındaki hizmetkârları o kadar kişiliksizleşmiş durumda ki, hayalleri alt-üst olan

Sömürü ve zorbalık düzeni kapitalizmin hiçbir durumda emekçilere vaat edebileceği olumlu bir şeyi yoktur. Olması da mümkün değildir. Emekçiler lehine en ufak bir gelişmenin olabilmesi için bile, kokuşmuş sermaye düzenine karşı yükseltilecek meşru-militan bir mücadele belirleyici önemdedir.

birçok liberal bile bu duruma isyan etmeye başladı. Zira düne kadar sağcı olanların solcu, laik olanların dinci, solcu olanların sağcı kılıklara büründüğü, kılık değiştirmenin utanmadan törenler eşliğinde ilan edildiği, dahası “yeni” kılıklara bürünen figüranların vitrinin başköşesine yerleştirilip liste başı yapıldığı bir seçim hazırlığıyla karşı karşıyayız.

Vitrin düzenleme işinde düşkünlüğün ayyuka çıkmasına rağmen sermaye partilerinin bu kadar rahat olmaları, hiçbirinin herhangi bir programla toplumun önüne çıkmayı dert edinmemesi, tümünün aynı programı uygulayacak olmasından kaynaklanıyor. Zira TÜSİAD kodamanları, daha seçim tarihi kesinleşmeden önce kurulacak hükümetin yol haritasını çizmişti bile. Bu ise, malum olduğu üzere, İMF’nin emrine amade olmaktan başka bir anlama gelmiyor. Nitekim Türkiye’deki yüksek faizin sağladığı rantın yağmasından pay alan yabancı sermaye spekülörleri de, partiler arasında bir fark olmadığı için seçim sonrasında bir değişiklik olmayacağını, bundan dolayı Türkiye piyasalarındaki sermayeyi çekmeye gerek olmadığını dile getiriyorlar.

Sermaye partilerinin artık “ne dinciyiz, ne solcuyuz, ne sağcıyız, hepimiz IMF’ciyiz, hepimiz TÜSİAD’çiyiz!” diyebilecek kadar pervasızlaşmasının bir nedeni kitle hareketinin verili durumdaki güçsüzlüğü ise, diğer bir nedeni topluma demagogik anlamda da olsa vaat edebilecekleri bir şeylerinin kalmamasıdır. Bu tablo, düzen siyaseti adma bir iflastır. Gericici/dinci parti AKP’nin belli ölçüde oy alabilmesi ise sorunu çözmek bir yana, rejim krizini daha da derinleştirecek, egemenler arası çatışmayı yeni bir safhaya taşıyabilecektir.

Gericici/dinci parti, diğer düzen partilerinin içinde bulunduğu perişanlığı bildiği için, vitrinini “rejimin merkez partisi benim” mesajı verecek şekilde düzenleyerek, büyük burjuvazi ve emperyalistler nezdinde bir dönem daha “vazgeçilmez”liğini kanıtlama peşinde. Bu arada AKP’nin dizayn ettiği vitrinin bazı liberalleri de heyecanlandırdığı gözlenmektedir.

“Laik” düzen partilerinin ise tek geçer akçesi ırkçılık/şovenizm şeklinde zuhur ediyor. “Emekli” generalleri listelerin ilk sıralarına yerleştiren faşist parti, kirli savaş şefi Mehmet Ağar’ın başını çektiği yeni DP’deki dökülmelerden sonra ırkçı-şoven dozu yüksek propagandasına daha bir ağırlık verdi. “Sol kılıklı” sağcılar ise, sol değerlerle hiçbir alakalarının olmadığını ispatlamak için buldukları fırsatı kaçırmadı. “Sol kılıklı” olmayan sağcı devşirme

adaylarını seçilmeleri garanti olan sıralara yerleştirerek tüm maskelerinden soyunan burjuva gericiliğinin bu cenahı, şefleri Deniz Baykal aracılığıyla, İMF-TÜSİAD programlarına tam olarak biat edeceklerine dair garanti vermiş bulunuyorlar.

Bu arada sermaye parlamentosunu “bütün sorunların çözüm yeri” olarak ilan eden liberal Kürt burjuvazisi ile peşinden sürüklenen reformist parti ve gruplar da, program veya ilkeleri tartışmak gibi bir dertleri olmadığı için, aday listelerinin düzenlenmesi etrafından dönen pazarlıklardan ibaret kalan görüşmelerini tamamlamış bulunuyorlar. Pazarlığın son aşamalarında bazı isimlerle ilgili bir takım nahos durumlar yaşanmış olmasına rağmen genel olarak pazarlık süreci atlatılmış görünüyor.

Pazarlığın bitmesiyle propaganda sürecini başlatan reformist cenahın temsilcileri, burjuva meclisin karar süreçlerini kendileri belirleyecekmiş gibi vaatlerde bulunmaya başladılar. Kürt sorununun çözümünden demokratikleşmeye, toplumsal adaletin sağlanmasından düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne, İMF, Dünya Bankası karşıtlığından “hakça düzen”e kadar uzanan vaatler sıralıyorlar. Parlamentar avanakların bu tutumu, artık vaatlerde bulunmaktan imtina eden düzen partilerinin boşalttıkları alanı şimdiden doldurmaya aday olduklarını gösteriyor. Başka bir ifadeyle, sermaye partileri bile meclisi emekçilerin sorunlarının çözüm yeri olarak gösteremezken, reformistler emekçilerin düzen meclisine umut bağlamalarını sağlamak için çaba harcıyorlar.

Seçim sonuçlarına bağlı olarak egemenler arası çatışma farklı boyutlar alacaktır. CHP dışındaki partilerin seçim barajına takılıp, AKP’nin seçimden galip çıkması da, AKP’nin seçimde geriletilip koalisyon hükümetinin kurulabilmesi de mümkün. Ancak her iki durum da işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların tümüyle aleyhine olacaktır. Birinci ihtimalin gerçekleşmesi ordunun namlu göstermesi anlamına gelirken, ikincisinde ise polis devleti eşliğinde İMF-TÜSİAD programlarına aynen devam edilecektir. Düzen bekçilerinin, emperyalist/siyonist güçlerin bölge halklarına karşı devam eden vahşi saldırılarında daha aktif bir taşeronluk üstlenmeleri her iki durumda da ihtimal dahilindedir.

Görüldüğü üzere sömürü ve zorbalık düzeni kapitalizmin hiçbir durumda emekçilere vaat edebileceği olumlu bir şeyi yoktur. Olması da mümkün değildir. Emekçiler lehine en ufak bir gelişmenin olabilmesi için bile, kokuşmuş sermaye düzenine karşı yükseltilecek meşru-militan bir mücadele belirleyici önemdedir.

Sınıfın bağımsız devrimci sosyalist adaylarıyla örmeye başladığımız devrimci seçim kampanyası, bu gerçeklerin emekçilere taşınması açısından önemli avantajlar sağlayacaktır. Bu vesileyle işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara; gericici/darbeci zihniyetlere, ırkçılık ve şovenizme, saldırganlık ve zorbalığa, İMF-TÜSİAD programlarına ve her türden liberal vaatlere karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltme çağrısını gür bir sesle ulaştırmalıyız.

Polis terörüne yol veren yasa meclisten geçti...

Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele bayrağını yükseltelim!

Polise sınırsız zor kullanma keyfiyeti getiren yasa mecliste büyük bir hızla kabul edildi. AKP ve CHP ittifakıyla geçen yasa Cumhurbaşkanı'nın onayından geçerse, polis artık uzun süredir ellerini oğuşturarak beklediği yasasına kavuşacak. Bu yasayla birlikte polis, istediğini durdurup arayacak, silahını keyfince kullanacak ve milyonlarca kişinin parmak izini alabilecek yetkilerle donatılmış olacak. Yani devlet her bakımdan bir polis devleti haline gelecek, baskı ve terör dizginlerinden boşalacak.

Ordunun bir muhtırayla ipleri elinde toplamasının ardından bu yasanın çıkarılması, egemen güçlerin kendilerini savaş koşullarına uygun biçimde tahkim ettiğini göstermektedir. Bu savaşın hedefinde ise sadece Kürt halkı değil, bir bütün olarak işçi ve emekçiler bulunmaktadır. Düzen güçlerinin hukuksal ve askeri planda sınırsız baskı ve terörün zeminini hazırlaması, kendileri açısından toplumu yönetmenin başka bir olanağı kalmamış olmasındandır. Zira düzenin Kürt sorunu karşısındaki siyaseti tam anlamıyla iflas etmiştir. Bu iflase alternatif bir siyaset de oluşturulamamaktadır. Diğer taraftan servet-sefalet kutuplaşmasının her geçen gün daha da arttığı, işçi-emekçilerin hoşnutsuzluğunun daha fazla duyulduğu bir ortamda düzenin bir manevra imkanı da kalmamıştır. Bu durumda baskı ve terör onun tek

sığınağıdır. Bundan dolayı meclis, işçi ve emekçilere yönelik yıkım yasalarının yanısıra baskı ve terör yasalarını da en ivedi şekilde çıkarmaktadır.

Bu terör yasasının "kavgalı" partilerin elbirliğiyle çıkarılmış olması önemlidir. "Laiklik-şeriat" adı altında yürüten kavganın niteliği bu vesileyle bir kez daha ayan beyan görülmüştür. Düzenin korunması uğruna "demokrasi"den vazgeçilebileceğini açıkça ilan eden CHP böylece bu sözünün arkasında durduğunu göstermiştir. Diğer taraftan, tüm bu süreç boyunca "demokrasi mücadelesinin neferi" olarak kendisini lanse eden AKP'nin maskesi de düşmüştür. Yasayı hazırlayıp meclis gündemine getiren bizzat AKP olmuştur.

Asıl önemlisi, düzen cephesi böyle bir terör yasasını geçirirken herhangi bir ciddi toplumsal muhalefetle karşılaşmamıştır. Devrimci güçlerin sınırlı tepkileri dışında, ne sendikalardan, ne kitle örgütlerinden ve ne de DTP başta olmak üzere reformist partilerden anlamlı bir tepki verilmiştir. Bu tutumlarının birçok nedeni olmakla birlikte, belirleyici olan gündemlerinin seçimler olmasıdır. Bağımsız adaylarla meclis yolunun açılacağına görmeleri bu güçlerin başını döndürmüştür. Düzen güçleri terör yasasını geçirirken, bunlar seçimlerde gösterecekleri adaylarla ve bu çerçevede yürüttükleri ittifak

görüşmeleriyle ilgilenmektedirler. Oy kaygısıyla bile yasaya göstermelik bir muhalefette bulunmamışlardır.

Bu cepheden durumun ne olduğunu göstermek bakımından dikkat çekici bir örneği de İstanbul'dan bağımsız aday olan Baskın Oran vermektedir. Bu liberal aydın, yasanın çıktığı günlerde verdiği uzun bir röportajda yasaya dair tek kelime etmemektedir (Radikal, 4 Haziran '07). Dahası, konuşması boyunca AKP'nin demokratikleşme doğrultusunda ciddi reformlar yaptığını söyleyerek, aslında kendisinin de AB hukukunu istediğini belirtmektedir. Son dönemde birçok AB ülkesinde yaygınlaşan baskı ve terör yasalarına dikkat çekmek, Almanya'da düzenlenen G8 Zirvesi sırasında Alman polisinin kullandığı şiddete bakmak, AB konusunda kurulan hayallerin dayanaksızlığını göstermek için yeterlidir.

Tüm bu tablo göstermektedir ki, düzenin baskı ve terör saldırısına karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltebilmek için işçi-emekçilerin ve Kürt halkının enerjisini mücadele alanlarına taşımaktan başka yol yoktur. Bunun için seçim oyununun sersemletici ve aldatıcı havasını bozmak büyük önem taşımaktadır. Devrimci çalışma, buradan hareketle, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini sokaklarda büyütme odaklanmalı ve bu aldatıcı havayı kırmak doğrultusunda yoğunlaştırılmalıdır.

Polis yasasını protesto eylemlerinden...

“Polis terörü yasalaştırılmaz!”

İstanbul: “Polis yasası geri çekilsin!”

Devletin artan faşist baskı ve terörüne yasal kılıf olarak hazırlanan Polis Vazife ve Selahiyeti Kanunu'nun meclisten geçmesi üzerine, BDSP, DHP, EHP, ESP, Kaldıraç, SODAP, Tekstil-Sen, TUYAB ve ÖMP tarafından, yasanın geri çekilmesi için 2 Haziran günü Taksim Tramvay durağında basın açıklaması gerçekleştirildi

Eylemde “Polis terörü yasalaştırılmaz!” pankartı açıldı. Yapılan açıklamada, yasalaştırılan bu yeni değişikliklerle polis terörünün meşrulaştırıldığı, polisi sınırsız hakla donatan yasayla düzene muhalif olanların keyfi bir şekilde sokak ortasında öldürülebileceği vurgulandı. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Korku ve sindirme politikasıyla bir yandan kontra faaliyetleriyle hayali düşmanlar yaratılarak -tıpkı ABD'nin Bin Laden paranoyasıyla yaptığı gibi- ve öte yandan da 'güvenliği sağlama', 'suçları önleme', 'suçluları yakalama' bahanesi ile emekçiler üzerinde mutlak bir denetim kurma amacıyla polisin yetkileri sınırsız hale getiriliyor.

Biz aşağıda imzası olan devrimci kurumlar olarak bu uygulamaları boşa çıkaracağız. 12 Eylül gibi baskı, zulüm ve işkencenin ayyuka çıktığı dönemlerde bile bunun üstesinden nasıl geldiysek bugün de geleceğiz...”

Eylem boyunca sık sık “Polis yasası geri çekilsin!”, “Polis terörü yasalaşamaz!” ve “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları atıldı. Eyleme 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana: “Polis devleti istemiyoruz!”

Devletin artan faşist baskı ve terörüne yasal kılıf olarak hazırlanan Polis Vazife ve Selahiyeti Kanunu'nun meclisten geçmesi üzerine Adana'da eylem yapıldı. 1 Haziran'da İnönü Parkı'nda toplanan bileşenler AKP il binasına yürüyüş düzenlediler.

Saat 18:00'de İnönü Parkı'nda toplanan kitle buradan sloganlarla yolun bir kısmını trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Yol boyunca “Polis devleti istemiyoruz!”, “Yargılı-yargsız infazlara son!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. AKP il binası önüne gelindiğinde bileşenler adına hazırlanan basın metni okundu.

Açıklamada, AKP ile CHP'nin emekçilerin haklarının tırpanlanması söz konusu olduğunda nasıl da birleştikleri ifade edilerek şunlar söylendi:

“Polis istediği kişiyi durdurup üstlerini, özel araçlarını, özel belgelerini, eşyalarını arayabilecek, dur ihtarına uymayanlara karşı silah kullanabilecek. Sadece suç sebebiyle değil, diğer her türlü işlem yaptığı kişinin parmak izini ve fotoğraflarını kayda alacak, bu kişinin suçsuzluğu anlaşılrsa dahi bu kayıtlar 80 yıl saklanacak.

Polis, hâkim izni olmadan, kişilerin evlerine ve işyerlerine girerek arama yapabilecek. Toplu gösterilerin yapıldığı çevredeki binalara, oda ve sendikaların çevresindeki binalara girerek arama yapabilecek... (...) Tüm emek örgütleri, demokratik kitle örgütleri, devrim ve demokrasi mücadelesi veren tüm kesimleri bu baskı yasasına karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.”

İHD, KESK, DTP, EMEP, ÖDP, SDP, Halkevi, Alınteri, BDSP, ESP, İşçi Mücadelesi Partizan, TÖP, DTP Gençlik Meclisi, THAY-DER, ATAK Dergisi tarafından düzenlenen eylem basın açıklamasının okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Kocaeli: “Faşizme karşı omuz omuza!”

Polis terörünü yasalaştıran kanun 2 Haziran'da Kocaeli İnsan Hakları Parkı önünde gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Açıklamada 12 Eylül faşist askeri darbesinin gerici, baskıcı yasalarına yenilerinin eklendiği ifade edildi. Böylece işçi sınıfına yönelik ağır ve yoğun bir saldırı başlatıldığı vurgulandı. Ekim Gençliği, ESP, EHP, SDP ve EMEP'in ortak örgütlediği eyleme DHP ve Halkevleri de destek verdi.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Bu yasa meclisten geçmeyecek!”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları atıldı.

Ekim Gençliği/Kocaeli

Eskişehir'de polis yasası protesto edildi

4 Haziran günü Eskişehir SDP binasında Polis Görev ve Yetkileri Yasası'na ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemi İHD, DİSK, Halkevleri, SDP, EMEP, DTP, EHP, ÖDP, BDSP, ESP, DGH, MB, DPG ve SGD'nin birlikte örgütledi.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

BDSP bağımsız devrimci sosyalist adaylarını açıkladı...

Herkes kendi bayrağı altına!

İçerde ve dışarda önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir dönemde yeni bir seçim sürecine giriyoruz. Burjuva sınıf düzeni yaşadığı iç bölünme ve dalaşmayı sandığa giderek aşmaya, en azından dengelemeye çalışıyor. Öte yandan bu bölünmeye rağmen, sözkonusu olan işçi ve emekçilere yönelik saldırılar ya da bölge halklarına karşı emperyalist efendilerine hizmet olduğunda, tüm kesimleriyle tam bir uyum ve bütünlük içinde davranıyor. Bir yandan işçi ve emekçiler laik-şeriatçı ikilemi içerisinde karşı karşıya getirilmeye çalışılırken, öte yandan kardeş Kürt halkına karşı şovenizm ve ırkçılık yükseltiyor. İşçi ve emekçiler açlık, yoksulluk, kölece çalışma koşullarına mahkum ediliyor. İmha ve inkar politikalarından zerre kadar taviz verilmeyerek, Kürt halkına bugünkü ulusal köleliğin koşulsuz devamı dayatılıyor. Ardı arkası kesilmeyen düzenlemelerle keyfi ve kurnalsız devlet terörüne yeni yasal kılıflar hazırlanıyor. Sağlık ve eğitim gibi temel insani hak ve hizmetler ortadan kaldırılarak sermaye için yeni sömürü ve rant kapıları açılıyor. Çürüyen ve kokuşan sermaye düzeni kendisiyle birlikte tüm toplumu da bu aynı bataklığa çekiyor.

İslamcı parti ile militarist sözde laik düzen bekçileri arasındaki çatışma dahi, tüm düzen partilerinin gerçekte tek bir programda birleştiği gerçeğinin üzerini örtüyor. Bu, işbirlikçi burjuvaziye ve emperyalizme hizmet programıdır. Başlayan seçim oyunu, verilen boş vaatler, bu partilerin hepsinin Amerikancı, TÜSİAD'cı, İMF'ci, emekçi düşmanı olduğu gerçeğini gizlemeye yetmiyor.

Mevcut durum, düzenin çürümüşlüğünü her yönüyle ve tüm açıklığı ile ortaya koymayı; yığımlar için yaşamı cehenneme çeviren temel sorunların ancak kurulu düzenin aşılmasıyla çözülebileceğini onlara anlatmayı; devrimin ve sosyalizmin emekçiler için biricik çıkış yolu olduğunu ısrarla vurgulamayı; seçimler ve parlamento üzerine yaratılmaya çalışılan her türden burjuva yanılısamanın karşısına çıkmayı; bütün bunlar temelinde kitlelerin devrimci bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini geliştirmek için yoğun bir çaba göstermeyi gerektirmektedir. Kendisine içtenlikle devrimci ve sosyalist diyen her parti, örgüt, çevre ve bireyin vazgeçemeyeceği güncel ve temel görev budur.

Oysa reformist sol tam da böyle bir dönemde, biraz da düzen solunun tümünden sağa kayarak yarattığı boşluğu doldurmaya da heveslenerek, parlamentoda koltuk hesapları yapmakta, ilerici saflarda ve kitleler arasında en kaba türden parlamenter hayaller yaymaktadır. Kürt hareketi tarafından kendisini engellemeye yönelik utanç verici seçim barajını aşmak üzere gündeme getirilen bağımsız aday taktiği, bağımsız bir konum, tutum ve politikadan yoksun durumdaki reformist sol hareketin ve onların ardından sürüklenen bazı devrimci grup ve çevrelerin parlamenter umutlarını ayrıca depreştirmiştir. Tüm bu çevreler bir seçim döneminin vazgeçilemez devrimci görevlerini tümünden bir yana bırakarak, ne edip edip meclise üç-beş aday nasıl göndeririz sevdasına kapılmışlardır. Devrimci program ve politika, buna dayalı görevler bu çevreler için tüm anlamını yitirmiştir. Bu tablo, geleneksel solun tasfiyeci iflasında yeni bir ibret verici aşamadır.

Reformizmin, onun parlamentarizm girdabına kapılan ilkesiz ve şekilsiz çevrelerin, devrimci mücadele açısından işçi sınıfı ve emekçilere

verebilecekleri bir şey kalmamıştır. AB'ciliği ile ünlenmiş burjuva liberallerinin, devrimci düşünce ve değerlerle yakından uzaktan bir ilgisi olmayan kişilerin "solun ortak adayı" diye yutturulmaya çalışılmasına kendi cephelerinden onay ve destek vermeleri bunun ifadesidir. Bu, devrime karşı düzen safında mevzilenmektir. Düzen solunun terkettiği sosyal-demokrat çizgiye boylu boyunca yerleşmektir. Nitekim "birleştirici ilkeler" diye ortaya koydukları muğlak platform da bunu teyid etmektedir.

Devrim konusunda herşeye rağmen samimi olan parti ve grupların politikasızlığı ve bunun ürünü politik edilgenliği ise meydanı büyük ölçüde reformistlere bırakmakta, onların tasfiyeci çaba ve girişimlerini ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Tüm bunlara rağmen meydan tamamıyla boş değildir. Komünistler, tasfiyeci reformizmin ve onun günümüzdeki biçimi olan parlamenter avanaklığın karşısına, devrimin ve sosyalizmin bayrağını yükselterek çıkmakta kararlıdırlar. İşçilere ve emekçilere gerçekleri açıklamak, düzenin ve parlamenter oyunun içyüzünü sergilemek, kitlelerin seçim vesilesiyle artan politik ilgisinden devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek üzere yararlanmak için ellerinden gelen her türlü çabayı harcayacaklardır. Kendileri dışında bu doğrultuda ortaya konulacak her türden devrimci çabaya da tam destek verecek, devrimci çalışma ve eylemi birleştirmeye çalışacaklardır.

Bu çerçevede, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)**, daha önce de ilan edildiği gibi, işçi sınıfının devrimci programı ile seçimlere girecek ve bu programın temsilcisi olacak komünist sınıf adaylarını destekleyecektir.

Komünistler düzen partilerinin emekçi düşmanlığı üzerinden teklediği programlarını emekçi kitleler içerisinde teşhir edecekler. Her türden reformizmin

kitlelerdeki hoşnutsuzluk ve tepkiyi parlamenter hayallere dayanak yapmaya çalıştığı bu dönemde devrim ve sosyalizm için, işçi sınıfının kendi devrimci sınıf iktidarı için, sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti için mücadele bayrağını yükseltecekler. Yalnızca düzen partilerinin yalanlarına değil, aynı zamanda işçi ve emekçilere parlamentoyu çözüm yeri olarak sunan her türden reformizme karşı da mücadele edecekler.

Tüm gerçek devrimcileri bir kez daha bu çabaya ortak olmaya davet ederken, her milliyetten işçi ve emekçileri, emekçi kadınları, gençliği, bugünkü baskı, sömürü ve kölelik düzenini yıkmak, eşitliğe ve gerçek özgürlüğe dayalı bir toplum düzeni kurmak için, işçi sınıfının devrimci programı etrafında birleşmeye çağırıyoruz.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

4 Haziran 2007

BDSP'nin seçimlere bağımsız girecek devrimci sosyalist adayları:

İstanbul 1. Bölge: **N. Şafak Özdoğan** (Eğitim emekçisi, BDSP İstanbul temsilcisi)

İstanbul 2. Bölge: **Fatma Ünsal** (Eğitim emekçisi, Kızıl Bayrak yazarı)

İstanbul 3. Bölge: **Hüseyin Temiz** (Enerji sektöründe işçi)

Ankara 1. Bölge: **Evrin Erdoğan** (Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı)

İzmir 1. Bölge: **Sinan Yürekli** (Metal işçisi)

İzmir 2. Bölge: **Ahmet Subaşı** (İzmir BDSP temsilcisi)

Adana: **Serpil Yıldız** (Eski MENSA işçisi, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanı)

Bursa: **Rıdvan Türker** (Metal işçisi)

Kamuda TİS süreci...

Sendika ağaları bir kez daha ihanete hazırlanıyor!

Kamuda TİS süreci devam ediyor. Yaklaşık 320 bin işçiyi kapsayan TİS sürecinde hükümet ile Türk-İş arasındaki ikinci görüşme 30 Mayıs günü Ankara'da gerçekleştirildi. Toplantı sonunda yapılan açıklamada, bir teknik komisyon kurulmasının kararlaştırıldığı, bu komisyonun çalışmaları üzerinden görüşmelerin sürdürüleceği bildirildi.

Hükümet ile Türk-İş yetkilileri, TİS görüşmesinden iki gün önce bir başka toplantı vesilesiyle de bir araya gelmişlerdi. "Üçlü Danışma Kurulu" adı altında yapılan bu toplantıya hükümet adına Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu, Türk-İş adına Genel Başkan Salih Kılıç, DİSK adına Süleyman Çelebi, Hak-İş adına Salim Uslu ve işveren örgütü TİSK adına da Genel Başkan Tuğrul Kudatgobilik katılmıştı. Çalışma Bakanı, toplantı öncesinde yaptığı açıklamada konfederasyon başkanlarını övmüş, nasıl da elele vererek kölelik yasası ile sosyal yıkım yasasının meclisten geçmesini sağladıklarını övünerek anlatmıştı. Bakan'a göre bunlar tarafların "sosyal diyalog"a verdikleri önemi göstermekteydi. Bakan'ın sözleri aynı zamanda konfederasyon yönetimlerinin sermayenin hizmetinde olduklarının da "resmi" ağızdan ilanı anlamına gelmekteydi.

Güncel planda bakacak olursak, Çalışma Bakanı'nın o toplantıda konfederasyon yönetimleri hakkında söylediklerinin, kamuda halen süren TİS görüşmelerinin gidişatı ve sonucu hakkında da belli bir fikir verdiğini söyleyebiliriz. Türk-İş'in sermayeye hizmet konusunda yeminli yöneticileri tarafından sürdürülen TİS görüşmelerinden işçilerin lehine herhangi bir sonuç çıkmayacağını, TİS görüşmelerinin bu ihanet çetesi tarafından uygun bir zamanda satış sözleşmesiyle sonuçlandırılacağını öngörmek için kahin olmak gerekmiyor. Son görüşme ve sonrasında yapılan açıklamalar da işin nereye gitmekte olduğunu açık bir şekilde gösteriyor.

Göstermelik görüşmeler, ciddiyetsiz talepler

Türk-İş yönetimi 16 Mayıs'ta yapılan ilk toplantıda kendi belirlediği talepleri karşı tarafa bildirmişti. En düşük işçi ücretinin 915 YTL'ye yükseltmesini isteyen Türk-İş, birinci 6 ay için yüzde 15 artı yüzde 5 refah payı, diğer 6 aylık dilim için ise enflasyon oranı artı yüzde 5 ücret artışı talep etmişti. Türk-İş'in teklifinde ayrıca iş güvencesi, kıdem ve ihbar tazminatları, fazla çalışma ücreti konularıyla ilgili istekler de yer almaktaydı. Türk-İş'in bu başlıklar üzerinden dile getirdiği talepler işverence dayatılan esnek çalışma kural ve hükümlerini "esnetmeyi," bir başka ifadeyle sulandırmayı amaçlamaktaydı. Esnek çalışma saldırısına karşı açık bir karşı koyuş ise Türk-İş yönetiminin doğası gereği, söz konusu bile değildi.

Seçim arifesi olsa da hiç kimse hükümetin bu talepleri kabul etmesini beklemiyordu. Zira daha aylar öncesinden İMF tarafından hükümetin bu konuda uygulayacağı politikanın genel çerçevesi çizilmiş, kamuda ücretlere hangi sınırlar içinde zam yapabileceği ortaya konulmuştu. 2007 başında kamu

emekçilerine yapılan yüzde 4'ler düzeyindeki ücret artışı ve asgari ücrete yapılan göstermelik zam, hükümetin bu konuda İMF'nin sözünden çıkmaya pek de niyetli olmadığını göstermekteydi. Zaten Türk-İş yönetimi de bu tekliflerin hükümet tarafından kabul görmeyeceğini bilmekteydi.

30 Mayıs'taki ikinci toplantının sonucunda, Türk-İş'in, taleplerinin arkasında durmak gibi bir niyetinin olmadığı, hükümetin ise bunları pek ciddiye almadığı iyice açığa çıktı. Toplantıya hükümet adına katılan ve çıkışta açıklamalarda bulunan Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin ücret zamlarına ilişkin bir rakam telaffuz etmedi. Ancak, kamuda çalışanların işçilerden ibaret olmadığını, hükümet olarak kendilerinin kamuda çalışanlarla ilgili bir zam yaklaşımlarının olduğunu, bundan evvel memurlar için yaptıkları önerilerin işçiler için de geçerli olduğunu belirtti. Belirttiğimiz üzere, Mehmet Ali Şahin'in açıklamaları, AKP hükümetinin İMF'nin talimatları çerçevesinde davranarak kamu işçisine yüzde 4'ler dolayında zam yapmaya hazırlandığını, seçim nedeniyle saldırı politikalarını askıya almak gibi bir şeyin ise söz konusu olmadığını ortaya koymaktaydı.

Bu küstah sermaye uşağı o gün sadece işçi sınıfına saldırganlık konusundaki hükümet kararlılığını ortaya koymakla kalmadı. Görüşmenin yapıldığı Türk-İş binası önünde eylem yapan ve kadro isteyen özelleştirme mağduru işçileri de azarladı, onlara 4/C statüsünde iş verdikleri için pişman olduğunu söyledi.

Mehmet Ali Şahin tüm bu sözleri söylerken Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç hemen yanı başındaydı. Fakat konuşma sırası kendine geldiğinde, bu kaşarlanmış sermaye uşağı ne hükümetin TİS konusundaki yaklaşımı, ne de özelleştirme mağduru işçilerin azarlanması, aşağılanması konularında tek kelime etmedi. Genel geçer birkaç şey söyledikten sonra konuşmasını tamamladı.

Mehmet Ali Şahin'in yanında dut yemişi bülbül gibi susan Salih Kılıç, sadece bir iki gün sonra Türkiye Maden-İş Sendikası'nın genel kurulunda yaptığı konuşmada ise esip güremekteydi. Karşısında işçileri görünce dili açılan Salih Kılıç, toplu sözleşme görüşmelerinde yüzde 4'lük bir artıştan söz edildiğini, Türk-İş olarak böyle bir artışı kabul etmelerinin asla söz konusu olamayacağını üstüne basa basa söyledi. Hatta hızını alamadı, 2008 yılının adil ücret, örgütlenme özgürlüğü gibi konularda bir kavga yılı olacağını ilan ederek işçileri bu "kararlı ve sıcak" mücadeleye katılmaya çağırdı.

Fakat çok geçmedi, sırf işçilere hoş görünmek için yaptığı bu konuşmadaki sözlerinden dahi geri adım attı. Eğer birinci 6 ayda biraz daha yüksek ücret artışı söz konusu olacaksa ikinci, üçüncü ve dördüncü 6 aylık dilimlerde hedeflenen enflasyon oranında (yani yüzde 4) bir ücret artışına razı olacaklarını yeni bir açıklamasında dile getirdi.

Kamu işçisi TİS sürecine müdahale etmelidir

Son birkaç aylık siyasal gelişmelerin hızı ve kapsamı, önden yapılmış pek çok hesabın boşa çıkmasına yol açtı. Olağan bir TİS dönemi ve olağan bir seçim süreci söz konusu olmuş olsaydı, hem AKP'nin geçici işçileri kadroya alarak başlattığı şirin görünme politikasını TİS üzerinden de belli ölçülerde devam ettirmesi söz konusu olabilirdi. Hem de sendikal ihanet çeteleri çoktandır yolunu gözledikleri seçim sürecine kendi usullerince hazırlanabilirlerdi. Fakat siyasal planda yaşanan gerici dalışma ve bunun yarattığı kamplaşmalar DİSK genel başkanı Süleyman Çelebi'nin planlarını altüst ettiği gibi, Türk-İş yönetiminin hesaplarını da belirsizliğe itti.

Belirli bir süreç sonunda Türk-İş yönetimi elbette sermayenin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda bir satış sözleşmesine imza atacaktır. Fakat görünen o ki, Türk-İş yönetiminin AKP hükümetine yakınlaşp yakınlaşmama konusundaki kararsızlığı, TİS üzerinden yürütülen pazarlıkların da ağırdan alınmasına yol açmaktadır. Satış sözleşmesinin zamanlaması ve kapsamı Türk-İş yönetiminin şu an çatışma halindeki taraflarla arasındaki mesafeye bağlı olarak şekillenecektir.

Bu gerici hesap ve pazarlıkların işçi sınıfının çıkarları ile herhangi bir ilgisinin olmadığı açıktır. Türk-İş yönetimi gerici çatışmada kimin kuyruğuna takılırsa takılsın, kamu işçisi ve bütün bir işçi sınıfı için esasta değişen bir şey olmayacaktır. Sadece TİS süreci açısından değil, 22 Temmuz seçimleri açısından da aynı şey geçerlidir. Hangi düzen partisi hükümet olursa olsun, bunun işçi sınıfı ve emekçilere kazandıracağı bir şey olmayacaktır. Yeni hükümetin temel görevi de İMF-TÜSİAD saldırı programlarını kararlılıkla hayata geçirmek olacaktır.

Bugün hem kamu emekçileri kitlesi, hem de kamu işçileri İMF-TÜSİAD saldırı programları doğrultusunda aynı saldırıların muhatabı durumundalar, aynı kadere, aynı yoksulluk ve sefalette mahkum edilmekteler. Kamudaki işçi emekçi yığınlarının tamamını kesen, ilgilendiren pek çok sorun ve uygulamadan söz etmek mümkün.

Madalyonun bir de diğer yüzü var. Kamudaki saldırının, sefalet ve hak gasplarının genel bir hal alması aynı zamanda ortak mücadele imkanlarını da beslemekte, diri tutmaktadır. Sermaye kamuda çalışan işçi ve emekçileri yıkımda ve sefalette eşitlemeye çalışıyor. Fakat bizzat bunun kendisi ortak mücadele için daha uygun koşulların oluşmasına da yol açıyor. Sorun, seçim döneminin imkanlarını da kullanarak ortak mücadeleyi örgütleme konusunda daha fazla çaba sarf etmekten, sürece dönük bir müdahaleyi tabandan örgütleme iradesini ortaya koyabilmekten geçmektedir.

Sosyal diyalog mu, katılımcı zorbalık mı, yoksa...

Yüksel Akkaya

Oktay Akbal'ın "Önce Ekmekler" bozuldu diye güzel bir öyküsü vardır. Aslında bu öyküyü, "Önce Sendikacılar" bozuldu diye okumak da mümkündür. Bu topraklarda 1940'lı yılların ikinci yarısına kadar sendikacılık yapanlar, ara sıra işbirliğine yöneldiler de, bunu bugünkü kadar sistematize edip, kurumsallaştırmayı düşünmediler. Yaptıkları, geçici, üç beş kuruşa tenezzülün ötesine pek taşmadı. Zaten onlar, sosyal diyalogu da, üçlü yapıları da, korporatizmi de bilmezlerdi! Ne olduysa 1947 yılında kabul edilen Sendikalar Kanunu'ndan sonra oldu. 1946 yılının cevval sendikacılarının çürük olan kısmı, Aralık ayındaki ilk asker sopası ile hizaya gelip, dersini iyi çalıştı. Ardından ICFTU ve CIA destekli AFL'in komünizm karşıtlığında cismanileşmiş "sendikacıların" müdahaleleri ile bu toprakların sendikacıları hızla kirlenmeye ve soysuzlaşmaya başladı. İhanet etme sanatını öğrenmede başarılı olan yeni sendikacı kuşak bugünkü sendikacı torunlarına baksa, sanırım ihanet ve işbirliğinde niye bu kadar becerikli olamadıkları için çok üzülürlerdi. Ama, bu bayrak yarışında yeni kuşağın onları geçmesinden daha doğal ne olabilirdi ki? Hele işçinin, emekçinin, halkın denetim sopası da sırtından eksik kalmışsa...

1940'lı yılların ikinci yarısındaki işçiler sendika yöneticisi olunca bir evrim yaşamaya başladılar. İşyerinde önce ustabaşı, sonra müdür ve en sonunda da patron tarafından zılgıt yemeye, azarlanmaya "alışmış" olan bu sendikacılar bir anda bakanlarla görüşmeye başlayınca ciddi bir kimlik ve kişilik krizi ile karşı karşıya kaldılar (Ne yazık ki emek tarihi bu süreci bize açıklayacak çalışmalardan yoksundur!). İki seçenekleri vardı: Ya ciddi bir mücadele sürdüreceklerdi ya da bu büyük "yükselişteki" baş dönmesi ile hükümetlere teslim olacaktı. Ne yazık ki, mücadele yerine teslim olmayı seçti 1947 sendikacıları. Bugüne dünden kalan mirasın kaynağı biraz bu "işbirliği" isteğinde yatar. Bu devralınan miras o kadar köklü olarak yerleşmiştir ki, 1970'lerdeki ciddi mücadelelere rağmen yok edilememiştir. "Sırtında işçi sınıfının, emekçilerin sopasını" hissetmeyenler, hızla bu mirasın sahipleri olarak ortaya çıkmışlardır. Bu öyle bir "arsızlıktır ki", zaman zaman bakanlar, işverenler, işveren sendikaları ve örgütlerinin yöneticileri bir övgü olarak "sendikacılarımızın gayet sorumlu" vatan evlatları olduklarını dile getirmekten kendilerini alıkoyamazlar. Arsız sendikacılarımız bundan garip bir sevinç duyarlar, ama bir o kadar olmasa da kaygılanırlar da. Ya devlet ve sermaye cephesi kendilerini taltif ederken, işçiler "hoop, ne oluyor?" diye sorarsa...

TÜSİAD'dan daha saldırgan bir politika izleyen TİSK eski Başkanı Refik Baydur'un işçi sendika yöneticileri ile olan işbirliğinden memnuniyeti o kadar had safhaya ulaşmıştır ki, "Bizim Çete" diye kitap yazmaktan kendisini alıkoyamamıştır. Tabii, bizim çete dediği TİSK ve işçi sendikaları! Peki bu çete kime karşı? Hükümete, sermayeye, yedi düvele mi yoksa emekçilere karşı mı? Çıkan yasalar ve sonuçlarına bakıldığında, TİSK'in eski Başkanı R. Baydur'un çetesinin emekçilere karşı örgütlendiği, mücadele ettiği ve başarılı olduğu görülmektedir. Kuşkusuz, bu utanç da bu çetenin mensubu olan işçi

TÜSİAD'dan daha saldırgan bir politika izleyen TİSK eski Başkanı Refik Baydur'un işçi sendika yöneticileri ile olan işbirliğinden memnuniyeti o kadar had safhaya ulaşmıştır ki, "Bizim Çete" diye kitap yazmaktan kendisini alıkoyamamıştır. Tabii, bizim çete dediği TİSK ve işçi sendikaları! Peki bu çete kime karşı? Hükümete, sermayeye, yedi düvele mi yoksa emekçilere karşı mı?

sendikalarının yöneticileri kadar, bunlara tek bir "laf" edemeyen üye işçilere yakıştır!.. Zira, bu çetenin mensupları hala genellikle sendika yöneticiliklerini sürdürüyor.

Peki bu çete ne yapmıştır? Çete'nin en iyi işlerinden biri yeni İş Yasası'dır! Yeni bir yüzyıla girerken yeni bir iş yasasına ihtiyaç duyulduğunu en çok dile getirenler işverenler oldu. Onlara göre işçilerin edindiği yasal haklar çok fazla idi. Aslolan işçinin değil işin, yani işverenin korunması idi. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Refik Baydur bu durumu şöyle açıklamaktadır: "Günümüzde pek çok ülkede iş yasalarının temel hedef ve amaçlarında önemli değişiklikler olduğunu görüyoruz. Kapitalist gelişme sürecinin ilk aşamalarında işveren karşısında çok zayıf konuma düşen işçi kesimini korumak ve sosyal taraflar arasında menfaat dengesi sağlamak amacıyla çıkarılan yasalardan küresel rekabet çağı sayılan bugün ülke ve firma rekabet gücünü artırmak, işsizlik sorununu hafifletmek gibi işlevler bekleniyor. Ülkeler mevcut yasalarını bu doğrultuda değiştirme çabası veriyorlar".*

Son yıllarda sermaye cephesi mevcut iş mevzuatının ekonomik, sosyal ve siyasal koşullara cevap vermediği gerekçesi ile değiştirilmesi gerektiğini ileri sürerken** emek cephesi de, cılız bir sesle de olsa, "küreselleşme" sürecinin dayattığı ağır rekabet koşullarında emekçilerin sosyal politikanın gereği olarak daha fazla korunması gerektiğini belirtiyorlardı. İşçi ve işverenlerin bu değişim isteğini yerine getirmek üzere korporatist bir yaklaşım çerçevesinde, işçi-işveren-devlet şeklindeki üçlü bir yaklaşımla, onları temsilen, iş mevzuatında değişiklik yapacak bir "bilim kurulu" oluşturuldu. "Bilim kurulu"nun ağırlıklı olarak iş hukuku profesörlerinden oluşması emek cephesi açısından bir avantaj oluşturabilirdi. Ne yazık ki, beklenenin tersine, yeni yasa, iş hukukunun felsefesine, özüne, temel ilkelerine aykırı önemli düzenlemeler içermekte, sosyal politikanın da sonu anlamına gelecek yaklaşımlara sahip bulunmaktadır. Zira, en sol işçi sendikasının temsilcisi bile bu yasayı hararetle savundu ve ne yazık ki en sol işçi sendikalarını temsil eden örgüt bu temsilciyi azletmek yerine ona tam yetki verdi!.. Zira önemli olan çetenin ortak hareket etmesi ve sosyal diyalog idi!

İşçi sendikalarını temsil eden bu mümtaz yöneticiler işbirliğinde, sosyal diyalogda o kadar başarılı idiler ki

Sakıp Sabancı onların bu tutumunu övmekten kendisini alamadı.***

Sabancı, bu yasanın işverenlerin değil, akademisyenlerin, çok uzun süreçte uzlaşıcı tavır ve anlayışlarını sürdürüp uyumsuzluğu asgari düzeye indiren işçi ve işveren sendikaları konfederasyonlarının değerli başkanlarının ve TBMM'de milletvekillerinin çıkardığı bir yasa olarak değerlendirmektedir. Oysa yasaları teknokratlar, "bilim" kurulları değil, zamanın, toplumun güçlü olan tarafı yapar. Bu yasa da göstermektedir ki, zamanın güçlü kesimi işverenlerdir, istedikleri yasayı çıkarmışlardır. Üstelik işçi kesiminden de önemli sayılabilecek bir tepki ile bile karşılaşmadan. Bunda şaşılacak bir şey de yoktur. Kendine güvenini yitirmiş, sürekli yarın kaygısı ile yaşayan, işini korumak için herşeye razı olma isteği taşıyan işçilerden başka bir şey de beklenemez. Bu işçiler R. Baydur, S. Sabancı kadar işçi sendikalarının yöneticilerinin de istediği işçilerdir. Bu neden bu hain ve zalim yasalara onay vermekte ortak hareket edip bir çete kurmuşlardır. Dün S. Sabancı ve R. Baydur gibi bugün de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'nın bundan övgü ile söz etmesinde şaşılacak bir yan yoktur. Şaşırarak en çok çocuklara özgüdür. Zira büyük bir merakla öğrenmek isterler, anlayamadıklarını ya da kendilerine ters gelen şeyleri hızla sorgulayıp, şaşırırlar. Ne yazık ki bizim sendikacılarımız gibi onları hala sendika yönetiminde tutan işçilerimiz de bu çocuk merakı ve şaşırma yeteneğini kaybetmiş durumdadır. Böyle olduğu içinde işyerlerini birer kışlaya ve hapishaneye dönüştüren yasa değişiklikleri karşısında hiçbir şaşkınlık göstermezken, bugün Bakan'ın açıklamalarının ne anlama geldiğini de merak edip, sonucunu öğrenip şaşırmazlar.

Böyle olduğu için de Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu ile konfederasyon yöneticilerinin katıldığı Üçlü Danışma Kurulu toplantısında Bakan Başesgioğlu'nun adeta alay edercesine konfederasyon yöneticilerine katkılarından dolayı teşekkürlerini sunması kimseyi rahatsız etmez!.. Başesgioğlu'nun şu sözleri sosyal diyalogun nasıl bir katılımcı zorbalık olduğunu göstermesi açısından çok önemlidir: "Çok önemli yasalar çıkardık. Örneğin, İş Kanunu gibi ana bir kanunu birlikte çalışarak mevzuatımıza kazandırdık. Sosyal Güvenlik Reformu'nu yine katılımcı bir anlayışla parlamentodan geçirme imkanı bulduk. Bu konuda değerli kurul üyelerimizi, sosyal taraflarımızı kutlamak istiyorum".

Kuşkusuz, bu sosyal diyalog adı altındaki ihanetin bir de işçi sınıfınca kutlanması gerekiyor. Tabii, çocuk merakı ve şaşkınlığını yitirmemiş olanlarca...

* R. Baydur, "Yeni İş Kanunu: Ciddî Bir Başlangıç", İşveren, Cilt: 41, Sayı: 9, Haziran 2003, s.4.

** Bu istekler için bakınız: TİSK, XIX. Olağan Genel Kurul Çalışma Raporu, 16-17 Aralık 1995, Ankara, 1995; TİSK, XX. Olağan Genel Kurul Çalışma Raporu, 5-6 Aralık 1998, Ankara, 1998; TİSK, XXI. Olağan Genel Kurul Çalışma Raporu, 22-23 Aralık 2001, Ankara, 2001.

*** S. Sabancı, "Yeni İş Kanunu'nun Çalışma Hayatı ve Ekonomimize Etkileri", İşveren, Cilt: 41, Sayı: 9, Haziran 2003, s.5.

“Sınır ötesi operasyon” tartışmaları

Güney Kürdistan’a yönelik askeri operasyon konusu tam bir komediye dönüştü. Hükümet topu Genelkurmay’a atıyor, Genelkurmay ise hükümete. Sonuçta her iki taraf da hem sorumluluktan kaçmak, hem de bu konu üzerinden rakibini sıkıştırmak istiyor. ABD’nin onay vermemesinden dolayı da kısa vadede ciddi bir sınır ötesi askeri operasyon ihtimali son derece düşük. Savaş tamamlanmasının fos çıkması üzerine Genelkurmay ve burjuva medya şovenist duyguları diri tutmak için bu kez de “Kuzey Irak’ta Türk askerine silah çekildi” hikayesinden medet umma yoluna gittiler. Genelkurmay tarafından bu konuda zehir zemberek bir açıklama yapıldı. Kürdistan Bölge Yönetimi’nin değişik kademelerinden gelen özür açıklamaları burjuva medyada “nasıl da korkuttuk” havalalarında yayınlanıyor.

Hükümet ile Genelkurmay Başkanı arasında süren gerilim, bu kez Kürt sorunu üzerinden sürdürülüyor, laiklik ve anti-laiklik ikilemi üzerinde süren kapışma da şimdilik sınıra kaydırılmış görünüyor.

Uzun bir süredir gündemden hiç düşmeyen Güney Kürdistan’a yönelik operasyon tartışması, Ulus’taki patlamadan hemen sonra, olay yerine giden Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt’ın, “bu tür eylemler sürecektir” buyurduktan, Güney Kürdistan’daki liderleri eylemin destekçileri olarak ilan ettikten sonra, kamuoyu adeta operasyonla yatıyor, operasyonla kalkıyor. Televizyon ekranlarının, gazete sayfalarının önemli bir bölümü, bu konuya ayrılmış durumda.

Hatırlanacağı üzere, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, 12 Nisan’da düzenlediği basın toplantısında kamuoyu önünde “Kuzey Irak’a askeri bir harekât düzenlenmesine ihtiyaç var mı, var! Bu faydalı olur mu, evet olur!” diyerek sürecin önünü açmıştı. Arkasından hükümetin karşı hamlesi gelmiş, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, “Eğer böyle bir ihtiyaç varsa, Genelkurmay yazılı izin başvurusunda bulunsun verelim” diyerek topu yine karşı sahaya atmıştı. Büyükanıt, “yazılı başvuruya ne gerek var” dese de, o da “yazılı talimat” istemekten kendini alıkoyamamıştı.

Yine geçtiğimiz hafta iki Amerikan F-16’sı Hakkari’de “sınır ihlali”nde bulundu. Bu, bugüne kadar yapılan 34. ihlaldir. Ama, bu olay Genelkurmay’ın internet sitesinde, “Genelkurmay’ın tepkisi” olarak yer alınca olay büyüdü. “Milli hassasiyetler” üzerine günlerce propaganda yapıldı. Bu sınır ihlalinin Türkiye’ye nasıl büyük hakaret olduğu ve mutlaka karşılık verilmesi gerektiği televizyon ekranlarının ve gazete sayfalarının önemli bir bölümünü işgal etti. “Sınır ihlal”ini dillerine dolayanlar, Türkiye’nin NATO üyeliği ve ABD’nin casus uçuşlarına ihtiyacının olmayacak kadar Türkiye’nin her sırrına vakıf olduğunu unutmuş göründüler.

Büyükanıt da kendi cephesinden şovenizmi kışkırtır bir şekilde sordu: “Evet Kuzey Irak’a gidersek; orada sadece PKK yok, Barzani de var; onunla da çatışacak mıyız? Hükümet bunu belirlemeli!”

Aynı günlerde Güney Kürdistan’da “görevli sivil timler”den birisinin bir trafik kontrolünde peşmergeler tarafından durdurulup kimlik sorulması, özür dilenmesine, “bilmeden çevirme yapılmış, kimlikler görülünce arama yapılmamıştır” denmesine rağmen aranan fırsat bulunmuştur. Hemen “peşmerge tacizi”

manşetlere taşınır. Görünüşe göre, Genelkurmay ve Mehmetçik medyanın hükümetten talebi, sadece PKK’yi değil, Güney Kürdistan’daki siyasi yapıyı da hedefleyen askeri bir operasyon kararı almasıdır.

Peki, Güney Kürdistan’da gerçekten de peşmergeleri, hatta ABD’nin güçlerini de hedef alacak bir askeri harekât yapma niyeti var mıdır? “Bir askeri operasyona karar verme yetkisi Türkiye’dedir; kimseden izin beklemesi gerekmez” efenmelerini bir yana bırakırsak, “Kuzey Irak’a bir askeri harekâtın önkoşullarından birisi ABD ile uzlaşmaktır” şeklindeki tespitler de göstermektedir ki, bugünkü siyasi konjonktürde AKP hükümetinin, Büyükanıt’ın tanımladığı gibi bir kararı çıkarması imkansız görünmektedir.

Büyükanıt’ın Kuzey Irak’ta PKK dışında Barzani ve ABD’nin olduğunu hatırlatarak, “Biz sadece PKK’ye karşı mı Kuzey Irak’a gireceğiz, yoksa Barzani ile hatta ABD ile de savaşacak mıyız? Hükümet böyle ‘hedefleri’ de gösteren bir siyasi karar çıkarmalı ki biz de askeri hazırlıkları ona göre yapalım” mealindeki sözleri, yalancı pehlivan rolünü sona erdirmekte, gerçek niyeti ortaya koymaktadır. Sözlere bakarsak, Genelkurmay, hükümetten “ABD, Barzani güçlerine karşı savaşacaksınız” kararı çıkarmasını istemektedir! Yani hiçbir şey istememektedir! Açık ki, hükümetten böyle bir karar çıkarmasını beklemek, ölüden gözyaşı beklemekle aynı şeydir.

Kuşkusuz ki, ABD’nin onayı olmadan bir “sınır ötesi operasyonun mümkün olmadığını en başta Büyükanıt bilmektedir. Nitekim, Washington’dan “sınır ötesi operasyon” ile ilgili gelişmelerin nasıl değerlendirildiği konusunda “ABD’nin sesi” Yasemin Çongar, *Milliyet*’teki köşesinde şöyle yazmaktadır:

“Bir kere, Genelkurmay Başkanı’nın bu sözleri, 12 Nisan’daki, ‘K. Irak’a operasyon yapılmalı mı? Yapılmalı. Fayda sağlar mı? Sağlar’ şeklindeki açıklamasından bir tür ‘geri adım’ sayıldı. Görüştüğüm ABD’li kaynakların çoğu, 12 Nisan’da, sınır ötesi operasyon konusunu, bunun ‘ivedi bir askeri gereklilik’ olduğunu düşündürtebilecek sözlerle gündeme sokan Büyükanıt’ın, 31 Mayıs’ta, böyle bir operasyon için frene bastığı izleniminde. Washington, Genelkurmay Başkanı’nun, ‘Barzani de, ABD de orada. Onlarla da mı savaşacağız’ sorusunun mantıksal devamını, ‘Siyasi karar çıkarsa, Barzani ve ABD ile de savaşırız’ diye okumaktan ziyade, ‘Operasyon için koşullar pek uygun değil’ diye okuyor.”

Bu değerlendirme yorum gerektirmeyecek kadar açık değil mi?

Dikkat çekici olan bir nokta da, geçmişte, katıldıkları televizyon programlarında, Güney Kürdistan’a operasyon yapılmasının zorunluluğundan bahseden, ellerinde çubuklar, harita üzerinde vurulması gerekli hedefleri, saldırı güzergahlarını gösteren emekli generallerin bir bölümü, Erdoğan’ın “gerekliyse operasyon için herşeyi yaparız” demesinden sonra, ortalıkta pek görünmüyor olmalarıdır. Hatta bunların bir kısmı, yapılacak operasyonun başarısızlığa mahkum olacağından dem vurmaya başladı bile.

Kuşkusuz ki, onların tüm kulakları sağırlaştırılan kuru gürültülere rağmen kapsamlı bir operasyondan uzak durmalarının nedeni, hem efendileri ABD’nin böyle bir operasyona göstereceği tepkiden, hem de girilecek maceranın tam bir bataklıkla dönüşmesinden duyulan korkudur.

Tüm bunlara operasyon ihtimali nedeniyle Güney Kürdistan ve Irak’la iş yapan işadamlarının tedirginliğini de eklemeliyiz. Örneğin, Türk-İrak İş Konseyi Başkanı Ercüment Aksoy, 100’e yakın üye firmanın pek çoğunun bekleme sürecine girdiğini ve diken üstünde olduğunu söylüyor. Bilindiği gibi, bölgede Türk müteahhitlerin 2006 yılında gerçekleştirdikleri işin toplam tutarı ise 1,5 milyar dolar. Müteahhitler Birliği’ne üye olan ve Güney Kürdistan ve Irak’a iş yapan şirketler arasında Kulak İnşaat, Metiş, Yüksel İnşaat, Tepe İnşaat, Makyol, Age İnşaat, Cengiz İnşaat, Yenigün İnşaat, Zafer İnşaat bulunuyor. Ancak, yine Müteahhitler Birliği’ne üye olmayan onlarca orta ve küçük firma da Güney Kürdistan’da iş yapıyor.

Açık ki bugünkü siyasi konjonktürde, AKP hükümetinin, Büyükanıt’ın çizdiği çerçevede bir “sınır ötesi operasyon” kararı çıkarması mümkün değildir. Hükümet, en fazlasından ABD ve Barzani ile anlaşım “namusu kurtarma” kabilinden sınırlı bir askeri harekât için karar çıkarabilir. Daha ötesi değil.

Peki, hal böyleyken, kapsamlı bir sınır ötesi operasyon için koşullar elverişli değilken, neden bunca gürültü koparılmaktadır? Yapılan, bir “sınır ötesi operasyon” değil, psikolojik savaş odaklı “sınır içi bir operasyon”dur. Hükümet ve Genelkurmay, psikolojik savaşın bütün unsurlarının kullanıldığı bir mücadele yürütmektedir ve mücadelenin hedefi ise, işçi sınıfı ve tüm emekçi kitlelerdir. Bu gerilim politikalarının genel amacı, geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikalarının devamını sağlamaktır. Kısa vadede ise, birincisi, Kürtler’in meclise girmesini önlemek veya en azından sınırlamaktır. İkincisi, AKP hükümetini basınç altında tutarak seçimlerde AKP’nin başarısını mümkün mertebe azaltmaktır.

Açık ki, bu iki düzen içi güç arasındaki değişik biçimlerde süren çatışma, işçi sınıfı ve emekçileri onların yedeğine sürüklenme riskini içinde barındırmakta, bir askeri operasyon olmasa da sanki olmuş gibi sonuçlar elde etmek isteyen güçlerin ellerini güçlendiren bir süreç olarak yansımaktadır. Bu süreci tersine döndürmenin yolu ise, işçileri, emekçileri ve Kürt halkını birleştirecek bir mücadele eksenini yaratmaktan geçmektedir. Bu acil görev ve sorumluluk tüm devrimcilerin omuzlarındadır.

Şu bilinmelidir ki, 80 küsur yıldır Kürt halkını yok sayan, onları baskı altında tutan sömürgeci sermaye düzeninin hiçbir demagojisi, Güney Kürdistan’a yönelik saldırıyı meşrulaştıramaz. Kürt halkına yönelik operasyon ve katliam tehditlerine derhal son verilmeli, ayrı devlet kurma hakkı da dahil, Kürt halkının tüm temel ulusal hakları önkoşulsuz olarak tanınmalıdır.

Düzen siyaseti dikiş tutmuyor...

Rant kavgası nedeniyle DYP-ANAP birleşmesinin sonu geldi!

Seçim oyununda adayları belirleme aşaması, düzen partilerini karıştırdı. Amaç koltuk paylaşmak ve koltuk sayısı üzerinden elde edilecek ranttan başka bir şey olmayınca kıyamet koptu. Partiler arası transfer ve istifalar yoğunlaşırken, düzen siyaseti tam manasıyla pazar yerine döndü. Bu rant kavgasının en çarpıcısı düzenin sağ kulvarında “merkez”i tuttuğu iddia edilen DYP ile ANAP arasındaki birleşme sürecinin sona ermesiyle sergilendi. Güya “merkez sağda birlik” adına karşılıklı büyük “özveriler”le biraraya gelen bu partiler, iş adayların belirlenmesine gelince birbirlerine girdiler. DP adı altında sağlanacak birliğin seçimlerde barajı geçme olasılığı belirince, daha önce kimsenin itibar etmediği bu partilerin kapısında büyük kuyruklar oluşmaya başladı. Başlangıçta köhnemiş iki eskici dükkanının birleşmesi çok kolay olmuş, fakat birleşen dükkanlara “nur” yağacağı beklentisi oluşunca dükkanlıların kavgası da kaçınılmaz olmuştur.

Bu iki parti arasındaki birleşme süreci herşeyden önce ordunun 27 Nisan müdahalesinin ürünüydü. Öyle ki, iki parti arasında birlik olasılığı en ciddi biçimde bu askeri müdahalenin hemen arkasından gündeme geldi. Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinin ilk günlerinde bu iki partiden de verilen görüntü, seçimlerde AKP'nin önünü kesecek bir hareket içerisinde bulunulmayacağı biçimindeydi. Fakat ordunun müdahaleleriyle birlikte bu tutumlarından vazgeçtiler ve aralarındaki ilk ciddi yakınlaşma da bu noktada başladı. Ancak bu yakınlaşmanın birleşmeye

dönüşmesi 27 Nisan'dan hemen sonra yaşandı. Ordu muhtırasının hemen ardından DYP-ANAP arasındaki birlik görüşmeleri başladı. Kısa sürede birleşmenin biçimi ve zemini belirlenerek şatafatlı törenlerle ilan edildi.

İlk zamanlarda, birleşme sonucu kurulacak olan DP, ordunun başını çektiği cephe tarafından AKP'yi güçten düşürmek üzere önemli bir dayanak olarak görülüyordu. Tekelci burjuvazi de geçmişte kendisine en dolaysız biçimde hizmette bulunmuş bu iki partinin birleşmesiyle ortaya çıkacak yeni partinin AKP karşısında güçlü bir seçenek haline gelme ihtimali nedeniyle başlangıçta bu girişimi heyecanla karşıladı. Fakat çok geçmeden görüldü ki, yeni kurulacak parti AKP'ye bir alternatif oluşturmadığı gibi düzen siyasetindeki parçalanmayı arttırmak dışında bir sonuç da yaratmayacaktır. Diğer taraftan AKP karşısında CHP ve MHP'nin meclise sokulmasıyla sağlanacak tablo, egemen güçlere hem AKP karşısında aradıkları seçeneği, hem de işlerin yolunda yürütülmesi için gerekli siyasi imkanı sağlayacaktır. İşte bundan dolayı, egemen güçler DP'ye başlangıçta verdikleri hararetle desteği geri çektiler. Böylelikle DYP-ANAP birleşmesindeki ilk kriz belirtileri de görülmeye başladı ve bunun üzerine gelen rant paylaşımı kavgası da yolların ayrılmasına neden oldu. Bu rant paylaşımı o denli belirgin biçimde cereyan etti ki, iki parti arasındaki ilk ayrılık sinyali ANAP'ın değerli mal varlıklarının devri üzerindeki anlaşmazlık üzerine verildi. ANAP yöneticileri mal varlıklarının ne denli

değerli olduğunu açıklayarak, kendilerine DP yönetiminden daha fazla pay verilmesini talep ettiler.

Sonuçta, Susurlukçu kirli savaş şefi Ağar'ın DYP'si ile Özal'ın köhne ANAP'ından isteklerini karşılayacak bir sonuç elde etmek isteyen düzen güçleri bir kez daha hüsrana uğradılar. Böylelikle anlaşıldı ki, kullanıla kullanıla tutar yeri kalmamış olan bu kumaşlar dikiş tutmuyor. Dahası ne kadar cilalanırsa cilalansın, ne kadar yamalanırsa yamalansın bu partiler, diğer tüm düzen partileri gibi varlıklarını esasen rant paylaşımı üzerine dayandırdıkları için, seçilme umudu taşıdıkları her durumda şiddetli bir kavganın adaylarıdır. Bunun için özveri timsali olarak gösterilen DYP-ANAP birleşmesi kısa zamanda en bayağısından bir rant dalaşımının sahası haline geldi.

Bu durum, egemen güçlerin basit piyonları olarak tekleşmiş düzen partilerinin ve düzen siyasetinin yapısal sorunlarını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bundan dolayı işçi ve emekçiler, hepsi de dikiş tutmayacak kadar çürümüş olan bu düzen partilerine ve bu partilerin oyuncusu oldukları seçim oyununa itibar etmemelidirler. Bunun yerine, çürümüş ve kokuşmuş bu düzeni ve onun çeteleşmiş devletini yerle bir edecek toplumsal bir devrimi hazırlamak üzere seferber olmalıydılar. Seçim sürecinde “Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarını yükselten Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun seçim programı bu seferberliğin adresidir.

Bursa'da kontrgerilla saldırıları

30 Mayıs günü, bir İşçi-Köylü okurunun babası ve Tuncelililer Derneği üyesi olan Hüseyin Arslan, TİT tarafından kaçırıldı. 4 gün sonra serbest bırakılan Arslan'ın yaşadıklarını bildirmek ve artan saldırıları protesto etmek amacıyla 6 Haziran saat 18.00'de Heykel-AVP önünde yaklaşık 30 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada demokratik ve muhalif kimliğiyle bilinen işçi emeklisi Hasan Arslan'ın oturduğu Teleferik semtinde 3 kişi tarafından silahla kaçırıldığı ifade edildi. “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!” sloganları atıldı.

Eyleme Tuncelililer Derneği, İHD, ESP, Partizan, DHP, SDP, DTP, EMEP, Halkevleri ve BDSP katıldı.

Bursa'da bundan bir süre önce de Özgür Halk Dergisi eksi Bursa temsilcisi Edip Meriç kaçırılarak, darp edilip yol kenarına bırakılmıştı. Meriç'i kaçıranların elinde liste olduğu, dövüldükten sonra isminin üzerinin çizildiği bizzat kendisi tarafından görülmüştü.

Kızıl Bayrak/Bursa

Mahmut Polat sonsuzluğa uğurlandı!

Hıdır Uğur ve Mahmut Polat 27 Mayıs günü Dersim'in Çemişgezek İlçesi Paşacık Köyü'nde TSK tarafından katledilmişti.

Mahmut Polat'ın cenazesi 30 Mayıs günü Gazi Cemevi'nde yapılacak tören sonrası defnedilecekti. Ancak devlet DNA testi bahanesiyle cenazenin İstanbul'a gelmesine izin vermedi. Buna rağmen yoldaşları ve dostları gerçekleştirdikleri yürüyüşle şehitleri sahiplenerek devletin katliamını teşhir etmişlerdi.

1 Haziran günü Gazi Cemevi'ne sabah saat 10.30'da Mahmut Polat'ın cenazesi geldi. Cenaze işlemlerinden sonra saat 11.30'da Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçildi.

En önde Mahmut Polat'ın cenazesi omuzlarda taşındı. Arkasında “Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı!/Partizan” pankartı açıldı. Yürüyüşe DHP de “Halk savaşçıları ölümsüzdür!/DHP” pankartı ile katıldı.

Gazi Mezarlığı'na gerçekleştirilen yürüyüş boyunca ve defin sırasında “Mahmut Polat yaşıyor!”, “Hıdır Uğur yaşıyor!”, “Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Bedel ödedik bedel ödeceğiz!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Marx, Lenin, Mao, önderimiz İbo, savaşıyor TİKKO!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Patron-ağa devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız!” ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Mahmut Polat '94 yılında şehit düşen abisi İsmet Polat'ın mezarının yanına defnedildikten sonra tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Partizan adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada, emperyalistlerin son dönemde Irak, Afganistan ve Filistin'den sonra tüm Ortadoğu'da terör estirdiği, halkların

ise teröre ve katliamlara karşı bugün daha fazla direndikleri ifade edildi. Emperyalistler ve yerli işbirlikçilerinin ise içerde TMY ile işçi ve emekçilere baskı uyguladığı belirtildi.

Konuşma “Halk ve devrim için yaşayanlar, savaşanlar ve silah elde toprağa düşenler bizim sahiplendiğimiz ve sahipleneceğimiz büyük değerlerdir. O değer ki binbir emekle kanlı gözyaşıyla yaratılmıştır. Hıdır Uğur ve Mamut Polat şahsında tüm devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyoruz. Anıları ve ideallerine bağlı kalacağımıza söz veriyoruz” sözleriyle son buldu.

DHP, Mücadele Birliği Platformu, KÖZ ve Odak dergisinin yaptığı konuşmalardan sonra mezar anması sona erdi. BDSP, HÖC ve ESP'nin de destek verdiği anmaya 500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dinar'da ortaya saçılan pislik!

2 Haziran günü Afyonkarahisar'ın Dinar ilçesinde bir trafik kazası meydana geldi. İlginç sonuçları ile ortaya çıkan bu kaza, yıllar önce Susurluk'ta meydana gelen o ünlü kazayı ve ardından söylenenleri hatırlattı: "Artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacak!..."

Her şey eskisi gibi!

Dinar'daki kaza göstermiştir ki her şey eskisi gibi devam ediyor. Bu düzen yıkılıncaya kadar pislik üretmeye, yeni Susurluklar, Şemdinliler, Sivaslar, Maraşlar yaşanmaya devam edecek.

Kazada cipin içindeki 4 kişi öldü. Birisi, özel hareket dairesinde yıllarca görev yapmış ve "hizmetleri" karşılığı madalyalar almış bir emekli başkomiser. Diğer üçü, farklı sektörlerde faaliyet yürüten "işadamları"! Ve aracın içinden çıkan iş malzemeleri: Baretta marka otomatik tüfek ve tabanca, Hector Koch marka tabanca ve hayalet silah olarak bilinen Glock, bu silahlara ait şarjör ve çok sayıda mermi ile esrar, biber gazı. Bütün bunlarla birlikte aracın içinden, muhtemelen bu dörtlüyü biraraya getiren "vatan hizmeti"nin belgesi olan 100 milyon doları aşkın meblağ tutarında senet çıktı.

Ardında bıraktıkları ile birlikte Dinar'da hurdaya dönen cip aynı gerçeği tekrarlıyor. Burjuvazinin çürüyen ve çeteleşen iktidarı sürüyor. Susurluk sermaye iktidarının gerçek yüzüydü, dün Şemdinli'de patlayan bombada, bugün Afyon'da bir trafik kazasında, bu gerçek tekrar tekrar karşımıza çıkıyor.

Çürüyen düzen ve temsilcileri

Cipten kafaları karıştıran iki adet senet çıktı.

Riyad Bank antetli biri 27 milyon, diğeri 64 milyon dolarlık iki senetin Suudi Arabistan vatandaşı Mahmut El Yusuf Muhammet tarafından Saynur Tarım Ürünleri İhracat ve İthalat Sanayi Ltd. Şirketi adına yazıldığı belirlendi. Bununla birlikte araçta Seyfettin Taş ve İbrahim Demirhan isimli şahısların yazdığı 20 bin ve 17 bin YTL'lik çekler dikkat çekti. Banka dekontlarından da, 89 bin euronun uluslararası bir bankaya havale edildiği belirlendi. Jandarma ayrıca, Lara'daki bir plajın işletme ortağı olarak gözükken ve kazada ölen Turan Balık adına 26 Nisan '07 tarihinde açılan hesaba, aynı gün 50 bin YTL'nin girdiğini tespit etti.

Bunlar çeteleşmiş ve mafyalaşmış düzen gerçeğine ışık tutuyor. Ortaya dökülen pisliklerden tek tek çete/mafya elemanları değil, toplamında tüm kurumları, temsilcileri ile birlikte düzen sorumludur. Bu pislik onu üreten düzene fatura edilmeli ve hesabı bir bütün olarak ondan sorulmalıdır.

Kazada ölen Turan Balık'ın Trabzon'un Of ilçesine bağlı Çataldere Köyü'nde gerçekleşen cenazesindeki görüntüler de dikkate değerdi. Cenazeye eski Trabzonspor Başkan Yardımcısı İbrahim Hacıosmanoğlu ile bazı kulüp yöneticileri de katıldı. Yaşanan kazaya yönelik 'Susurluk' benzetmesine karşı, Turan Balık'ın yakın arkadaşı, SHP Of İlçe Başkanı Adem Çakır, "Çok değerli bir işadamydı" dedi.

Ağır silahlar, özel hareketçiler, uyuşturucu ve milyon dolarlık dökümanın çıktığı bir cip ile "namuslu işadamları"!!!

Bu pislği devrim temizleyecek!

Bundan sonra bu katilleri ve sırlarını taşıyan araçların kamyonlara değil, öfkeleri ile büyüyen ve örgütlenen kitlelerin barikatlarına çarpmaları gerekmektedir. Bu gerçekleştirilmediği sürece, sermaye basınında iki sütunluk haber bile olamayan bu skandallar sürececek. Emekçilerin ürettiği değerleri çalarak lüks ve şatafat içinde yaşayan bu "vatan kahramanları"nın saltanatı sürececek. Boğazlarına kadar kana batmış bu katillerin kan üzerine kurulu iktidarı var olacak. Ve işçi ve emekçileri kandırmak, onları laiklik-dindarlık, demokrasi-ulusal bütünlük yalanları ile kendi peşlerine takmak için, aynı nakaratları tekrarlayacak yeni yüzler mutlaka bulunacak.

Bütün bunlara dur demek biz işçilerin ve emekçilerin elinde. Kendi ürettiğimiz ekmeğe sahip çıkmak, bizi, çocuklarımızı ve kardeşlerimizi sokak ortasında vuran, bombalayan bu elleri kırmak bizlerin elinde. Gözümüzün önünde tezgahlanan bu oyunun sahnesini dağıtmak bizlerin elinde.

Bu seçim sürecinde biz sınıf devrimcileri, tam da buna cüret edeceğiz. Tepeden tırnağa çürümüş, çeteleşmiş sermaye düzeni bizi peşine takmak istediğinde, düzen partileri bütün bu pisliklere paravan olup bizi kandırmak istediklerinde, parlamentarist-reformist hareketin ufuksuz çizgisi bizi oyalayıp, çözümden uzaklaştırmak istediğinde, biz tam da bunu yapacağız.

Sermaye düzenine karşı, "düzene karşı devrim!" şiarı ile mücadeleyi güçlendireceğiz. Bu pislği temizleyecek devrimin kızıl bayrağı altında birleşip, bütün işçi ve emekçileri bu bayrak altına çağıracağız. Bu kez de Dinar'da ortaya saçılan bu pislikleri unutmayacağız, unutturmayacağız. Çürüyen düzen çözümünü ararken, biz kendi çözümümüz olan devrimin saflarını örgütleyeceğiz.

"Kentsel/rantsal dönüşüme hayır!"

Sermayenin "Kentsel Dönüşüm Projesi" çerçevesinde İstanbul'da yıkım saldırısıyla karşı karşıya olan çeşitli mahallelerin Güzelleştirme ve Yardımlaşma Dernekleri, 3 Haziran'da Kadıköy Caferaga Spor Salonu'nda bir araya gelerek, "Mahalleler konuşuyor, kentsel/rantsal dönüşüme hayır!" başlıklı bir sempozyum gerçekleştirdiler.

Yıkım tehdidi altındaki 24 mahalleden 20'ye yakın kurumun katıldığı sempozyum, sabah saat 11.00'de başladı. Sempozyumda yapılan konuşma ve sunumlarda yıkım tehlikesiyle karşı karşıya olan mahallelerin yıkılmak istenmesinin gerisinde rant sağlama amacı olduğuna dikkat çekildi.

Saygı duruşu ve açılış konuşmasının ardından başlayan sempozyumda, İstanbul'un çeşitli mahallelerinin dernek temsilcileri konuyla ilgili sunumlar yaptılar.

TMMOB adına İnşaat Mühendisi Murat Gökdemir, kentsel dönüşüme karşı alternatif bilimsel bir çalışmayı proje olarak önlerine koyduklarını ve yaklaşık üç aydır gerçekleştirdikleri etkinliklerle seslerini duyurmaya çalıştıklarını belirtti. TMMOB olarak yağmacılığa ve hırsızlara karşı halkın yanında olacaklarını vurguladı.

Sempozyum, Yakacık, Başibüyük, Kartal, Karanfilköy mahallelerinin güzelleştirme dernek yöneticilerinin yaptıkları konuşmalarla devam etti. Konuşmaların ardından sempozyumun birinci bölümü sona erdi.

Sempozyumun ikinci bölümü dernek temsilcilerinin kendi mahallelerindeki yıkım süreçlerine ilişkin sunumlarıyla devam etti. Bu

bölümde Gülsuyu, Gülensu, Başibüyük, Hacıhüsrev, Sarıyer, Derbent, Maden, Reşitpaşa, Emirgan, Kazım Karabekir mahalleleri güzelleştirme dernekleri başkanları söz aldılar.

Konuşmalardan sonra belirlenen sorunların değerlendirilmesi yapılarak sonuç bildirgesi taslağı oluşturuldu. Mahalle derneklerinin 8 Haziran günü MMO İstanbul Şubesi'nde yapacakları toplantıyla sonuç bildirgesi kamuoyuna açıklanacak.

Sempozyumda ayrıca Sarıyer Maden Mahallesi halkının 4 Haziran günü içme suyu talebiyle yapacakları eyleme ve 6 Haziran'da Başibüyük Mahallesi için TOKİ ile yapılacak ihaleye karşı yapılacak eyleme destek verilmesi kararlaştırıldı.

Sempozyuma İstanbul'un çeşitli mahallelerinden yaklaşık 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Düzen partileri söylemde bile asgari ücretin adını anmıyorlar...

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Önümüzdeki Temmuz ayında asgari ücrete, ikinci altı ay için belirlenen yüzde 4'lük artış gerçekleştirilecek. İlk altı ay için belirlenen yüzde 6'luk artış daha ilk üç ayda erirken, ikinci altı ay için verilecek zam da ancak birinci altı ayın kayıplarını telafi edebilecek. Dolayısıyla, asgari ücret için belirlenen yüzde 10'luk artış, 2007 yılı sonu itibarıyla gerçekleşen enflasyonun çok altında kalacak.

Türkiye'de kayıtlı olarak çalışan ücretlilerin yüzde 44'ünü asgari ücretliler oluşturuyor. Kayıt dışı istihdamla birlikte bu oranın gerçekte çok daha yüksek olduğu biliniyor. Peki, kayıtlı verilere göre aileleriyle birlikte 13-14 milyona ulaşan, yaklaşık 3,5 milyon asgari ücretli için önümüzdeki seçimler ne anlam ifade ediyor?

Hatırlanacağı gibi, 2002 seçimleri öncesinde AKP'nin temel seçim vaatlerinden biri, vergiden muaf ve insanca yaşamaya yeten bir asgari ücretti. Ancak AKP hükümetinin 4,5 yıllık icraatları işçi ve emekçilerin yaşamlarında en ufak bir düzelmeye yolaçmadığı gibi hayat standartlarının daha da gerilemesini getirdi. Çıkarılan iş yasasından sendikal örgütlerin dağıtılmasına, sosyal hakların tırpanlanmasından işten çıkarmalara, işsizliğin artmasından ücretlerin gerilemesine kadar birçok örnek sıralanabilir.

Asgari ücret sorununda da AKP hükümeti sermayenin yüzünü güldürürken, işçi ve emekçilere adeta kan kusturdu. Asgari ücretin insanca yaşamaya yetecek bir düzeye çıkması şöyle dursun, vergiden muaf tutulması bile gündeme getirilmedi. Asgari ücret üzerinden en çok gelir vergisi alınan bir "kazanç" türü olmayı sürdürdü.

Bu noktada AKP hükümetinin tek örnek verebileceği icraatı, ilk uygulaması 2008'de başlayacak olan vergi iadelerinin kaldırılmasıyla gündeme gelen "asgari geçim indirimi"dir. Ancak nasıl ki bugüne kadar KDV'de uygulanan indirimlerin ürünlerin fiyatına yansıtılıp yansıtılmaması mal sahiplerinin inisiyatifine bırakıldıysa, aynı şekilde

"asgari geçim indirimi"nin asgari ücretlinin aylığına ek kazanç olarak yansıtılması da patronların inisiyatifine bırakılmış durumda. Dolayısıyla bu indirim patronların üzerindeki "vergi yükünü" hafifletmekten başkaca bir amaca hizmet etmiyor.

AKP hükümeti dört yıl boyunca asgari ücrette artış oranını belirlemiştir. Ancak bu oran hiçbir zaman, TÜİK'in (her zaman hükümetin hizmetinde olan bir kurumun) belirlediği "asgari geçim haddine" bile erişememiştir. Aşağıdaki tablodan da görüleceği gibi, belirlenen asgari ücretin asgari geçim haddini karşılama noktasına yüzde 75 oranıyla en fazla yaklaşıldığı yıl 2004'dür. AKP hükümetini böyle bonkör davranmaya iten, 28 Mart yerel seçimleri öncesinde seçimlere dönük yatırım ihtiyacıdır.

Yıllar	Asgari Geçim Haddi (YTL)	Asgari Ücret (YTL)	Fark (YTL)	Karşılama Oranı (%)
2000	153,44	86,922	66,518	56,65%
Aralık				
2001	255,46	122,19	133,27	47,83%
Aralık				
2002	326,6	184,25	142,35	56,41%
Aralık				
2003	396,99	226	170,99	56,93%
Aralık				
2004	422,06	318,23	103,83	75,40%
Aralık				
2005	508,19	350,15	158,04	68,90%
Aralık				
2006	589	380,46	208,54	64,59%
Aralık				

* Birleşik Metal'in 18 Aralık '06 tarihli basın bülteninden alınmıştır.

Seçim yatırımı çerçevesinde uygulanan bu politikadan istediği sonucu elde eden AKP, 2005 ve 2006 yıllarında bu artışı sermaye lehine telafi etmiştir. Asgari geçim haddi 2005'de yüzde 20 oranında artarken, asgari ücret yüzde 10 artış göstermiştir. Aradaki yüzde 10 kayba 2006'da 4 puan daha eklenince, iki yılda yüzde 14'lük bir kayıp yaşanmıştır. Belirlenen bu asgari geçim haddinin tek

kişi üzerinden hesap edildiği de düşünüldüğünde, asgari ücretlilerin aileleriyle birlikte nasıl bir sefaletle mahkum edildiği daha iyi anlaşılacaktır.

Yine Birleşik Metal Sendikası'nın yaptığı araştırmaya göre, 2007 Nisan ayı verilerine göre açlık ve yoksulluk sınırı bir önceki aya göre yüzde 1,2 artarak, dört kişilik bir aile için açlık sınırı 602, yoksulluk sınırı 2.190 YTL'ye ulaşmıştır. Böylece, açlık sınırı 403 YTL'lik asgari ücretten yüzde elli daha fazla iken, yoksulluk sınırı asgari ücretin 5 katı düzeyine çıkmıştır.

Asgari ücretin yirmi katı kadar bir maaşla, sekiz bin YTL ile geçinemediklerinden şikayet eden milletvekilleri işçi ve emekçilerle alay etmektedirler. Öyle ki 22 Temmuz seçimleri vesilesiyle düzen partileri artık söylemde bile asgari ücretten bahsetmemektedir. Zira hepsi sermayenin hizmetinde tek bir programda birleşmiştir. Meclise girebilme ve hükümet olabilmenin tek yolunun sermayenin tam hizmetinde hizaya girmekten geçtiğinin bilincine hareket etmektedirler.

Asgari ücretle çalışan işçi ve emekçiler yaşadıkları bu sefaletle bir çözüm bulmak istiyorlarsa, herşeyden önce bu gerçeğin farkında olmalıdırlar. Seçimler işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm için değil, bu sorunların kaynağı sömürü düzeninin daha iyi işletilmesi için gündeme gelmektedir. Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek düzeyde bir asgari ücreti kazanmak, hükümete hangi düzen partisinin geleceğine değil, işçi ve emekçilerin bu talep uğrunda ne ölçüde mücadele edeceklerine bağlıdır. Bugün asgari ücret açlık sınırının bile altında belirleniyorsa, bunun temel nedeni işçi ve emekçiler bu pervasızlığı sessizce sineye çekmesidir. Bugün düzen partileri demagojik bir tarzda dahi olsa asgari ücreti vaatleri arasında anmıyorlarsa, bunun nedeni işçi ve emekçilerin tepkisizliğidir.

Asgari ücretli olsun olmasın, tüm işçilerin 22 Temmuz'da gerçekleşecek seçimlerde olacakları tutum, kendi sınıf çıkarlarını savunmak olmalıdır. Bu ise, asgari ücret de dahil, taleplerimiz doğrultusunda sınıf mücadelesinin yükseltilmesi demektir. İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret talebinin yanısıra, asgari ücret üzerindeki her türlü verginin devlet ve işverenlerce ödenmesini, asgari ücret tespit komisyonunun işçilerin denetime açılmasını talep etmeliyiz.

FIJ Türkiye'deki örgütlenme çabalarına destek verdi

Uluslararası Gazeteciler Federasyonu (FIJ) Moskova'da gerçekleştirdiği Dünya Kongresi'nde aldığı kararlarda, sendikaların örgütlenme ve bağımsız gazetecilik çabalarına destek çağrısı yaptı.

5 gün süren kongrede 2007-2010 Çalışma Programı altında gazetecilerin etik ve mesleki standartlarda sürdürülebilir sosyal güvenlik ve çalışma koşullarına sahip olmasının yanısıra bağımsız gazeteciliğin korunması için çaba gösteren sendikaların desteklenmesi çağrısı yapıldı. Ayrıca çokuluslu medya tekellerinde çalışanlar arasında uluslararası çalışma konseyleri oluşturulması ilkesi kabul gördü. "Global Sözleşmeler" hazırlanması için

çalışma yapılması benimsendi.

Kongrede patronların, çalışanların TİS hakkını kabul etmemesi üzerine FIJ'in bölgesel düzeyde somut eylemler geliştirmesi ve seminerler düzenlemesi istendi. İş güvencesiz ve zor çalışma koşullarının yanı sıra medya evliliklerinin ve artan rekabetin yayın kalitesinde, özellikle gazeteciliğin statüsünün düşmesinde çok önemli etkisi olduğu vurgulandı. Dijital televizyon, cep telefonu haberciliği, internet ve ücretsiz gazete gibi gelişmelerin yaşandığı bir atmosferde gazetecilerin bu değişim karşısında ayakta durabilmesi için özgür, bağımsız, güçlü ve iyi donanımlı sendikalarda örgütlenmelerinin bir zorunluluk olduğu kaydedildi. Bu çerçevede, FIJ'in üye örgütlere düzenleyecekleri kampanyalar için yardımda bulunması, uluslararası işçi hareketini de içine alan global ölçekli

kampanyaları koordine etmesinin önemine dikkat çekildi.

Kongrede alınan bir diğer karar ise, sendikaların üye kampanyaları düzenlemeleri ve karşılaştıkları tehditlerle mücadele edebilmeleri için ortak stratejiler geliştirebilmek amacıyla uluslararası bir konferans düzenlenmesi oldu.

FIJ Dünya Kongresi'ne katılan Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Başkanı, Avrupa Gazeteciler Federasyonu (EFJ) Başkanı ile görüşerek, ATV ve Sabah gazetesindeki örgütlenme faaliyeti hakkında bilgi verdi. Yapılan görüşmede Türkiye'deki genel seçimlerden sonra gazetecilerin çalışma koşulları ve basın özgürlüğüyle ilgili hakların incelenmesi için EFJ'nin bir heyet göndermesi, eğitim semineri düzenlenmesi konularında fikir alışverişinde bulunuldu.

ÖSS'ye ve geleceksizliğe karşı Liselilerin Sesi yükseliyor!

“Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!” Şenliği başarıyla gerçekleştirdi!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu'nun hazırlıklarını 1 Mayıs'ın hemen ardından başlattığı “Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!” Şenliği başarıyla gerçekleştirildi.

Ön çalışması süresince İstanbul'un dört bir yanında afişler yapılarak, el ilanları kullanılarak, ÖSS'nin kaldırılması talebiyle 3 bine yakın imza toplanarak duyurusu yapılan şenlik, 3 Haziran günü Muammer Karaca Tiyatrosu'nda 300'e yakın bir katılımı gerçekleştirdi.

Etkinlik saat 12.00'de, Yaşar Kemal'in “Merhaba” şiirinin okunmasıyla başladı. Sunucuların şenliğin anlam ve önemine ilişkin konuşmalarının ardından etkinliğin açılış konuşmasını yapmak için bir İLGP'li söz aldı. Açılış konuşmasında liselilerin ÖSS geleceksizliğine mahkum olmadığı, ancak bu tabloyu değiştirebilecek tek şeyin gelecek için mücadele etmek olduğu vurgulandı.

İLGP'nin açılış konuşmasının ardından *Ekim Gençliği* adına şenliği selamlayan bir konuşma yapıldı. Konuşmada eğitim alanında yaşanan dönüşümlerin bütünlüklü çerçevesi çizildi ve liseli gençliğin sorunları ile üniversiteli gençliğin sorunlarının kökeninin aynı olduğu vurgulandı. *Ekim Gençliği* adına yapılan konuşma birleşik ve örgütlü mücadele çağrısı ile son buldu.

Ardından Yersiz Oyuncular sahneye çıktı. Doğaçlama tiyatro yapan bu grup, salondaki izleyicileri de oyuna katarak oldukça canlı bir performans sergiledi. Üç ayrı kısa bölümden oluşan doğaçlama oyunun özellikle ilk bölümü ilgi çekiciydi. Seyircilerin yönlendirmesiyle ÖSS'yi oyunlaştıran tiyatrocular, doğaçlama sahneledikleri oyunun sonunda ÖSS'ye karşı örgütlü mücadele çağrısında bulundular.

Yersiz Oyunculardan sonra Eğitim-Sen İstanbul 2

No'lu Şubesi adına Hasan Toprak bir konuşma yaptı. ÖSS'ye karşı verilecek mücadelenin tek başına yetersiz kalacağını, mücadelenin bir bütün olarak ÖSS'yi de yaratan sistemi hedef alması gerektiğini vurguladı. Öğrenci ve öğretmenlerin birleşik mücadelesinin öneminden söz etti.

Hasan Toprak'ın konuşmasından sonra lise ve dershanelilerin oluşturduğu müzik gruplarına geçildi. İlk olarak Grup GÖÇ sahneye çıktı. Üç parça seslendiren grup oldukça iyi program sahneledi. Böyle bir şenlikte yer almanın kendileri için ciddi bir anlam taşıdığını vurgulayan grup, son parça olarak Ulucanlar şehitleri için kendilerinin sözlerini yazdığı ve bestelediği bir parçayı söylediler.

Ardından sahneye Grup Meyman çıktı. Yine üç parça söyleyen Grup Meyman, Kartal İLGP adına bir konuşma yaparak etkinliği selamladı.

Vefa Anadolu Lisesi müzik grubu ise dershanede ÖSS denemeleri olduğu için etkinliğin ilk kısmına yetişemedi. İlk bölümde son olarak sahneye Grup Keops çıktı. Farklı dillerden şarkılar söyleyen Grup Keops da katılımcılar tarafından ilgi ile izlendi.

Ardından etkinliğe 20 dakika ara verildi.

Etkinliğin ikinci bölümü “Hasan Hüseyin'in Haziran'da ölmek zor” şiirinden bir bölüm ile başladı. Ardından 3 Haziran günü Nazım Hikmet'in ölüm yıldönümü olduğu için “Şiirlerle Nazım Hikmet” başlıklı bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından devrim ve sosyalizm davasında şehit düşmüş tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşu sonrası eski bir Kavel işçisi ve şu an Emekli-Sen üyesi olan Ramazan Ergezer, Nazım Hikmet'in üç şiirini okudu. Ayakta alkışlanan Ergezer'in ardından Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına eski bir ALGP'li konuşma yaptı. Konuşmada seçim süreci ve düzen partilerinin iç yüzü teşhir edildi. Liseli gençliğin işçi sınıfının yanında saf tutması çağrısı yapıldı.

BDSP konuşmasının ardından 9 Haziran'da gerçekleşecek olan “ÖSS duvarını yıkalım!” şiarlı mitinge katılmaya çağırılan bir konuşma yapıldı. İLGP'li bir yoldaşın yaptığı konuşmada mitinge katılımın önemi vurgulandı, mitingin içeriği aktarıldı.

Ardından Hasan Sağlam sahneye çıktı. Zazaca türkülerin yanısıra Kazım Koyuncu'dan da bir türküyü seslendirdi. Liseliler Hasan Sağlam'ı ayakta alkışladılar. Zazaca Çav Bella'yı söyleyerek programını bitiren Hasan Sağlam'ın ardından salonda “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm”, “Yeni Ekimler için ileri” sloganları atıldı.

Hasan Sağlam'dan sonra Hasan Hüseyin'in Kızılırmak şiiri ile Grup Kızılırmak sahneye çıktı. Grup 20 dakika kalabileceğini söylemişti. Ancak salondaki atmosferin de etkisiyle 40 dakika sahnede kaldılar. Birçok türküyü söyleyen Kızılırmak halay parçası çalmaya başladığında salonun fiziki koşullarına karşın liseliler halaya durdular. Ardından Çav Bella'nın Türkçe versiyonu ile programlarını bitirdiler. Çav Bella bütün bir salon tarafından ayakta ve gözle görülür bir coşkuyla söylendi. Marş bitiminde “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganları atıldı.

Kızılırmak'ın sahneden inmesinin ardından bir İLGP'li tarafından kapanış konuşması yapıldı. Konuşmada İLGP'nin aylardır sürdürdüğü faaliyet vurgulandı ve “önümüzde 2 sınav vardı. Bugün hep beraber birincisini başarıyla vermiş olduk. Şimdi 9 Haziran'da olacak ikinci sınava hazırlanmamız gerekiyor!” dendi.

Kapanış konuşmasının ardından etkinlik sona erdi. İstanbul'un dört bir yanından, 40'tan fazla dersane ve liseden öğrencilerin katıldığı etkinliğe Grup Fırtına ve Tersane İşçileri Birliği mesaj gönderdi. 250'yi aşkın katılımın tamamına yakınının liseli olması, etkinliğin coşkusunu gözle görülür bir biçimde artırdığı gibi, başarısının da temel belirleyeni oldu.

Şimdi İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak 9 Haziran'da gerçekleşecek olan mitinge yürüyoruz! Bugün liselilerin sesi ÖSS'ye karşı türkülerle, marşlarla yükseltildi. ÖSS'ye karşı birlik ve beraberliğimizin gücünü ve coşkusunu açıkça hissettik. Yarın bu gücü ve coşkuyu alanlara taşıyacağız. 9 Haziran'da Liselilerin Sesi ÖSS'ye karşı atılan sloganlarla yükselecek!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

İÜ Bahar Şenliği gerçekleşti

Senelerdir kapatılmak istenen İÜ Öğrenci Kültür Merkezi'ne (ÖKM) geçen dönem provokatif bir saldırı gerçekleşmişti. Polis ve idare destekli faşistler tarafından ÖKM tahrip edilmişti. Arkasından ÖKM uzunca bir süre kapatılmış, kulüp faaliyetleri durdurulmuştu.

Sene başında ise valilik, muhalif şenlikleri yasaklamış, öğrencilere kendi yoz şenliklerini alternatifsiz bir seçenek olarak sunmuştu. Ülke genelinde de öğrencilerin düzenledikleri şenliklerde terör estirilmişti.

Öğrenci şenliklerine yapılan saldırılara karşı 1 Haziran günü ÖKM'nin düzenlediği şenlikle anlamlı bir yanıt vermiş olduk. 29 ve 30 Mayıs günleri çeşitli etkinliklerle başlayan şenlik 31 Mayıs günü Biyoloji Bölümü bahçesinde yapılan konser ve etkinliklerle sona erdi.

Cahit Berkay, Yasemin Göksu, Erdal Bayrakoğlu, YTÜ Bağlama Ekibi, Perküsyon

Grubu ve Grup Yorum türküyü ve marşlarıyla aramızdaydılar. Halkoyunları ekipleri Diyarbakır ve Antep yöresi oyunlarını sunarken, ÖKM Sahnesi Dario Fo'nun Japon Kuklası oyununu sergiledi. Tiyatro ve halkoyunları kitle tarafından ilgiyle izlendi. Öğrenciler tüm türkülerle, marşlara ve halaylara coşkuyla katıldılar.

Oldukça coşkuyla geçen şenlikte, İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan fakülteler arası geçiş yasağının son bulması için sürdürülen kampanya anlatılarak, destek çağrısı yapıldı. Şenliğin bu coşkulu ve politik atmosferi şenlik alanına girmeye çalışan faşistler ve bunu bahane eden güvenlikler tarafından provoke edilmek istendi. Fakat faşistler devrimci öğrenciler tarafından alandan çıkartıldı. Provokasyon devrimci ve demokrat öğrencilerin kararlı tutumuyla boşa düşürüldü.

Şenliğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

ÖSS'ye ve geleceksizliğe mahkum değiliz!**ÖSS duvarını yıkmak için
9 Haziran'da Kadıköy'e!**

Bir ÖSS daha yaklaşıyor... İki milyona yakın genç yeni hayaller kuruyor... Bir avuç asalak yüzbinlerce gence pembe gelecek yalanları dağıtıyor... Ve bir kenarda tüm bu olanları denetleyen asalaklar yeni hayaller kuruyor... Yani koca bir sistem hayaller üzerinden dönüyor.

Liseli gençliğin tamamı için geleceksizlik anlamına gelen ÖSS, 17 Haziran günü gerçekleştirilecek. Her sene olduğu gibi bu sene de sınava girenlerin büyük çoğunluğu elenecek, yine yüzlerce okul birincisi açıkta kalacak.

Özünde eşitsizlik olan bu sistem, tümüyle haksız ve adaletsizdir. Daha işin en başından binler bu sınavın dışına itiliyor. Dershanelere milyarlar dökemeyen, okullarda toplanan paraları veremedikleri için sınıfları temizleyen annelerin, çatıyı aktarılan ölen babaların çocuklarıdır dışarı itilenler... Anadilini konuşması yasaklanarak yabancı bir dilde düşünmesi ve anlaması beklenen, sınav sonrasında ise utanmadan en başarısız ilan edilenlerdir dışarı itilenler... Çocuk sayılacak yaşta fabrikalarda, atölyelerde sabahlamaya

başlayan, azgın sömürü çarkları arasında büyüyen genç işçilerdir dışarı itilenler... Kısacası toplumun aylık geliri 1.600 YTL'nin altında kalan %80'idir dışarı itilenler.

Kazananlar yarışa girmeden önce bellidir. Belirleyici olan başarı değil hangi sınıfsal kesime ait olduğudur. Parası olmayanın okuyamayacağı, üniversiteyi kazanmak bir yana, bu eşitsiz yarışın bir parçası dahi olamayacağı bir düzenektir karşımızda duran.

Kaldı ki "büyük bir başarı" sonucunda üniversiteye girebilen, hatta mezun olabilen emekçi sınıflara mensup bir öğrenci de bu geleceksizlik kısırcından kurtulabilmiş değildir. Sonuçta onu bekleyen diplomalı işsizlik ya da en fazla sömürü çarklarının arasında öğütülen bir yaşam olacaktır.

ÖSS'nin ve bir bütün olarak sınav sisteminin bir diğer yansıması ise toplamda eğitim sürecine yaptığı etkilerdir. Zaten eğitim sisteminin her alanında hakim olan anti-bilimsel ve ezberci eğitim anlayışı ÖSS'de doruk noktasına ulaşmıştır. Biz öğrenciler eğitim almak yerine belirlenmiş kalıpları ezberlemeye mecbur bırakıyoruz. Örneğin bir matematik probleminin çözümü için, konuya hakim olup farklı çözüm yolları geliştirebilmek yerine, çoktan seçmeli sınav tipinin bir getirisi olan kısaltılmış formüllerle edinmemiz gereken bilgilerin üzerinden atlıyoruz. Bunun gibi örnekler çoğaltılabilir.

Ezberci eğitimin ve anti-bilimsel bir metod olan sınav sisteminin doğal sonucu öğrenmeye yabancılaşma, körüklenen rekabet duygusu, yalnızlaşma ve asosyalleşmedir. Sınav, belirgin olarak gelecek kaygısı taşımayan, ekonomik sıkıntı çekmeyen liseliler için salt bir sosyal statü belirleme aracı olarak bile yoğun bir baskı anlamına gelmektedir.

Ekonomik ve sosyal planda sıkıntı çeken emekçi sınıflara mensup liselilerde ise bu, sistemin tek alternatif olarak göstermesiyle birlikte, açık bir varlık-yokluk ikilemine dönüşmektedir.

Kısacası; ÖSS geleceksizliktir; sömürüdür; yabancılaşmadır; yalnızlaşmadır; ticari eğitimidir; intihardır; baskıdır; bugünün olmayan, geleceğin olamayacak yanıdır... Tüm bunları tuğla edip karşımıza dikilen duvardır.

Bu duvarı aşmanın yolu ise yüzyıllardır değişmedi: Sesini yükseltmek! Bugün, geleceğimize ördükleri sömürü duvarının üzerine yürüyoruz; harcı yabancılaşma, baskı, yalan olan; sınav stresi altında ezilen arkadaşlarımızın kanıyla büyüyen bu korku duvarının... Ve biz bu duvarı yıkmaya talibiz!

9 Haziran'da Kadıköy'deyiz!

ÖSS karşısındaki duyarlılığı güce dönüştürmek, düzenin pervasız saldırılarının karşısına liselilerin dinamizmi ile çıkabilmek çabasıyla örgütleyici bileşenlerinden biri olduğumuz "ÖSS Duvarını Yıkalım!" mitingi 9 Haziran günü saat 14:00'te Kadıköy'de gerçekleşecek.

Öğrenci Sömürü Sınavı karşısında tutum alan, bu sınava karşı olan tüm liselileri İLGP pankartının arkasında Liselilerin Sesi'ni yükseltmeye davet ediyoruz! Biz sesimizi yükselttikçe engelleri aşacağız! Biz sesimizi yükselttikçe umut dolu yarınlara bir adım daha yaklaşacağız! Biz sesimizi yükselttikçe kazanacağız!

Istanbul Liseli Gençlik Platformu

**"Öğrenci Sömürü Sınavı Kaldırılsın!"
Şenliği'nin ardından...****ÖSS karşıtı kampanya çalışmaları**

İLGP olarak "Öğrenci Sömürü Sınavı kaldırılınsın!" şiarı ile örgütlediğimiz şenliği 3 Haziran günü gerçekleştirdik. Şenlik çalışmalarından önce dönem başından beri devam eden ÖSS karşıtı kampanyamız referandumla başlamıştı. 2 bine yakın referandum sonucuna göre liselilerin azımsanamayacak çoğunluğunun ÖSS'ye karşı olduğu ortaya çıktı. Referandum çalışması sırasında liselilerle ÖSS ve ÖSS'nin getireceği "gelecek" üzerine tartışmalar yaptık. ÖSS'ye karşı olmanın, özünde eşitsizliğe, paralı eğitime ve geleceksizliğe karşı koyuş anlamına geldiğini görmüş olduk. Referandum çalışması film gösterimleri, söyleşiler vb. etkinliklerle devam etti.

**"Öğrenci Sömürü Sınavına Hayır!"
şenliği ön hazırlıkları**

3 Haziran'daki şenliği gerçekleştirme kararı alınırken, ÖSS karşıtı tepkinin güçlü bir şekilde açığa çıktığı, bizlerin ÖSS'ye ve temelde bu sisteme neden karşı çıktığımızı ifade edebilmeyi hedefliyorduk. ÖSS'nin liselileri geleceksizliğe mahkum eden, özünde toplumsal yapıdaki eşitsizlikten beslenen bir sistem olduğunu anlatmak, bu sisteme karşı örgütlü mücadelenin önemine ve gerekliliğine vurgu yapmak hedefiyle davrandık. Bu yanıyla şenliği ÖSS karşıtı kampanyamıza soluk kazandıracak bir araç olarak gördük ve ÖSS karşıtı mücadeleyi daha kitlesel bir hale getirebilmek için kampanya hazırlıkları çerçevesinde çeşitli araçlar kullandık.

Bu çerçevede ÖSS karşıtı bir imza kampanyası başlattık. Okullarımızda,

dershanelerimizde, sokaklarımızda mümkün olduğunca çok imza toplayarak, hem liselilerin kendi sorunlarının çözümü için bir adım atmasını sağladık hem de bu sayede daha fazla liseliyle tanışarak, ÖSS karşıtı kampanyamızı ve örgütlediğimiz şenliği anlatma imkanı bulduk. Özellikle açtığımız imza standları bu noktada fazlasıyla anlamlı oldu. Standda tanıştığımız birçok liseli ÖSS üzerine yaptığımız tartışmalar sonucunda şenliğimize katılmak ve kampanyamıza destek vermek istediklerini belirttiler. Aynı zamanda şenliğin ön hazırlığını yaparken bütün bölgelerde yaygın afiş kullanarak şenlik çağrımızı daha geniş kitlelere ulaştırmaya çalıştık.

"Öğrenci Sömürü Sınavına Hayır!"

300'e yakın kişinin katıldığı şenlik başından sonuna kadar büyük bir coşkuyla sürdü, şenliğin ön hazırlıklarını yaparken hedeflediğimiz ÖSS karşıtı tepkinin dışavurulması somutlanmış oldu. ÖSS karşıtı mücadelenin salt eğitim sistemine değil aslında bu eğitim sistemini yaratan ve işçi-emekçi kesimden gelen liselilerin eğitim almasını zorlaştıran düzene karşı mücadele ile birlikte düşünülmesi gerektiği vurgusu güçlü bir şekilde yapıldı. Şenlik esnasında "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yeni Ekim'ler için ileri!" sloganları büyük bir coşkuyla atıldı.

Şenlik İLGP olarak verdiğimiz mücadelede anlamlı bir araç oldu, yeni bir soluk kazandırdı. Kazandığımız deneyim ve birikimi gelecek dönem mücadelemizde basamak yapacak, mücadelemizi daha ileriye taşıyacağız.

Istanbul Liseli Gençlik Platformu

İşçi ve emekçi hareketinden...

Genel-İş 2 No'lu Şube Kurulu gerçekleşti

DİSK/Genel- İş Sendikası Anadolu Yakası 2 No'lu Şube 5. Olağan Genel Kurulu 2 Haziran günü gerçekleştirildi. Beykoz, Taşdelen ve Sarıgazi Belediyeleri'ne üye işçilerin katıldığı genel kurulda iki liste yarıştı. Genel kurul salonunda, "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Her yerde sınıf kardeşliği!", "İşçi iradesine saygı istiyoruz!", "Yaşasın Türkiye işçi sınıfının birliği!" pankartları yer aldı.

Saygı duruşunun ardından konukların konuşmalarıyla devam eden genel kurulda; Beykoz Belediye Başkanı Muharrem Ergül, Genel-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici söz aldı. İkinci emperyalizmin saldırılarına değindi. Sendikanın geçirdiği süreçlere ilişkin bilgi verdi. Sorunların temenniyile değil mücadeleyle aşılabileceğini söyledi.

Yer yer muhalif listeyi kürsü üzerinden yaşanan tartışmalar sendikal anlayış üzerinden değil 28 Nisan tarihinde yapılması gereken genel kurulun neden 2 Haziran'da yapıldığı üzerinden yürüdü. Başkan adaylarının konuşmalarının ardından oy kullanımına geçildi.

479 delegeden 306'sı oy kullandı. Seçim sonucunda Genel-İş Sendikası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir'in açık destek verdiği ve şube başkanlığı görevine devam eden Nevzat Karataş 272 oyla yeniden şube başkanlık görevine seçildi. Selamet Biçer'in listesi ise 33 oy aldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Danone-Tikveşli patronu yalan söylüyor!

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olmak isteyen Danone-Tikveşli işletmelerinde patronlar sendikalaşmaya engel olmak istiyor. Bu durumu İstanbul ve İzmir'in merkezi noktalarında gerçekleştirdikleri eylemlerle protesto eden sendika ve işçiler, patronun yalanlarıyla karşılaştılar. Eylemlerden

sonra yazılı açıklama yapan Danone-Tikveşli patronu "çalışma hukuku"na bağlı kaldıklarını, "işçilerin sendikaya üye olmak hakkını engellemediklerini" vb. yalanlarını yayıyor.

Bu yalanlar karşısında bir açıklama yapan Tek Gıda-İş Yönetim Kurulu, patronların sendikal haklara saygılıyız ifadesinin gerçekte bağdaşmadığını söyledi ve bugüne kadar sırf sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılan üyelerinin isimlerini açıkladı. Patronun işçileri işten çıkarmakla yetinmediğini vurgulayan sendika yönetimi, TİS için gerekli olan çoğunluğu elde etmeyi engellemek amacıyla kapsam dışı personel sayısını yeni alımlarla artırarak, yetki sürecini baltalamaya çalıştığını dile getirdi. Bu uygulamanın yıllardan beri toplu sözleşme düzenine set çekme taktiği olarak sürdürüldüğünü söyledi.

"Kamuoyunun demokratik hassasiyetinin, böylesi çarpıtılmış ve içi boşaltılmış ifadelerle suistimal edilmesine izin vermemek; daha da ötesi, sosyal projelere katkıda bulunarak halka sempatik görünme çabalarının, aslında neyi örttüğünü açığa çıkarmak, bir başka asli görevimizdir" diyen sendika yönetimi, Danone-Tikveşli patronunu işçilerin toplu sözleşmeli çalışma düzenine saygılı olmaya davet etti.

Tahsildaroğlu patronu sendikalaşmayı engelliyor!

Çanakkale Bayramiç'te kurulu bulunan Tahsildaroğlu Süt Ürünleri Sanayi ve Tic. A.Ş. işçileri Tek Gıda-İş'e üye olunca patronun saldırısı ile karşılaştı. TİS hakkını engellemek amacıyla işçileri tehdit eden patron, şirketi muvazaalı bir şekilde bölerek ve yakınlarına devrederek yetkiye ilişkin çoğunluğun elde edilmesini engellemeye çalıştı.

Patron sendikaya üye olan işçileri yeni işyerine kendi rızalarıyla geçtiklerine dair belge imzalatmaya zorladı. İşçilerin sendikalaşmadaki ısrarı üzerine 10 kadın, 6 erkek işçinin sözleşmesi hiçbir hukuki nedene dayandırılmadan keyfi bir şekilde feshedildi.

Atılan işçiler fabrika önündeki eylemlerini sürdürüyorlar. İşçiler sendikalaşma haklarından vazgeçmeyeceklerini ifade ediyorlar.

Eğitim-Sen: "4/C statüsünde çalışanlar kadroya geçirilmelidir!"

Eğitim-Sen yaptığı açıklama ile, Türkiye'de en yaygın kamu hizmeti alanlarından birisi olan eğitim sektöründe kadrolu, sözleşmeli, geçici, vekil, 4-B, 4-C vb. statülerde çalıştırılan eğitim emekçilerinin ekonomik, sosyal ve özlük hakları bakımından farklı statülerde konumlandırılarak, böylece birbirine rakip haline getirilmeye çalışıldığını ifade etti.

İş güvencesinden yoksun, geleceği hem belirsiz hem de amirinin iki dudağı arasında olan eğitim emekçilerinin sağlıklı bir eğitim hizmeti veremeyeceğini, bakanlığın 4-C statüsünde iş güvencesiz olarak çalıştırdığı emekçileri kadroya alması gerektiğini vurguladı.

Bakanlığın sözleşmeli istihdamın nedeni olarak öğretmen açığını göstermesi üzerin, bu ihtiyacın "mevsimlik işçilik" benzeri geçici çözümlerle değil, kadrolu istihdam yoluyla giderilmesi, sözleşmeli ve geçici statüde çalışan tüm öğretmenlerin kadrolu olarak atanması gerektiğini savundu.

OLEYİS Olağanüstü Genel Kurulu yapıldı

Genel Kurul delegelerinin talebi doğrultusunda Olağanüstü Genel Kurul'a giden OLEYİS, kurulu 26-27 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşti. 30 Mayıs tarihinde toplanan yönetim kurulunda yapılan görev dağılımı sonucu Genel Başkanlığa Kamer Aktaş yeniden seçildi.

Olağanüstü kurulda Manavgat Bölgesi Şubesi'nin kapatılarak Antalya Bölge Şubesi'ne bağlanması, Nevşehir Şubesi'nin kapatılarak İç Anadolu Bölge Şubesi'ne bağlanması karar altına alındı. Gaziantep'de faaliyet gösteren Güney Doğu Anadolu Bölge Şubesi ve Adana'da faaliyet gösteren Doğu Akdeniz Bölge Şubelikleri ise temsilik haline getirildi. Sendikanın yaşadığı ekonomik ve idari sorunlar nedeniyle bu kararların alındığı açıklandı.

Ayrıca Genel Merkez'in İstanbul'a taşınması karar altına alındı. Kararla ilgili tartışmalarda sendikanın örgütlü olduğu işyerlerinin ve üye sayısının çoğunluğunun İstanbul'da olması ve bu şehirde büyük bir örgütlenme potansiyeli bulunması, DİSK'in Genel Merkezinin ve DİSK'e bağlı sendikaların çoğunun genel merkezinin İstanbul'da olması gerekçe gösterildi.

HABAŞ'ta bir iş cinayeti daha!

29 Mayıs günü Bakırçay havzasında bulunan HABAŞ Demir Çelik ve Liman Tesisleri Fabrikası çelikhane bölümünde, 3. ocak planlı bakımı esnasında meydana gelen arızaya bakmak için yükseğe çıkan elektrik bakım işçisi Fahrettin Köylü aşağıya düşerek yaşamını kaybetti. Köylü'nün emekliliğine üç ay kalmıştı. Köylü düştükten sonra acil müdahalede bulunacak personel olmadığından dolayı zaman kaybı yaşandı. Ambülans geldiği halde revirde bulunan sağlık personeli olay yerine gelmemişti.

Özellikle Bakırçay havzasında iş cinayetleriyle gündeme gelen Habaş Demir-Çelik Fabrikası ölüm saçmaya devam ediyor. İşçiler, son 5 ay içerisinde 4 işçinin yaşamını yitirdiği Habaş'ta ortak tepki gösterilememesinin nedenlerinden birinin fabrikada örgütlü olan hain Türk Metal Sendikası'nın tutumu olduğunu söylüyorlar. Habaş patronu, özellikle vergiden kaçmak için fabrikayı ağır sanayi sektöründe göstermiyor. Çünkü göstermesi durumunda,

işçilerin "yıpranmışlık payı, erken emeklilik, ücret artışı" gibi haklarını vermek durumunda kalacak. İşçiler, sözkonusu haklarını kazanmak ve ölümlere dur demek için bir toplantı yapacaklarını ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak/İzmir

Direnişçi Esen Plastik işçisiyle konuştuk...**“Sonuna kadar mücadeleye edeceğim!”**

Yaklaşık 2 aydır her gün fabrika önünde eylem yapan Esen Plastik işçileri haklı davaları uğruna direnmeyi sürdürüyorlar. Düzenli olarak destek ziyaretine gittiğimiz Esen plastik işçileriyle röportaj yaptık...

- Kendinizden bahseder misiniz?

12 yaşından beri işçilik yapıyorum. Çeşitli illerde çalıştım. Ama ilk fabrika olarak çalıştığım yer Esen Plastik. 38 ay çalıştım.

- Esen Plastik'te çalışma koşullarından biraz bahseder misiniz?

38 ay çalıştım. Bir işçi, bir insan muamelesi görmedim. Yemekleri çok kötü, tozun içinde çalışıyoruz. İşyeri doktoru dahi işyerindeki çayı içmiyor. Çok yoğun çalışıyoruz. Aldığımız ücret asgari. İzin günü de yok. İzin kullanılırsa 3 yevmiye kesiliyordu. Şu an içeridekiler göz göre göre, ezile ezile çalışıyorlar. Çalışırken ellerimiz nasırlaşıyor. İş kazaları oluyor. Bir işçi iş kazası sonucu öldü. İş kazalarına dikkatsizlik raporu veriliyor. Makinelerin hatalarını bize yüklüyorlar. Boruları onlar için daha önemli. Bizim elimizdeki yarayı ya da başka bir sorunu önemsemiyorlar. Bir boru 160 kilo. Bunu 2 kişiye taşıttırıyorlar. O derece kötü ve ağır koşullarda asgari ücrete çalışıyorduk. 3 senedir eziyet çektim. Sonunda bu davaya girdik. Amacımız para değil. Ama bana 25/2 maddeden (hırsızlık vb. yüz kıyartıcı suçlardan) bir damga vurdular. Bunun için de dava açtım. Bizim haklarımızı çalyorlar. Asıl onların yaptığı hırsızlık. İşçinin

hakkını yiyorlar. Sömürüyü kabullenmek iyi bir şey değil. Ben alınterimi veriyorsam hakkımı verecek. Biz üretmezsek onlar hiçbir şey. Ona ben kazandırıyorum.

- Sendikal çalışmalara nasıl başladınız?

1.5 yıl önce sendikal faaliyet başladı. Duyulunca birkaç kişi işten çıkarıldı, çalışma durdu. Bekledik, Nisan'ın 5'inde sendika için imzalar atıldı. O gün ben 3:00-11:00 vardiyasındaydım. Saat 17:00'ye doğru sendika önderi birkaç kişi çıkarıldı. 21:00'de ben de çıkarıldım. Parça parça işçi çıkarımı oldu. Toplam 26 işçi çıkarıldı. Bizler 25/2. maddeden çıkarıldık. Farklı gerekçelerle çıkarılanlar da oldu. Esas neden

sendikalaştığımız içindi.

- Şu an içerideki durum nedir?

İçerisi hakkında net bilgimiz yok. Sendika yönetimi ilgileniyor. İçeride baskı vardı ve daha da arttı. Bir yandan da vaatler var. Fabrikada bir günlük istirahat 3 günlük üretime mal oluyor. Biz sendikalaşınca bizi “fabrikayı kapatırım” diye tehdit ediyor. Şimdi de bizim direnişimizden dolayı fabrika hafta sonu iki günlük tatil yapıyor, işçileri sendikadan uzaklaştırmak için. Bayramlarda, resmi tatillerde çalışılıyordu. Şimdi cumhuriyet mitinginde tatil yaptı, fabrikaya bayrak astı.

- Direnişte son durum nedir?

1 Haziran'dan itibaren çeşitli tarihlerde mahkemelerimiz var.

- Mahkemeden sonra neler olabilir?

Bizim düşüncemiz bizi işe almaz. Parayı öder. Bizi içeriye almayı göze alamaz. Salih Esen içerideki işçilere “onların yeri belli” diyormuş. “İşe aldıktan sonra verimsizlikten çıkartacağım” diyerek tehdit ediyor. Biz bunu biliyoruz bugün biz içeriye giremesek de yarın sendika kesin girecek.

- Direnişte çözümler oldu mu?

Birkaç işçiyi vaatlerle kandırdı. Ama sendikadan istifa için imza alınca az bir miktarda ödeme yaptı. Dönenler pişmanlar ama iş işten geçti. Bizi satanlara diyecek sözüm yok. Ezilmeye katlanmak istiyorlarsa ezilsinler. Eğer sendika olmazsa Kasım ayında hepsi çıkartılacak zaten. İşler yavaşlıyor. İlk elden çıkartılacak olanlar bu geri dönenler olacak.

- Direnişin size kazandırdıklarından biraz bahseder misiniz?

İlk defa yaşıyorum. Hakkımı aramayı, söz sahibi olabileceğimi öğrendim. İlk zamanlar korku vardı. Şimdi hakkımı öğrendim. Güvenim geldi. İşten çıkarılma korkusuyla boyun eğdim. Ezildikçe ezildim. Bundan sonra değişecek. İnsanların nasıl değiştiğini öğrendim. Büyük bir deneyim oldu. Şunu da gördüm ki, direnişte kadınların desteği daha çok oluyor. Dışardan ve diğer fabrikalardaki kadın işçilerin desteği çok anlamlı.

- Son olarak söylemek istedikleriniz var mı?

Salih Esen bizi 25/2 maddeden attığına üzülüyormuş, biz “Esen işçisi köle değildir!” diye slogan attığımızı üzülüyormuş. Sendikadan ben kendim yararlanmasam bile başkaları yararlansın. Ben sonuna kadar bu mücadeleyi destekleyeceğim. Başka bir işyerine girsem de yine sendika için mücadele ederim.

- Söyleşiyi yaptığımız sırada direnişçi işçinin annesi de bize katıldı. Anne direniş hakkında şunları söyledi:

“Oğluma destek için ben de her gün fabrika önüne gitmek istiyorum, ama sağlık problemlerim var. Ben 3 aydır kira ödeyemiyorum. Oğlumun çalıştığı yeri bilmiyorum ama eve her gün kan ter içinde geliyordu. Oğlumu destekliyorum. Evdeki tek sigorta onun. Sağlığım onun üzerinde. Ne yapayım, dilencilik mi yapayım? Sendika kazansın diye dua ediyorum. Çocuğumun alınteri, ödediği bedel boşuna gitmesin. Ben çocuğumu Salih Esen'e köle olsun diye doğurmadım. Kendisinin lüks arabaları var. Bizler 3 yıl önce Malatya'dan geldik. Ben ev hanımıyım. Biz ezilmeyiz. Oğlum hırsızlık yapmadı. Alnım açık. İşçi parasını yiyen Salih Esen asıl hırsız. Onlar utansın. Zorluklara göğüs gereceğiz. Ama en sonunda biz kazanacağız. Sabredeceğiz. Direne direne kazanacağız!”

Türkter Tersanesi'nde direniş kazandı!

Tuzla Tersaneler cehenneminde ücret gasplarının ardı arkası kesilmiyor. Hemen her gün **Tersane İşçileri Birliği Derneği**'ne ücret alacakları için başvuran işçiler, derneği umut olarak görüyorlar.

En son **Türkter Tersanesi**'nde AVEG isimli taşerondan uzun süredir ücretlerini alamayan 5 işçi, haklarını istedikleri için kapı dışarı edildiler. Bunun üzerine işçiler **Tersane İşçileri Birliği**'ne başvurular. Dernek ile AVEG firması arasında yapılan görüşmelerde taşeron firma ücretlerin sadece bir kısmını ödeyebileceğini söyledi. Dernek bu öneriyi kabul etmedi. Sonrasında işçilerle yapılan toplantıda 2 Haziran sabahı direnişe başlama kararı alındı. 2 Haziran sabahı Tersane önünde toplanan dernek üyeleri ile işçiler ajitasyon konuşmaları eşliğinde direnişe destek çağrısı yaptılar. “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Ücret hakkımız gaspedilemez!” sloganlarını coşkuyla haykırdılar.

Bir süre sonra polis tersaneyi ablukaya aldı. Daha sonra Tersane'nin İdari Müdürü Salim Öztürk direnişe geçen işçilere tehditler savurarak uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak sert ve kararlı bir tutumla karşılaşınca, bu kez orada bulunan özel güvenlikleri devreye soktu. Güvenlikle yaşanan arbede sırasında dernek üyeleri ve işçiler kararlı bir tutum gösterdiler. Bu arada olaya pek “bulaşmayan” polisler Salim Öztürk tarafından azarlandı. Öztürk'ün “Her gün buranın ekmeğini yiyorsunuz, bunları buradan uzaklaştıramadınız” sözlerine karşı polisler sessiz kalmayı tercih etti. Tersane patronlarıyla polisin sıkı fıkı ilişkisi ancak

bu kadar net özetlenebilirdi.

Direniş ücretlerin eksiksiz ödenmesinden sonra kazanımla sonuçlandı. Bu arada tersane önünde başka bir taşeronda çalışan iki işçi, direnişi duyarak ücret alacaklarını talep etmeye geldiler. Bu işçiler de direniş üzerinden paralarını eksiksiz aldılar.

Ücret gasplarının yoğun olarak yaşandığı bu dönemde **TİB-DER**'e başvurular sürüyor. Bu direnişin örgütlendiği sırada başka bir işçi grubu da ücretlerini alamadıkları için Birlik'e başvuruda bulundular.

Hak gasplarına ve kölece çalışmaya karşı izlenmesi gereken yol birleşik direniş olmalıdır. **Tersane İşçileri Birliği** ise bunun öncüsü konumundadır.

Tersane İşçileri Birliği

Ne seçim, ne meclis, ne Amerikancı-İMF'ci kokuşmuş devrimci mücadelesinde!..

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Gündemde yeni bir erken genel seçim var. Kimin yöneteceğine güya halkın karar vereceği bu orta oyununa egemenler “demokrasi” diyorlar. Oysa beş yıla yakın bir süredir işbirlikçi sermaye sınıfının ve İMF'nin bir dediğini iki etmeyen, böylece emekçilere kan kusturan bugünkü hükümet ve parlamento gidecek, yerine emekçi düşmanı saldırılara kalman yerden devam edecek bir yenisi gelecek. Hepsi bu! Bu demokrasi değil, fakat rezilce bir aldatmacadır.

Onyıllardır bu ülkeyi hep onlar, asalak sermaye sınıfının temsilcileri yönetti. Sağıyla, sözde soluyla, faşist milliyetçisi, islami ve liberaliyle, sermaye düzeninin tüm partileri, sırayla hükümetler kurdular. Peki bugüne kadar hangi sorunumuzu çözdüler? Emegiyle geçinenler açlıktan, işsizlikten ve sefaletten mi kurtuldu? Temel demokratik hak ve özgürlüklerimiz mi tanındı? Ülkemiz üzerindeki utanç verici emperyalist kölelik mi son buldu? İktisadi krizlerler, yolsuzluk ve hırsızlık, çürümeye ve yozlaşma mı bitti? Bu düzen, bu düzenin kokuşmuş partileri, emekçilere bugüne kadar ne verdiler? Bundan sonra ne verebilirler?

“Seçim”, “demokrasi”, “hür parlamenter rejim” maskeleri altında oynanan bütün bu oyunlar, sömürü çarkını döndürmek, bu kokuşmuş düzeni ayakta tutmak içindir. Bu düzende hak ve hukuk da, özgürlük ve demokrasi de, yalnızca bir avuç asalak sömürücü içindir. Herşey onların servetine servet katıp sefahat içinde yaşamasına göre düzenlenmiştir. Bu sömürü düzeninde biz işçilere ve emekçilere tanınan biricik özgürlük, köle gibi çalışıp sefalet içinde sürünme “özgürlüğü”dür.

İşbirlikçi sermaye düzeni yoksulluğumuzu katmerleştiriyor!

Tüm yaşadıklarımızın baş sorumlusu, emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi büyük burjuvazidir, onun kokuşmuş kapitalist düzenidir. Devletiyle, hükümetiyle, parlamentosuyla, partileriyle onun adına ülkeyi yönetenlerdir. Amerikancı sermaye iktidarının yarattığı tablo ortadadır. Sefaletimizin vardığı boyutlar ortadadır.

Son AKP hükümeti döneminde, tüm cumhuriyet döneminin en büyük borç ödemeleri yapılmıştır. Fakat buna rağmen toplam dış borç yükü bugün itibariyle 210 milyar doların üstüne çıkmış durumdadır. Bu, son 16 yılda dörde ve son 6 yılda neredeyse ikiye katlanan bir borç yükü demektir. Üstelik bu borç rakamına devlet bütçesinin önemli bir bölümünü faiz ödemesi olarak yutan iç borçlar da dahil değildir.

Ödendikçe büyüyen bu borç tablosu bile kendi başına Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin iflasını gösterir. Doğrudan ve dolaylı vergi soygunuyla emekçiden alınanlar, borç faizi olarak düzenli biçimde yerli ve yabancı sermayeye aktarılıyor. Bunun sonu gelmiyor, gelecek gibi de görünmüyor. Bu, Türkiye'nin soluğunun kesilmesidir. Bu, emekçilerin kanının emilmesidir.

Ülkede servet-sefalet uçurumu büyüdükçe büyüyor. Bir yandan yeni dolar milyarderleri, öte yandan milyonların yoksuluğu ve sefaleti!.. Türkiye'nin bugünkü

gerçeği işte budur. Resmi rakamlara göre bile milyonlarca insanımız açlık, 20 milyon insanımız yoksulluk sınırında yaşıyor. Çalışan her iki kişiden biri sosyal güvenceden tümüyle yoksun. İşsizlik had safhada ve bu, işi olan insanımızı da açlık sınırında ve kölece koşullarda çalıştırmak için kullanılıyor. Eğitim, sağlık gibi temel haklar sistemli biçimde gaspediliyor. “Paran yoksa okuma, paran yoksa hasta kal ve öl” diyor sermaye iktidarı bize. İşçilerin ve memurların gerçek ücret ve maaşları sürekli biçimde düşürülüyor. İMF politikalarıyla ülke tarımı çökertilmiş, emekçi köylülük yıkıma sürüklenmiş durumda.

Eğitimden, sağlıktan, tarımdan, altyapı hizmetlerinden, ücretlerden kısıtıkça kısıtılar. Bizden kısıtıklarıyla borç faizi ödediler, batan banka ve şirketleri kurtardılar. Biz yoksullaştıkça sermaye palazlandı. Biz ürettikçe tufeyli takımının kasaları doldu. Biz sefalet içinde acı çekerken, onlar büyüyen servetler üzerinden sefa sürdüler.

Bu düzenin çarkı işte böyle dönüyor, bu düzende işler işte böyle yürüyor...

Amerikancı/İMF'ci sermaye partilerinin programları bir ve aynıdır!

Emperyalizme göbekten bağlı asalak sermaye sınıfı, bu düzenin gerçek efendisidir. Tüm devlet iktidarı onun tekelinde ve hizmetindedir. Yönetime yön veren halkın iradesi, istek ve ihtiyaçları değil, fakat yerli ve yabancı sermayedarların istek, ihtiyaç ve çıkarlarıdır. Seçim oyunu sonunda kim seçilirse seçilsin, onların programı uygulanacak, bunu hepimiz biliyoruz. Bu düzen altında bugüne kadar işler böyle yürüdü, bu düzen ayakta kaldıkça da böyle yürüyecek...

Burjuva siyaseti, hizmetinde olduğu asalak sermaye sınıfı gibi, yozlaşmış ve çürümüş çıkar çetelerinin rant kapısına dönüşmüştür. Bu hırsız ve düzenbazların ne dediklerine değil, ne yaptıklarına bakın! Hepsi Amerikancı, hepsi İMF'ci, hepsi özelleştirmecidir. Hepsi işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalistlerin hizmetindedir. Hepsi emeğin düşmanı, hepsi sermaye uşağıdır.

Onların programları bir ve aynıdır. Bu, işbirlikçi sermayenin ve emperyalist efendilerinin baskı, sömürü ve yağma programıdır. Demokrasi adı altında sahnelenen seçim oyunuyla amaçlanan, bu çıkar çetelerinden birinin

ya da birkaçının başa geçerek, “millet iradesi” yaftası altında bu sömürü ve yağma düzenini bir dönem daha sürdürmesidir.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Bugüne kadar seçim oyununda kim kazanırsa kazansın, kaybeden hep biz işçi ve emekçiler olduk. Oysa onların sömürü ve zulüm üzerine kurdukları bu düzene hiç de mecbur ve mahkum değiliz. Bizim kendi devrimci alternatifimiz, buna dayalı devrimci çıkış yolumuz var.

Yapmamız gereken, kendi kaderimizi ellerimize almaktır. Mücadele yolunu tutarak sömürücü haramilerin, soyguncuların, hortumcuların, çetelerin düzenine başkaldırmaktır. Özgürlük ve bağımsızlık için, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için kavgaya atılmaktır. Bu çürümüş sömürü düzenini yıkıp, yerine işçi ve emekçilerin gerçek anlamda söz, karar ve iktidar sahibi olduğu yeni bir düzeni, sosyalizmi kurmaktır.

Bunun için, mevcut düzeni tüm kurumlarıyla reddetmeli, işçilerin ve emekçilerin her düzeydeki iktidarını temsil edecek sosyalist bir işçi ve emekçi cumhuriyeti için savaşmalıyız! Bunun için, emperyalistlerin ve büyük burjuvazinin elindeki bütün bir kapitalist mülkiyete el konulması, bu sömürücü asalaklara ait tüm zenginliklerin halka malledilmesi ve tüm toplumun hizmetinde kullanılması için mücadele etmeliyiz.

Bu bizim için tek gerçek seçenek, biricik gerçek kurtuluş yolu ve çaresidir.

Amerikancı düzen partilerinden hesap soralım!

Bu amaçla, işçi ve emekçilerin bağımsız devrimci sosyalist adayları; “Kokuşmuş düzen partilerine oy verme, hesap sor!”; “Bizi sömürü ve sefalet mahkum edenlerden, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekenlerden, savaş borazanlığı yapanlardan hesap sor!”; “Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm işçi ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinde! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarlarıyla seçimlere katılıyorlar.

Onlar oy avcılığı için değil, fakat yalnızca bu düzenin içyüzünü sergilemek ve gerçek çözüm yolunu göstermek için seçimlere katılıyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci adayları sınıfın devrimci programını savunuyorlar; sınıfın, emekçilerin ve tüm ezilenlerin taleplerini haykırıyorlar. Bizi bağımsız devrimci sınıf örgütlülüğü ve militan mücadele yoluyla bu kokuşmuş düzeni yıkmaya, yerine eşitliğe ve gerçek özgürlüğe dayalı bir toplum kurmaya çağırıyorlar.

Kahrolsun kokuşmuş sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

urtuluş sosyalizmde!

Bu düzenin ipleri emperyalist efendilerin ellerindedir!..

Gerçek bağımsızlık için emperyalist kölelik zincirlerini kırmalıyız!

Türkiye yarım asırdan fazladır Ankara'dan değil, fakat emperyalist merkezlerden yönetiliyor. Ülkemizde iktidarın ipleri emperyalistlerin ellerindedir. Sermaye devleti tüm temel kurumlarıyla emperyalist merkezlerin denetimi altındadır. Bu ülkenin ekonomisine ve maliyesine İMF ve Dünya Bankası, siyasetine ABD ve AB, ordusuna Pentagon ve NATO yön vermektedir. Medyası onların denetiminde, kültürü onların egemenliği altındadır. MİT'i, kontr-gerillayı, sendika ağalarını, dış politika ve ekonomi uzmanlarını, parti liderlerini onlar eğitmekte, hazırlamakta, açık ya da dolaylı yönlendirmelerle başa getirmektedirler. Bütün düzen partilerinin kâbesi emperyalist güç odaklarıdır; çünkü emperyalistlerin onayından geçmeyenler, desteğini alamayanlar bu ülkede hükümet olamaz. Hükümet programları her zaman emperyalist güç odaklarının istek, dayatma ve beklentileri gözetilerek hazırlanır. İşçinin asgari ücretini, memur maaşını, buğday fiyatını, haraç mezar satılacak KİT'leri onlar tespit eder.

Ülkemiz emperyalizmin bölgesel bir savaşı üssü durumundadır. Türkiye'nin dört bir yanı ABD ve NATO'ya ait askeri üs ve tesislerle donatılmıştır. ABD'li haydutlar uzun yıllar boyunca topraklarımızdan

kaldırdıkları uçaklarla bölge halklarının tepesine günü birlik bomba yağdırmışlardır.

Emperyalist siyasal köleliğin temeli emperyalist ekonomik ve mali köleliktir. İkincisini kırmadan birincisini gerçek anlamda kırmak olanağı yoktur. Bu köleliğin sınıfsal dayanağı işbirlikçi burjuvazidir, onun şu ya da bu görünüm altındaki iktidarınıdır. Emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun iktidarı varoldukça ülkemizin bağımsızlığı ve egemenliği, bölge ve dünya halkları ile barış, eşitlik ve kardeşlik temeline dayalı ilişkiler hayaldir. Onların iktidarı bölgede ve dünyada halklar arasında kalıcı barışın önündeki temel engeldir.

Dolayısıyla, sermaye iktidarını ve gerisindeki emperyalizmi hedef almayan hiçbir mücadele, parti ve program bağımsızlıkçı olamaz. Gerçek bağımsızlık ve egemenlik, ancak sermaye iktidarına son vermekle mümkündür. Emperyalist kölelik ancak toplumsal bir devrimle altedilebilir.

Bu topraklarda bağımsızlık bayrağı işçi sınıfının ellerindedir. İMF'nin yıkım, ABD'li haydutların savaşı programına karşı tek gerçek alternatif, sınıfın devrimci partisinin sosyalizm programıdır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu; gerçek bağımsızlık ve egemenlik yolunda ilerleme hedefine sıkı sıkıya bağlı olarak, tüm işçi ve emekçileri aşağıdaki acil talepler için derhal mücadeleye çağırır:

√ **Dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun!**

Tüm borçlar geçersiz sayılsın!

√ **İMF, DB, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!**

√ **Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!**

√ **Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!**

√ **NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilere son!**

√ **Emperyalist savaşa ve saldırganlığa hayır!**

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Ne düzen partileri, ne seçimler, ne AB'ye uyum kriterleri!..

Hak ve özgürlüklerimiz için dişe diş mücadele!

Onyıdır bu ülkede vahşi sömürü koşullarına azgın bir devlet terörü eşlik ediyor. Ordusuyla, polisiyle, kontr-gerillısıyla, eli kanlı sivil faşist tetikçileriyle bu ülkede hep devlet terörü egemendir. Her zaman baskı ve zorbalık iktidardadır. Sermaye devleti hak ve özgürlük isteyenlerin karşısına işkence ve katliamlarla çıkıyor.

Bu ülkede devrimci toplumsal muhalefet, işçi hareketi ve halkların özgürlük ve eşitlik talepleri hep baskı, zorbalık ve yasaklarla bastırılmaya çalışıldı. 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbeleri bunun için yapıldı. Bugünkü devasa baskı ve terör aygıtı bunun için yaratıldı. Başta 12 Eylül anayasası olmak üzere sayısız faşist yasal düzenleme bunun için yapıldı. Sistemik işkence, sayısız binleri aşan yargısız infazlar ve gözaltında kaybetmeler, zindan katliamları, F tipi hücreler, hepsi bu aynı amaca yönelikti. Sağıyla soluyla hükümet olan tüm düzen partileri, sermayenin terör cumhuriyetinin bu kanlı programını uyguladılar. Onların utanmadan adına "demokrasi" dedikleri, gerçekte bu kanlı tarihsel suç tablosudur.

Onların sözde demokrasisi derin sınıfsal eşitsizlikler ve zorbalık üzerine kuruludur. Onların demokrasisi azgın sömürüye ve soyguna, işsizliğe ve yoksulluğa katlanıp kölece boyun eğmemizdir. Bir tarafta açlık sınırında işsiz, eğitimsiz ve geleceksiz bırakılan milyonlar, diğer tarafta herşeye el koyan bir avuç sömürücü! İşte onların demokrasisi budur!..

Sermaye iktidarı bu kanlı tablonun üstünü bir süreliğine AB'ye uyum yasalarıyla örtmeye çalıştı. İğreti rötüşlere dayalı bazı yasal düzenlemeleri demokratik hak

ve özgürlüklerin tanınması olarak yutturmak istedi. Ama bütün bu aldatıcı AB makyajı sermaye düzeni gerçeğine birkaç yıl bile dayanamadı. Ardi arkası kesilmeyen yeni yasal düzenlemelerle durum eskisinden beter hale getirildi. Baskı, terör ve yasaklar düzeni yeniden tahkim edildi. AB'yle birlikte ülkeye demokrasi gelecek masalları ise artık dillerden bile düşmüş durumda.

İşbirlikçi burjuvaziden ve emperyalist efendilerinden hak ve özgürlük bahşetmelerini beklemek bile kendini aldatmaktır. Zira onlar sorunun çözümü olmak bir yana bizzat kaynağıdır. Tüm bu baskı, terör ve yasaklar sistemi tam da onların sömürü ve talan düzeni sorunsuzca ve engelsizce işleyebilsin diyedir.

Çözüm, temel hak ve özgürlüklerimizi devrimci sınıf mücadelesinin gücüyle söke söke almaktır. Grevlerimiz yasaklanıyorsa yasakları hiçe sayarak direnmektir. Gösterilerimiz yasaklanıyorsa alanları yasaklara rağmen fethetmektir (son 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılarak yapıldığı gibi). Süreklileşen baskı, terör, işkence ve katliamlara karşı harekete geçmek, hesap sormaktır. Gasp edilmek istenen haklarımızı dişe diş bir mücadeleyle savunmasını bilmektir. Çözüm direnmektir, çözüm hak ve özgürlükler için yığıtçe savaşmaktır!..

Demokratik hak ve özgürlüklerimizi ancak sermaye iktidarına karşı savaşarak kazanabiliriz. Bu mücadelenin kararlı ve tutarlı öncüleri işçi sınıfı devrimcileridir. Onlar, çözüm sömürücülerin iktidarına karşı işçi sınıfının devrimci iktidarını diyorlar. Emekçileri sınıfın komünist işçi partisi önderliğinde hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmeye, bu mücadeleyi bugünkü baskı ve sömürü

düzenini tarihe gömme mücadelesiyle birleştirmeye çağırıyorlar.

Gerçek demokrasi mücadelesinin bir devrim ve iktidar mücadelesi olduğunun bilincinde olan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu;** işçileri ve emekçileri, aşağıdaki acil demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi yükseltmeye çağırır:

√ **Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü!**

√ **Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**

√ **MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargı feshedilsin!**

√ **Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılsın!**

√ **Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör ve İller İdaresi vb. tüm faşist yasalar iptal edilsin!**

√ **Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde yargılsın!**

√ **F Tipi Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!**

√ **Kürt halkına özgürlük!**

Ulusal baskıya, eşitsizliğe ve inkarcılığa son!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Bu düzen ulusal baskı ve eşitsizlikler üzerine kuruludur. Sermaye iktidarı altında bu topraklar adeta bir halklar hapishanesine dönüşmüştür. Kürdüyle, Lazıyla, Ermenisiyle, Rumuyla, Çerkeziyle, Arabıyla, Gürcüsüyle, Romanyla bu toprakların zenginliğini oluşturan çeşitli halkların ulusal kimlikleri, dilleri ve kültürel değerleri yok sayılmıştır. Irkçılık, inkarcılık, halklara düşmanlık ve şovenizm, sermaye düzeninin ve devletin harcı olmuş, halklar insanlık dışı baskı ve zorbalıklara maruz kalmıştır. Kardeş Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemi her seferinde kanlı katliamlarla bastırılmıştır.

Sermaye iktidarı altında bu topraklarda halkların eşit ve gönüllü birliği sağlanamaz. Bu düzenin bütün partileri halklar karşısında zorbalığı, inkarcılığı, şovenizmi savunmaktadır. Sermaye iktidarı altında bu ülke halklar hapishanesi olmaya devam edecek, inkarcılık ve asimilasyon, ulusal baskı ve zulüm

sürecektir.

Bundan kurtulmanın yolu, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden geçmektedir. Bu topraklarda halkların gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğe dayalı gönüllü birliği

ancak bu bayrak altında savaşarak kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratılarak elde edilebilir.

✓ **Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son!**

✓ **Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!**

✓ **Tüm dillerin tam hak eşitliği! Anadilinde eğitim hakkı!**

✓ **Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme hak ve olanağı.**

Özgürlük ve eşitlik sosyalizmle gelecek!

Sömürü düzeninde gençliğin geleceği yoktur!

Gençlik gelecek gelecek sosyalizmdir!..

Sermaye iktidarı emeğe olduğu kadar gençliğe de düşmandır. Gençliği çok yönlü bir baskı ve kuşatma altında tutmaktadır. Çünkü sömürücü asalaklar, gençliğin dinamizminden öcü gibi korkmaktadırlar. Çünkü sermaye iktidarı, gençliğin enerjisi, dinamizmi ve yaratıcılığıyla toplumsal yaşama katılmasından, böylece devrimcileşmesinden korkmaktadır. Çünkü bu düzenin, gençliğin haklı ve meşru taleplerini karşılama olanağı yoktur.

Gençlik; herkese parasız, bilimsel demokratik, anadilde eğitim hakkı istiyor. Sermaye düzeni ise üniversiteleri emekçi çocuklarının yüzüne kapatıyor, eğitimi paralı hale getiriyor, gerici, şoven ve yoz bir eğitim dayatıyor.

Gençlik; herkese iş, herkese insanca yaşamaya yeterli ücret istiyor. Sermaye düzeni ise işsizlik ve sefalet ücreti, ağır çalışma koşulları sunuyor.

Gençlik; özgürlük, adalet, eşitlik, söz hakkı istiyor. Sermaye düzeni ise faşist terörle, baskılarla, işkence ve katliamlarla, disiplin cezalarıyla, YÖK'üyle, polisiyle gençliğin karşısına dikiliyor.

Gençlik; cehaletten kurtulmak, aydınlanmak, her açıdan özgürleşmek istiyor. Sermaye düzeni ise gerici yoz burjuva kültürüyle gençliği uyuşturuyor; ona bencilliği, bunalımı, umutsuzluğu, düşkünleşmeyi, uyuşturucu bağımlılığını ve alkolizmi dayatıyor.

Gençlik; özgürlük, eşitlik, barış ve kardeşlik istiyor. Amerikancı sermaye iktidarı ise emperyalizmin sefil çıkarları için gençliği savaşa sürüyor.

Gençlik; sömürsüz bir dünya, özgür bir ülke, halkların barış içinde kardeşçe yaşadığı bir gelecek istiyor. Kapitalist düzen ise sömürü, savaş ve zorbalık üretmeye, böylece gençliğin geleceğini tümünden karartmaya devam ediyor.

Bu düzen gençliğe barış içinde bir dünya, insanca yaşanacak bir gelecek sunamaz.

Gençlik, haklı taleplerine ulaşmak için kaderini kendi ellerine almalı, karşısına engel olarak dikilen bu köhnemiş düzeni ortadan kaldırmak mücadelesine kendi cephesinden katılmalıdır.

Gençlik, emperyalist haydutlara ve sömürücü asalaklara karşı işçi sınıfının ve ezilen halkların safında yer almalı, onlarla birlikte savaşmalıdır.

Emekçi kadın bu düzende çifte baskı ve sömürü altında yaşıyor; eziliyor, horlanıyor, ikinci sınıf insan muamelesi görüyor...

Kadının kurtuluşu emeğin kurtuluşu mücadelesinden ayrılamaz!

Çalışma yaşamında kendilerine en az yer verilenler onlar... Daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılanlar onlar... Tarlada, fabrikada, evde, işyerinde ter döküp de toplumsal yaşamın dışına itilenler onlar... Evin/ev işlerinin uysal kölesi yapılanlar onlar... Eğitim göremeyenler içinde çoğunluk, yönetim kademelerinde azınlık olanlar onlar... Kendini geliştirme, söz ve karar verme hakları ellerinden alınanlar onlar... Sefalet ücretleriyle ve sosyal güvenceden yoksun olarak yaşamak zorunda olmanın yükünü, sıkıntısını en çok çekenler onlar... Sokakta, işyerinde her türlü cinsel baskı ve şiddete, ayrımcılığa maruz kalanlar onlar... Gericilerin, din tacirlerinin kapatıp susturarak, burjuvazinin cinsel obje olarak pazara sürerek aşağıladığı onlar... Bedenini bir mal gibi satmaya, fuhuş bataklığına çekilmeye zorlananlar onlar... Savaşın yıkımı ve faşizmin beyaz terörü karşısında insan olarak, ana, eş ve kardeş olarak en büyük acıyı yaşayanlar onlar... İşgal ordularınca tecavüzlere uğrayanlar, cephe gerisinin yükünü çekenler onlar...

Onlar, ezilenler ordusunun yarısını oluşturan kadınlar... Çifte sömürünün ve köleliğin prangalarını yüzyıllardır boyunlarında taşıyanlar...

Düzen partilerine verilen her oy, kadınlar üzerindeki çifte köleliğin

perçinlenmesi demektir. Düzen partilerine verilen her oy, bu aşağılamanın sürmesi demektir.

Kadının özgürlüğü, toplumun özgürlüğü demektir. Kadının özgürlüğü, emeğin özgürlüğü demektir. Kadın ancak sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada gerçekten özgür olabilir.

Emekçi kadınlar! Maruz kaldığımız çifte sömürü ve kölelik koşullarına ancak toplumsal bir devrim son verebilir. Sizleri düzen, düzen partileri, yasalar, vaadler değil, ancak böyle bir mücadele özgürleştirir.

Ya çifte köleliğin zincirini parçalamak için mücadelenin en ön saflarında yer alarak bir kişilik ve kimlik kazanmak, ya da her gün daha ağır bedeller ödeyerek hiçleşmek! Bizden sonraki nesillere ya özgürlüğün ateşini, ya da kölelik zincirlerimizi miras bırakmak!

Emekçi kadını bekleyen gerçek seçim işte budur.

✓ **Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!**

✓ **Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya, eşitsizliğe ve cinsel ayrımcılığa son!**

✓ **Eşit işe eşit ücret!**

Onlar, İMF-TÜSİAD yıkım programlarına devam etmek, yoksulluğumuzu ve köleliğimizi katmerleştirmek, şovenizmi ve ırkçı kudurganlığı beslemek ve kardeş halklara karşı emperyalimizin safında savaşmak için bizden oy istiyorlar!..

Amerikancı-İMF'ci kokuşmuş düzen partilerine oy verme, hesap sor!

Sorunlarımızı ne kokuşmuş düzen partileri, ne seçimler, ne hükümetler, ne parlamento çözebilir. Sorunlarımızı ancak kendi gücümüz ve mücadelemizle çözebiliriz, insanca yaşanılır bir geleceği ancak kendi ellerimizle kurabiliriz. Bunun için kenetlenip sömürücü asalakların saltanatına son vermektan başka bir seçeneğimiz yok.

Bizi bekleyen seçim apaçık ortadadır: Ya, sefalet içinde ve baskı altında diz çökerek, hergün daha ağır bedeller ödeyerek köle gibi yaşayacağız. Ya da artık yeter deyip ayağa kalkarak, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için dövüşeceğiz!

Başkaca bir yol, başkaca bir seçim yoktur!..

İşçi sınıfının devrimci sosyalist adayları, gerçek çözümün yolunu göstermek, bu düzenin içyüzünü ve kirli oyunlarını teşhir etmek için seçimlere katılıyorlar. Sınıfın devrimci sosyalist adayları sömürü, soygun, talan düzenine karşı işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını temsil ediyor, onların taleplerini savunuyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci sosyalist adayları, emekçileri sınıfın komünist partisi saflarında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyorlar.

Bu çağrı, asalak sermaye sınıfına karşı kesintisiz bir örgütlü mücadele yürüten sınıf bilinçli işçilerin ve sınıf devrimcilerinin çağrısıdır.

Bu çağrı, temel hak ve özgürlüklerimizi kopararak

alma, geleceği birlikte kurma çağrısıdır.

Bu çağrı, emperyalist haydutların haksız ve kirli savaşlarına karşı emekçi halkların yanında ve işçi sınıfının saflarında mücadele etme çağrısıdır.

Bu çağrı, kapitalizmin yıkım ve savaş programına karşı işçi sınıfının devrimci programı ve kurtuluş bayrağı altında birleşme çağrısıdır.

Bu çağrı, kapitalizmin savaş ve yıkım düzenine karşı savaşımsız, sömürsüz bir dünya için, devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısıdır.

Bu çağrı, ezilen ve sömürülen milyonlara aşağıdaki acil talepleri için ayağa kalkma ve devrimci şiarlar etrafında birleşme çağrısıdır.

✓ **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**

✓ **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!**

✓ **İnsanca yaşamaya yeterli, vergiden muaf asgari ücret!**

✓ **Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı!**

✓ **Herkese parasız sağlık hizmeti!**

✓ **Herkese her düzeyde parasız eğitim!**

✓ **Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!**

✓ **Topraksız ve az topraklı köylüye toprak!**

✓ **Emekçi köylünün her türlü borç yükü geçersiz sayılsın!**

✓ **Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын!**

✓ **Artan oranlı gelir ve servet vergisi!**

✓ **Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime hayır!**

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Geleceğimizi kendi ellerimize alalım!

On milyonlarca işçiyi emekçiyi sefalete, açlığa, işsizliğe mahkum edenler, bizden oy istiyorlar!

Ülkeyi İMF direktifleriyle yönetip yoksulluğumuzu katmerleştirenler, ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekenler, bu ülkeyi Amerika'nın çiftliğine dönüştürenler, bizden oy istiyorlar!

“Zarar ediyor” deyip KİT'leri haraç mezat satılığa çıkararak, bu yolla yüzbinlerce işçiyi işinden edenler, bizden oy istiyorlar!

İşçi sınıfını ve emekçileri ağır sömürüye ve kölece çalışma koşullarına mahkum edenler, bizden oy istiyorlar!

Emperyalistler karşısında diz çöküp emekçiler ve kardeş halklar karşısında cellat kesilenler bizden oy istiyorlar!

Üç kuruş karşılığında gençlerimizin kanını emperyalizme pazarlayanlar, ABD uşaklığı yolunda kardeş halkların katledilmesine alet olanlar, bizden oy istiyorlar!

Demokratik hak ve özgürlüklerimize azgınca saldıranlar, insanca yaşam mücadelemizi coplarla, işkencelerle, tutuklamalarla bastırmaya çalışanlar bizden oy istiyorlar!

Ülkeyi hapishaneye ve hapishaneleri kan gölüne çevirenler, bizden oy istiyorlar!

Susurlukçuları, hortumcuları, resmi ve sivil çeteleri el birliğiyle aklayanlar, bizden oy istiyorlar!

Bu topraklarda yüzyıllardır kardeşçe birarada yaşayan halkların kimliğini ve meşru haklarını

inkar edenler, kudurgan bir şovenizmin ve ırkçılığın bayraktarlığını yapanlar, bizden oy istiyorlar!

Halkı diri diri deprem enkazlarının altına gömenler, deprem yardımlarını sermayenin kasasına aktarıp halkı per perişan edenler, beklenen İstanbul depremi için ciddi hiçbir önlem almayanlar, bizden oy istiyorlar!

Üniversite kapılarını milyonlarca gencin yüzüne kapatanlar, sağlığı, eğitimi paralı hale getirenler, bizden oy istiyorlar!

Onlar, oy değil canımızı, kanımızı, alınterimizi istiyorlar!

Onlar, sömürü, zulüm ve talan düzeni sürsün istiyorlar!

Onlar, geleceğimizi daha da karartmak istiyorlar!

Düzen partilerine verilen her oy, İMF-TÜSİAD'ın sömürü ve yıkım, emperyalistlerin savaş programına verilmiş destek demektir.

Düzen partilerine verilen her oy, emperyalist bağımlılığın artması, kardeş halkların katledilmesi demektir.

Bu nedenledir ki;

Sömürü düzenine, düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

İşbirliği ve asalak sermaye sınıfının seçim oyununu bozalım!

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin bağımsız devrimci adaylarını destekleyelim!

Reformist solun yaydığı parlamenter hayalleri reddedelim!

Bu ülkede kullanabildiğimiz ne kadar hak varsa, tümü de onyılları bulan fiili mücadelelerle kazanılmıştır. Bir parça nefes almanın bile dışı dış bir mücadeleyi gerektirdiği bu koşullarda parlamentoya girmeyi kendi başına amaç olarak koyanlar, seçimleri, parlamentoyu çözüm olarak sunanlar, yılmış yorulmuş devrim kaçkınlarıdır. Solu birleştirmek, Kürt ve Türk emekçilerinin birliğini sağlamak adına söylenenler, burjuva politikasının ucuz bir sol versiyonundan başkaca bir şey değildir.

Bu hesaplarla yüzünü düzene dönenler, kırıntılarla yetinmeyi bir program haline getirenler, sorunlarımıza çözüm olmak bir yana, önümüze yeni tuzaklar örmektedirler. Onları düzenle barışma ve bütünleşme platformudur. Kurdukları sözde birlikler ve “ortaklık”lar, devrimci ilke ve amaçların tümünden bir yana bırakılmasına dayalıdır. Bu, işçi ve emekçilerden umudunu kesip, burjuva kurumlar ve platformlar içinde çözüm arama tercihidir.

Sermayenin kanlı ve kirli işlerinin bir örtüsü olarak kullandığı seçim tuzağı ancak, devrimci bir iddia, program ve pratikle parçalanır. Ancak bu devrimci kaygıyla hareket edilirse, tüm çalışma buna tabi kılınırsa, seçimlerden devrimci amaçlar doğrultusunda yararlanılabilir.

BDSP'de temsil edilen komünistler, tam da bu kaygı ve iddiayla seçimlere sınıfın bağımsız devrimci platformuyla katılıyorlar. Sermayenin programı karşısına sınıfın devrimci programı ve işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesiyle çıkıyorlar.

Seçim çalışmalarından...

“Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!”

Esenyurt'ta seçim çalışması

Komünistler olarak düzenin seçim oyununu bozmak için faaliyetlerimize devam ediyoruz. Seçimlerin bir oyun, çözüm mekanizması olarak gösterilen meclisin ise kitleleri aldatmanın bir aracı olduğunu bildirilerimizle, afişlerimizle, toplantılarımızla, eğitim seminerlerimizle işçi ve emekçilere anlatıyoruz.

Seçim çalışmalarımıza öncelikle kendi çevre-çeper güçlerimizle yaptığımız bir toplantıyla başladık ve seçimlere politik yaklaşımımızı anlattık. Seçim politikamızın hayata geçirilmesi için neler yapılması gerektiğini geniş bir şekilde tartıştık. Çalışmalarımıza “Seçimler ve devrimci tutum” konulu bir seminerle devam ettik.

Seminerimizde seçimlerin kapitalist düzende burjuva partiler için ne ifade ettiğini anlattık, reformist partilerin seçimlere parlamentarist hayallerle baktığını dile getirdik. Son olarak da seçimler ve devrimci tutum üzerine tartışma yürüttük. Komünistlerin seçimlere ilişkin tutumunu ve bu çerçevede yürütülecek çalışmanın önemini tartıştık. Oldukça verimli ve doyurucu tartışmalara konu olan seminerlerimize “Seçimler, sosyalist propaganda ve ajitasyon” ve “Seçimler ve kitle çalışmasının sorunları” konulu seminerlerle devam edeceğiz.

Seminerin ardından çevre-çeper güçlerimizle ikinci bir toplantı gerçekleştirdik. Seçim çalışması üzerinden yürüteceğimiz faaliyetin hangi araç ve yöntemlerle hayata geçirileceği üzerine tartışmalar gerçekleştirdik. Bu çerçevede çalışmanın asıl olarak oluşturacağımız seçim komisyonları üzerinden yürütülmesini, Esenyurt merkez, Depo ve Parseller olmak üzere üç ayrı yerde seçim bürolarının tutulmasını kararlaştırdık. Seçim büroları üzerinden çalışma yürütecek güçlerin belirlenmesinin ardından toplantımızı sonlandırdık.

İşçi ve emekçilere seslenme faaliyetimiz de devam ediyor. Merkezi olarak hazırlanan afiş ve bildirilerimizi işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz. “Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!/BDSP” şiarlı yaklaşık bin adet afişimizi bölgemizde yaygın bir şekilde kullandık. Ayrıca 5 bin adet bildirimizi sabah servis güzergahlarında, akşamları ise fabrika çıkışlarında dağıttık. Her hafta düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz gazete satışları üzerinden seçim politikamızı kitlelere taşıyoruz.

Önümüzdeki süreçte çalışmadaki eksikliklerimizi hızla tamamlayarak faaliyetimizi daha da yoğunlaştıracağız ve güçlendireceğiz. İşçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı emek sömürsünden emperyalist savaşa, kadının çifte ezilmişliğine kadar yaşanan temel sorunların burjuva kapitalist sistemin niteliğinden kaynaklandığını ve çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu, işçi sınıfının iktidarı kurulmadığı koşullarda bu sorunların artarak devam edeceğini güçlü bir tarzda işleyeceğiz.

Esenyurt/BDSP

Ümraniye'de seçim çalışması

Seçim çalışmalarımızı planladığımız biçimde yürütüyoruz. Seçimler ve sosyalist propaganda konusunu iki ayrı seminer olarak ele aldık. İlkinde

kapitalizmin onulmaz çelişkileri ve sosyalizmin gerekliliği üzerine kapsamlı tartışmalar yapılırken, ikinci seminer sosyalizm programı üzerinden zengin tartışmalara konu oldu.

Propaganda materyallerimizi de son hafta 1 Mayıs Mahallesi, Sarıgazi ve Dudullu pazarlarında ajitasyon konuşmaları eşliğinde emekçilere ulaştırdık.

Çalışmamız bir yandan seçim bürolarının tutulması, diğer yandan komisyon çalışmalarının hızlandırılması şeklinde devam ediyor. Seçim bürolarının tutulması konusunda anlamlı mesafeler alınırken, geçtiğimiz hafta çalışmayı yoğunlaştıracağımız alanlardan birinde, çalışmaya katılacak güçlerimiz ile geniş bir toplantı yaptık. Seçim politikamızın tartışılmasının yanısıra, alandaki seçim bürosu hazırlığının hızlandırılması, ihtiyaçlarının karşılanması, alta doğru komisyonların toplantılarını gerçekleştirmesi, seçim sürecine yönelik maddi desteğin örgütlenmesi doğrultusunda kararlar aldık.

Seçim bürolarının hazırlıklarını tamamladığımızda, yeni mevzilerimizle çalışma tempomuz ve faaliyet kapasitemiz artarak devam edecek.

Ümraniye / BDSP

Buca'da seçim çalışması

Seçim çalışmamız planlı ve kesintisiz bir şekilde sürüyor. İlk olarak çalışmayı yürütecek güçlerimizle seçim gündemli bir toplantı gerçekleştirdik ve bu temelde çeşitli tartışmalar yaptık. Bu tartışmalar neticesinde seçim çalışmasını pratik olarak somutladık. Bu planlama çerçevesinde “Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” şiarlı afişlerimizi Kuruçeşme, Gediz, Üçkuyular, Gazimir ve Çamlıkule semtine yaptık. Seçim bildirimizi Çamlıkule semti ve çevresinde yaygın bir şekilde dağıttık. Çam-Der'de 26 Mayıs günü film gösterimi yaptık. 3 Haziran günü ise Nazım Hikmet anması gerçekleştirdik. Anma öncesinde kapı kapı gezerek bir yandan anma çağrısı yaptık diğer yandan son dönemi ve seçimleri tartıştık.

Önümüzdeki günlerde “Sosyalist propaganda ve kitle faaliyeti” başlıklı bir semineri gerçekleştireceğiz ve ardından 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde iki günlük bir etkinlik düzenleyeceğiz. Etkinliğin ilk günü Çam-Der'de 15-16 Haziran ile ilgili bir sinevizyon gösterimi ile “İşçi sınıfı ve seçimler” başlıklı bir panel yapılacak. İkinci gün ise Kuruçeşme

Mahallesi'nde seçim bürosunun açılış etkinliği gerçekleştirilecek.

Buca / BDSP

Seçim çalışmasına polis engeli

Ankara Balgat'ta tekstil atölyelerine 1 Haziran günü bildiri dağıtan BDSP çalışanları polisin keyfi engellemesi ile karşılaştı. Bildiri dağıtmaya başladıkları andan itibaren sivil polisler tarafından taciz edilen çalışanlarımız 50. Yıl Polis Karakolu'ndan gelen ekipler tarafından fiilen engellendi. BDSP çalışanları “bildirinin yasal olup olmadığının kontrol edilmesi” bahanesiyle zor kullanılarak karakola götürüldü.

Karakolda bildirinin yasal olduğu anlaşılmasına rağmen bu sefer de keyfi bir şekilde kimlik kontrolü dayatıldı. Kimlik göstermeyi reddeden iki arkadaşımızın kimlikleri zorla alındı. Yere yatırılan arkadaşlarımıza fiziki ve sözlü saldırıda bulunuldu. Tehdit ve küfürlerle geçen birbuçuk saatlik alıkoyma işlemi bir avukat dostumuzun gelmesiyle son buldu.

Yıllardır bildiri dağıttığımız bölgede yaşanan keyfi uygulamanın nedeni açıktır. Devletin devrimci faaliyetimizi engellemeye dönük saldırıları bizleri yıldırılmaz. Tüm bu saldırılara ve keyfi uygulamalara karşı bir kez daha yineliyoruz: Baskılar bizi yıldırılmaz!

Kızıl Bayrak/Ankara

Tersanelerde seçim çalışması

Tuzla tersaneler cehenneminde seçim çalışmaları başlamış bulunuyor. Geçtiğimiz hafta **Tersane İşçileri Birliği** olarak seçim sürecini tartışmış ve **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'nun bağımsız sosyalist adaylarını destekleme kararı almıştık. 2 Haziran günü dernek binasında seçim süreciyle ilgili bir toplantı gerçekleştirdik.

Toplantı güncel siyasi tabloyu değerlendiren konuşmayla başladı. Konuşmada egemenlerin seçim üzerinden yeni bir oyun hazırlığında olduğu ifade edildi ve bu oyuna işçi ve emekçilerin kanmaması gerektiği vurgulandı. Ayrıca parlamentoya hangi parti gelirse gelsin sorunlarımızı çözemeyeceği, işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun sosyalizmde olduğu ifade edildi. Sosyalizm için mücadeleye çağıran devrimci adaylara destek çağrısı yapıldı.

Ardından Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu bir konuşma yaptı. Nihadioğlu konuşmasında şunları söyledi: “Bizleri iş cinayetlerine maruz bırakanlar, sigortasız çalıştıranlar, ücretlerimizi dahi gaspetmeye çalışanlar bizlerden utanmadan oy isteyecekler. Sermaye sol ve sağ ittifaklar oluşturarak bizleri ayrıştırmaya çalışıyor. Oysa asli çelişki emek-sermaye çelişkisidir. Sermaye bu ayrılığın üzerini örten tutumunu seçim üzerinden de devreye sokuyor. Dolayısıyla emek cephesi olarak bizler, işçilerin ve emekçilerin gerçek kurtuluş çizgisi olan sosyalizmi savunmalıyız. Seçimleri devrimci mücadelenin bir aracı olarak değerlendiren BDSP'nin sosyalist adaylarını destekliyoruz.”

Konuşmaların ardından işçilere söz verildi. İşçiler düzen partilerine olan öfkelerini dile getirdiler, birlik çağrılarını yaptılar.

Tersane İşçileri Birliği

ÖSS protestolarından...**“Öğrenci Sömürü Sınavı’na Hayır!”****Öğrenci Sömürü Sınavı’na karşı sesimizi yükselttik!**

2 Haziran günü Taksim’de ÖSS’ye karşı sesimizi yükselttik. İstiklal Caddesi’nde “Öğrenci Sömürü Sınavı’na Hayır” şenliğine çağrı yapan davetiyelerimizi dağıttık, ÖSS’ye karşı imza topladık.

Birçok liseli ile ÖSS ve eğitim sisteminin yarattığı eşitsizlik ve paralı eğitim üzerine sohbet ettik. İmza istemenin yanısıra ÖSS’nin kalkması için örgütlü mücadeleyi yükseltmek gerektiğini vurguladık. Liselilerin Sesi ve Ekim Gençliği okumak isteyenlere dergilerimizi ulaştırdık.

Yaklaşık 200 imza topladık.

İstanbul Ekim Gençliği

Antakya’da ÖSS karşıtı çalışma

Antakya’dan Genç Komünistler olarak eğitim sistemindeki çarpıklığı, adaletsizliği, eşitsizliği liseli ve dersaneli gençliğe anlatmak için kampanyamıza

Ulus Alanı’nda imza standı açarak başladık. İki gün açtığımız imza standımıza gençlikten ve ailelerinden olumlu tepkiler geldi. Stand boyunca ajitasyon konuşmaları eşliğinde “Öğrenci Sömürü Sınavı’nın neden kaldırılması gerektiğini anlattık. 9 Haziran’da yapacağımız ÖSS karşıtı eyleme çağrıda bulunduk. Kampanyamız Liselilerin Sesi’nin militan satışı, anket ve değişik araçlarla devam edecek.

Liselilerin Sesi/Antakya

İzmir: “ÖSS duvarını yıkalım!”

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi olarak tüm enerjimizle 10 Haziran’da yapılacak olan “ÖSS duvarını yıkalım!” şiarlı kitlesel basın açıklamasına hazırlanıyoruz. Geçen hafta yaptığımız ÖSS söyleşisinde alınan kararlara göre çalışma takvimimizi belirlemiş, kullanacağımız araçları tartışmıştık.

İlk olarak Konak Kemeraltı girişinde, daha sonra Karşıyaka çarşısında masamızı açarak ÖSS’ye karşı imza topladık. Faaliyetimiz sırasında sohbet ettiğimiz

liselilere ÖSS’nin eşitsiz ve adaletsiz yapısını anlattık. Ajitasyon konuşmalarıyla tüm geleceğimizin 3 saat 15 dakikalık bir sınavla belirlenemeyeceğini ve ÖSS’nin 5 seçeneğine karşı tek seçeneğimizin mücadelede olduğunu haykırdık. Yanısıra Liselilerin Sesi’nin yaygın satışını gerçekleştirdik, basın açıklamasının çağrı bildirilerini dağıttık. Standımız ve faaliyetimiz kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmiş olmalı ki, sivil polis masamıza gelerek provokasyon yaratmaya çalıştı. Amaçlarını başaramayacaklarını anlayınca defolup gittiler. Önümüzdeki hafta ÖSS karşıtı çalışmamızı yaygın pul ve bildiri dağıtımı ile daha da güçlendireceğiz.

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi

Öğrenci Sömürü Sınavı kaldırılmalı!

Paralı eğitime, geleceksizliğe, eğitimde fırsat eşitsizliğine ve ÖSS’ye karşı başlattığımız kampanya çerçevesinde gerçekleştirdiğimiz “Öğrenci Sömürü Sınavı kaldırılmalı!” şenliği çalışmalarında liseli arkadaşlarımıza ulaşıp ÖSS sorununu anlattık.

31 Mayıs’ta Bakırköy’de imza standı açtık. Standın etrafına “ÖSS kalksın, 4 yanlış bir hayata elemesin!”, “Paralı eğitime, geleceksizliğe, eğitimde fırsat eşitsizliğine, ÖSS’ye karşı 3 Haziran’da şenlikteyiz!”, “ÖSS’ye karşı bir imza da sen at!” yazılı dövizlerimizi astık. Gerek bu dövizler gerekse ajitasyon konuşmalarımız insanlarda olumlu etki yarattı. Bu konuşmalardan sonra birçok liseli standımıza gelerek bizimle tartıştı. Tartışmalarda sorunun kaynağının bu düzen olduğu konusunda ortaklaştık.

Standımızda Liselilerin Sesi, Meslek Liselilerin Sesi, el ilanı ve davetiyelerimizi kullandık. Toplam 450 imza topladık.

Sefaköy/İLGP

İstanbul Üniversitesi’nde protesto

İstanbul Üniversitesi öğrencileri 6 Haziran günü Merkez Kampüs’e yaptıkları yürüyüşle fakülteler arası geçiş yasağının kaldırılmasını istediler. Edebiyat Fakültesi’nden saat 13.30’da yürüyüşe geçen 200’ü aşkın öğrenci, “Fakülteler arası geçiş yasağına son!”, “Biz üniversiteliyiz, eğitim hakkımızı kısıtlayamazsınız!” pankartlarını açarak, Beyazıt Merkez Kampüsü Girişi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Üniversite öğrencileri adına yapılan açıklamada, öğrencilerin baskı altına almayı ve tek tipleştirmeyi hedefleyen uygulamalarla karşı karşıya oldukları belirtildi. Üniversiteler arası geçiş yasağına son verilerek, öğrencilerin fakülteleri, yemekhaneleri ve sosyal alanları ile bir bütün olan üniversitenin her yerine rahat girebilmelerinin istendiği açıklamada, fakülteler arası geçiş yasağının Türkiye’de sadece İstanbul Üniversitesi’nde olduğu söylendi. Öğrencilerin biraraya gelmesinin üniversite yönetimini korkuttuğuna dikkat çekilen açıklama şu sözlerle son buldu:

“Fakülteler arası geçiş yasağının son bulması öğrencilerin büyük çoğunluğunun talebidir ve bugüne kadar sürdürdüğümüz mücadele sonucu Fen-Edebiyat arasındaki geçiş yasağı kalkmıştır, ancak diğer fakülteler arası yasak devam

etmektedir. Bugün bu yasağın kalkması için topladığımız binlerce imzayı fakülte dekanlıklarına teslim ettik. Haklı ve meşru taleplerimizin yerine getirilmesini istiyoruz. İstanbul Üniversitesi’ni YÖK’ün yöneticilerine sermayeye ve faşist çetelere bırakmaya hiç niyetimiz yok.”

Merkez Kampüs kapısından toplu olarak üniversiteye girmek isteyen öğrenciler, giriş kapısı önüne barikat kurarak saldırıya hazırlanan polisi ve polisle işbirliği yapan üniversite yönetimini attıkları sloganlarla protesto ettiler. Öğrenciler, çevik polisin engellemesini öğrenci kimliklerini kaldırarak yanıtladılar.

“Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Güvenlik dışarı, üniversiteler bizimdir!”, “F Tipi üniversite istemiyoruz!”, “Fakülteler arası geçiş yasağına son!”, “Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!” sloganlarının atıldığı eylemde, basın açıklamasının ardından Eğitim Fakültesi’ne sloganlarla yüründü. Burada hep bir ağızdan Beyazıt marşı söylendi.

Coşkulu geçen eylemde fakülteler arası geçiş yasağının kaldırılması, antidemokratik uygulamalara son verilmesi istenerek, önümüzdeki dönemde mücadelenin süreceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kadıköy’de ÖSS protestosu...

Demokratik Liseli Gençlik’li öğrenciler 4 Haziran günü, ÖSS’nin adaletsizlikler üzerine kurulu bir sistem olduğunu Kadıköy Halitağa Caddesi’nde yaptıkları eylemle dile getirdiler. Dersanelerin yoğun olduğu caddenin girişinde toplanan öğrenciler, “Yarış atı olmak istemiyoruz!”, “Susma haykır, ÖSS’yi kaldır!” sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler.

Eylemde DLG adına yapılan konuşmada, 17 Haziran’da yaklaşık 2 milyon öğrencinin gireceği ÖSS’nin öğrenciler arasında eşitsizlikler ve dengesizlikler yarattığını söylendi. ÖSS’nin özel eğitim alanlar ve alamayanlar olarak öğrencileri ikiye böldüğü belirtildi ve “Azalan kamu eğitiminin işlevini kaybetmesiyle buradan mezun olan yoksul aile çocukları haksız rekabete ve fırsat eşitsizliğine dayalı bu sınavın doğal mağlupları olmaktadır” denildi. Bölgesel eşitsizliğin eğitimin kara bir lekesi olduğu, yükseköğretime yerleşmede, mesleki liseler ve genel liseler arasında ayrım yapıldığı dile getirildi. Üniversiteyi kazanan gençliği işsizliğin beklediği ifade edildi.

Eylem sırasında öğrenciler at maskeleri takarken, çevredeki dershane öğrencileri eyleme alkışlarla destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Rostock'da 100 bin işçi, emekçi ve genç G8'i protesto etti...

Almanya'da coşkulu ve militan G8 karşıtı gösteri

G8 protestolarından...

Almanya'nın Rostock kentinde 4 Haziran günü gerçekleştirilen G8 Zirvesi karşıtı eylem ve protestolar 5 Haziran'da da "küresel hareket, özgürlük ve herkese eşit haklar" başlığı altında yapıldı ve birçok alanda değişik biçimlerde sürdü.

Sabahki ilk eylem saat 10:00'da Rostock'taki yabancılar dairesi önünde başladı. Eyleme 2 bin kişi katıldı. İş günü olmasına rağmen yabancılar dairesi kapalıydı. Kapalı olmasının gerekçesi bilgisayarlarda yaşanan bir hata olarak söylendi. Ancak gerçek nedeni G8 protestolarıydı. Eylem katılımcıların renginden çalınan müziğe, taşınan pankartlara kadar çok renkli ve çeşitliydi.

Kitle buradan Rostock-Lichtenhagen'deki Sonnenhaus'a (Ayçiçeği Evi) doğru yürüyüşe geçti.

Burada 1992 yılında Nazi artıklarının Vietnamlı işçilere yönelik saldırısı protesto edilecek, katledilenler anılacaktı. Duvarın yıkılışından hemen sonra gerçekleşen bu saldırıda sayıları 1500'ü bulan faşist, Vietnamlı işçilerin kaldığı işçi yurduna, binlerce izleyicinin alkışları arasında, taşlarla ve molotof kokteylleriyle saldırmış, ateşe vermişti. Saldırı günlerce sürmüş, polis günlerce yardıma gelmemişti. Daha sonra tutuklanan 3 kişi ise yaşları 18'in altında olduğu iddiasıyla serbest bırakılmıştı.

Rostock-Lichtenhagen'deki mitingle 1992 yılında yaşananlar anıldı, sığınmacıların koşullarının giderek daha da kötüleştiğine bir kez daha vurgu yapıldı.

Bu eylemde de polis yine provokasyon yaratmaya çalıştı. Kitleden birkaç kişiyi gözaltına aldı, saldırılarda bazı eylemciler yaralandı. Bunlardan biri de Kamerun'lu bir gençti.

Öğleden sonra sayıları 5 bini bulan kitle iltica kampı önünde "Küresel hareket özgürlüğü!" sloganı altında yürüyüşe başladı. Ama yürüyüş kolu polisin müdahaleleri sonucu hızlı ilerleyemedi. Yürüyüş kolu şehir merkezinde mitingin yapılacağı alana doğru ilerlerken polis eylemcilerin önünü kesti ve onları saatlerce burada tutarak alana girmelerini engellemeye çalıştı. Ancak buna rağmen binlerce kişi alana girmeyi başardı. Miting kültürel programla devam etti.

Eylemlerde polisin artan saldırganlığı dikkat çekiyordu. Tüm şehirde aramalar, gözaltılar, çatışmalar sürdü.

Bu arada küreselleşme karşıtları İçişleri Bakanlığı'nın zirve alanına yakın bir alanda eylem yapma yasağını aşmak amacıyla Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. G8 karşıtları sınırlamanın demokratik hakları ihlal ettiğini savunuyorlar.

Yürüyüş yasağının bulunduğu Bad Doberan'da polis tüm bölgeyi kapattı. Seyahat eden kişiler kontrol edildi ve 9 Haziran'a kadar buraya girilemeyeceği söylendi, ellerinde harita taşıyanların haritaları alındı.

Polonya sınırında Polonyalı anarşistleri taşıyan bir tren durduruldu. Sınırı geçmek isteyen kişilerin tutuklanacağı söylendi. Anarşistler protesto etmek için treni işgal ettiler ve pankartlarını pencerelelere astılar.

Soruşturma-Tahkikat komisyonunun yaptığı açıklamalara göre, 2 Haziran gününden bu yana gözaltına alınanların sayısı 315'e ulaştı. Gözaltına alınanlar toplanma yasası ve yüzünü kapatma yasalarını ihlal etmekten gözaltına alındılar. 10 kişi hakkında tutuklama kararı verildi.

Empreyalist G8 zirvesine karşı aylardır hazırlıkları yapılan protesto eylemlerinden ilki 2 Haziran günü Rostock'ta gerçekleşti.

130'un üzerinde ilerici ve devrimci kurumun organize ettiği protesto eylemine, ezici çoğunluğu Almanya'dan olmak üzere, dünyanın çeşitli ülkelerinden 100 bine yakın işçi, emekçi, genç, ilerici ve devrimci katıldı.

G8 zirvesi son bir aydır Almanya'nın değişmez gündemi oldu. Alman devleti protesto gösterilerine katılımı sınırlamak için elinden gelen herşeyi yaptı. Alman polisi provokasyonlarına haftalar öncesinden başladı. "Radikal sol teröre karşı önlemler" aşığılık yalanı ile, ilerici ve antifaşist güçlere ait çok sayıda ev, işyeri ve kurum basılarak onlarca insan gözaltına alındı. Özellikle, komşu ülkelerden Almanya'ya girişlere yönelik kontroller sıklaştırıldı, sokaklarda rastgele kimlik kontrolleri yapıldı. Bu arada, polisin yetkileri artırılarak, Almanya tarihinde ilk kez gösterilerde polise silah kullanma yetkisi tanındı. 2006 Dünya Kupası sırasında oluşturulan 500 kişilik özel polis birliklerine 1500 kişi daha eklenerek Münih'te aylarca eğitildi.

Devlet terörü öylesine artırıldı ki, G8 zirvesine hazırlık çalışmaları dahi yasaklanmaya çalışıldı, çeşitli yaptırımlar ileri sürüldü. Örneğin, sözde demokrasi ve özgürlüklerle basım özgürlüğünün kalesi Almanya'da, "G8 karşıtı" olabilecekleri düşüncesiyle ilerici 20 gazeteciye zirveyi izleme yasağı getirildi.

Dahası, zirvenin yapılacağı Rostock-Heiligendamm'ı 12 km uzunluğunda tel örgülerle ve yakın çevresinde inşa ettikleri yüksek demir parmaklıklarla adeta yarı açık bir cezaevine çevirdiler. Bütün bu "güvenlik" önlemleri için 100 milyon Euro'nun üzerinde para harcandı.

Alman devleti ve polisi, yasakçı, saldırgan ve provokatif tutumunu eylem günü de sürdürdü. 2 Haziran günü, diğer Avrupa ülkelerinden takviye edilenlerle birlikte 20 bin polis ve 1000 jandarma

seferber etti. Tekelci medya aracılığıyla önden yaydığı yalan ve demagoji dolu propagandaya inandırıcılık kazandırmak için her yola başvurdu. Öyle ki, 2 Haziran'da, eylemin yapıldığı kentte tam bir terör estirdi. Kimlik kontrollerini sıklaştırdı, insanları tartaklayıp taciz ederek, adeta fiili bir sokağa çıkma yasağı yarattı. Bu arada, protesto eylemini güçten düşürmek için aynı gün Rostock'a yakın Schverin kasabasında polis koruması altında bir Nazi yürüyüşü düzenlendi. Polis buradaki Nazi karşıtı gösteriye de sert müdahalelerde bulundu.

Ne var ki, Alman devleti ve polisi, aldığı tüm önlemlere ve estirdiği teröre rağmen 2 Haziran günü yaklaşık 100 bin kişinin, geçmişte sosyalizmin toprağı ve şirin bir kuzey sahil kenti olan Rostock'ta sel olup akmasını engelleyemedi.

“Bir başka dünya mümkün!” ya da “Kapitalizme karşı sosyalizm!”

Almanya'daki DKP, Sol Parti, Attack gibi siyasal parti ve gruplar başta olmak üzere, Ver.di Sendikası, çeşitli antifaşist otonomcu gruplar, MLPD ve Türkiyeli devrimci grupların da içerisinde yer aldığı 130'un üzerinde kurum ve kuruluş tarafından organize

edilen bu kitlesel ve coşkulu eyleme net bir biçimde antikapitalist bir ruh ve bilinç damgasını vurdu.

Yürüyüş için, biri Rostock merkezindeki tren istasyonu, diğeri de buraya 10 km uzaklıkta bir yer olmak üzere, iki ayrı noktada toplandı. Kitlenin büyük kısmı, Türkiyeli devrimci parti ve örgütlerin de içinde yer aldığı, “Enternasyonal anti-emperyalist blok”un bulunduğu Rostock'un merkezi tren istasyonunda toplandı. Burdaki yürüyüş oldukça coşkulu geçti.

G8 karşıtı gösteri, başından itibaren antikapitalist

platforma dönüştü. Dağıtılan bildirilerde, taşınan pankart ve dövizlerde, atılan sloganlarda açık bir kapitalizm teşhiri vardı. Kürsüden yapılan konuşmaların hemen hepsi antikapitalist içerikteydi. Çok açık ifadelerle dile getirilmese de, “Bir başka dünya” özlemi şahsında sosyalizm işaret ediliyordu. Özellikle Brezilya'dan ve İtalya'dan gelen temsilcilerin yaptıkları konuşmalar bu açıdan oldukça tok ve anlamlıydı.

Ancak gösterinin geneline antikapitalizm damgasını vursa da, kapitalizmin tek alternatifi olan sosyalist söylem ve semboller konusunda belli bir zayıflık vardı. Sözelimi orak-çekiçli kızıl bayrakların, sosyalizmi hedef olarak gösteren sloganların yazılı olduğu pankartların sayısı azdı.

“G8'e ve kapitalizme karşıyız, sizin için buradayız!”

İki toplanma yerinde yapılan mitinglerden sonra, her iki yürüyüş kolu aynı anda, saat 13.00'ten itibaren harekete geçti. Uzun bir güzergah boyunca gerçekleştirilen yürüyüş sırasında, yaratıcılık ürünü binlerce pankart, bayrak ve döviz taşındı, antiemperyalist ve antikapitalist sloganlar hiç susmadı. Yürüyüşü, Rostock halkı yol kenarlarında ve pencerelerden sempati ile izledi. Kimi pencerelerde eski Doğu Almanya bayrağı ve orak-çekiçli kızıl bayrakların asılı olması dikkat çekiciydi.

G8 karşıtları bir yandan Rostocklulara yürüyüşe katılma ve destek olma çağrısı yaparken, öte yandan onların yanında olduklarını göstermek üzere burada olduklarını, polisin iddiasının tersine, Rostock'a terör estirmek için değil, kapitalizmi teşhir etmek için geldiklerini haykırdılar.

İki koldan saatlerce süren yürüyüşün ardından, kitle Rostock limanında biraraya gelerek burada büyük bir miting gerçekleştirdi.

Henüz kitlenin tamamı alana girmemişken, bu görkemli kitle karşısında daha fazla tahammül edemeyen polis, Alman otonomcu gruplarının da polisi kışkırtmasıyla birlikte, kitleye saldırmaya başladı. Oldukça sert müdahalede bulunan polis, panik havası da yaratarak, kitleyi dağıtmaya çalıştı. Fakat kitlenin, aynı kararlılık ve militanlıkla, taşlı-sopalı karşı koyuşu karşısında bu amacına ulaşamadı. Saldırının olduğu bölgede ilk şaşkınlıkla bir dağımlıkla yaşansa da, protestocular tekrar toparlandı ve polis kısmen geri püskürtüldü. Özellikle Türkiyeli devrimci grupların kortejlerinin olduğu bölgeye yapılan saldırı sonucu, bazıları ağır olmak üzere onlarca devrimci yaralandı. Bu sırada, Alman otonomcularından çok sayıda kişi de gözaltına alındı.

Başta sadece otonomculara yönelikmiş gibi görünen polis saldırısı karşısında kayıtsız kalan kitle, polisin gittikçe pervasızlaşması karşısında tepki göstermeye başladı. Attack temsilcisi bile saldırıyı mikrofondan “Polis buradan defol!” sözleriyle protesto etti. Bu tavır giderek genel kitleye hakim oldu.

Komünistler olarak yürüyüşe iki ayrı pankartla katıldık. “Emperyalist savaşa ve saldırganlığa; kapitalist sömürüye karşı bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!/TKİP” diğeri “Yaşasın proletarya enternasyonalizmi, yaşasın sosyalizm!/TKİP” imzalı pankartlarımız, oraklı-çekiçli kızıl bayraklarımızla eylemdeki yerimizi aldık. Eylem boyunca TKİP/YDÖ imzalı binlerce bildiri yaygın olarak dağıttık. Miting alanında polisin provokatif saldırısına karşı kararlı ve militan bir duruş sergiledik.

G8 karşıtı gösteriler 8 Haziran'a kadar çeşitli eylem ve etkinliklerle devam edecek. Bunun için Rostock'ta binlerce kişinin kaldığı çadır kamplar kuruldu.

G8 protestoları ve polis devleti uygulamaları

2 Haziran günü 100 bin civarında kişinin katıldığı görkemli gösteri sırasında polisin gerçekleştirdiği provokasyonlar sonucu çıkan çatışmalar günlerdir Almanya'da geniş yankı uyandırıyor. Öyle ki, bu eylemin üzerinden 4 gün geçmesine ve bu arada bir dizi eylem yapılmasına rağmen, gazeteler 2 Haziran günü “sol şiddet” üzerine sayfalar dolusu yazılar yazıyor, boy boy resimler basıyor.

Partiler şiddete karşı alınması gereken önlemleri tartışıyor.

Hıristiyan Birlik Partileri SPD'ye atıfta bulunarak solculara da sağcılar kadar sert davranmasını, SPD ise, Sol Parti'den militan solculardan kendilerini ayırmasını, Yeşiller, militan solcuların görevini yapan polise saldırmalarını kınadığını, Sol Parti milletvekilleri ise bu eylemlere karşı olduklarını açıkladılar. Attac ve benzeri gruplara militan solcuları eylemlere almamaları için çağrılar yapıyorlar.

Bununla “iyi” ve “kötü” gösterici ayrımı derinleştiriliyor, solculara “sıfır tolerans” ile yaklaşılması gerektiği vurgulanıyor. Alman hükümeti ve emniyet güçleri tarafından yapılan açıklamalarda, küreselleşme karşıtı hareketlere, “olay çıkaran eylemcilerle aralarına mesafe koymaları” çağrısı yapıldı. Attac yöneticileri de bazı açıklamalarında, otonomcu gruplardan “eylemlerine katılmamalarını” istedi.

Ayrıca yaralı ve ağır yaralı polislerin sayıları abartılarak polis mağdur, eylemciler ise suçlu olarak gösterilmeye çalışılıyor. Polis Heiligendamm çevresinde 7 kilometrelik bir güvenlik çemberi oluşturdu. Zirvenin yapılacağı alan 14 kilometre uzunluğunda, 2.5 metre yüksekliğinde ve 13 milyon euroya mal olan bir çitle çevrildi. Halen Rostock ve çevresinde 16 bin resmi polis ve 1100 asker bulunmakta. Yani her protestocuya 1 polis düşüyor, ancak polis yetkililerinin açıklamalarına göre bu sayı yine de yeterli değil.

Özünde tüm bunlar demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması için bahane olarak kullanılıyor.

Daha şimdiden federal ve eyalet içişleri bakanları, gösteri hakkının daha fazla

kısıtlanması için yeni önerilerde bulunuyorlar. Öneriler bununla da sınırlı değil. Göstericilerin çantalarında polise atmak üzere taş getirdikleri gerekçesiyle aranması ve polisin plastik mermi kullanması öneriliyor.

Ayrıca, gözaltına alınanlar arasında diğer Avrupa ülkelerinden gelenlerin de olması, sınırların daha sıkı kontrol edilmesini gündeme getirdi. G8'e karşı çıkan olayların bir daha yaşanmaması için gösteri ve yürüyüş hakkında bazı değişikliklerin yapılması önümüzdeki günlerde gündeme getirilecek.

Eylemler devam ediyor

Rostock'ta polisin yoğun arama ve saldırılarına, onlarca kişiyi gözaltına almasına rağmen Rostock'ta G8 ülkelerine ve politikalarına karşı gösteriler devam ediyor.

3 Haziran günü kent merkezinde bir araya gelen 5 bini aşkın çevreci, iklim konusunda yaşanan sorunlara dikkat çekti.

5 Haziran günü ise, 10 bini aşkın bir kitle gerçekleştirdiği çeşitli gösterilerle göçmen politikasını protesto etti.

5 Haziran günü militarizm, savaş, silahlanma ve işkenceye karşı eylem günü nedeniyle çeşitli eylemler gerçekleşti. Sabah saatlerinde İsrail'in Filistin'i işgali ve duvara karşı yapılması planlanan yürüyüş, polisin yoğun aramaları ve aramalardan sonra eylemin sadece 15 kişi tarafından yapılması dayatması üzerine yürüyüş iptal edildi.

Daha sonra İsrail'de Filistinler'e ait evleri ve tarlaları dümdüz etmeye yarayan buldozerlerin yapıldığı fabrika önünde miting gerçekleşti. Öğleden sonra ise 1000 kişinin katıldığı militarizme, savaşa, silahlanma ve işkenceye karşı bir protesto yürüyüşü düzenlendi.

Ayrıca akşam saatlerinde baskıları protesto etmek için bir yürüyüş gerçekleşti. Bini aşkın bir kitle, Bush'un Prag'dan havaalanına indiği haberi üzerine kitle Bush'un gelişini sloganlarla protesto etti.

G8 günlüğünden...

“Direniş verimlidir!”

3 Haziran

* 08:30 / Soruşturma ve tahkikat komitesi 164 kişinin gözaltına alındığını, bunların 17'sinin tutuklama kararı ile mahkemeye çıkarıldığını açıkladı.

* 12:00 / 3 bin kişi **Rostock**'un şehir merkezinde **tarım ve ziraat eylem günü** için gösteri yaptı. Protesto gösterisine katılım giderek arttı. “**Direniş verimlidir!**” sloganı altında toplanan protestocular, hazırladıkları maketler ile “patent canavarları”nı canlandırdılar. Uluslararası pankartlarla gen teknolojisi protesto edildi.

* 12:00 / **Rostock**'da 60-70 kişi “**Tutsakları toplama merkezi**” önünde buluşarak gözaltına alınanlarla dayanışma eylemi yaptı. Polisler, köpekleri ile oradaydı.

* 15:00 / Tüm şehirde, her caddede ve kampların çevresinde polis kontrolleri yapıldı. Özellikle de dış görünüşleriyle siyah bloktan olabileceklerinden şüphelenilenler arandı.

* 15:30 / “**Direniş verimlidir!**” sloganı altında yapılan tarım ve ziraat eylem günü mitingi sona erdi. Eyleme 5 bin kişi katıldı. Mitingde Brezilya, Mali ve Nikaragua'dan gelen delegeler konuşmalar yaptılar. Çok sayıda polis sırt çantalarını kontrol etti. Yürüyüşçüler hassas davranarak sık sık aralarına giren polise provokasyon ortamı yaratmadılar.

* 15:30 / **Groß Lüsewitz** bir tarla ve burada gen teknolojisi araştırmaları yapılıyor. Bu araştırmaları yapan Agro-Bio-Teknikum ve gen teknolojik araştırmaları protesto mitingi burada yapıldı. Katılımcılar arasında Rostock halkı çoğunlukta idi. 50 aktivist de mitinge katıldı. Bisikletlerle yola çıkan protestocular miting alanına geç ulaştı.

* 16:15 / **Mahkeme** önünde korsan bir gösteri gerçekleşti. 150 kişinin katıldığı eylemde, eylemciler mahkeme önüne oturarak barikat kurdular.

* 17:00 / Tarım ve ziraat eylem günü “rally”si **Groß-Lüsewitz** önüne ulaştı. Bunlar bisikletli 300 eylemciydi. Bu kez atlı polisler köpekleri ile eylemcileri izledi.

* 17:15 / “**Tutsakları toplama merkezi**” önünde protesto gösterisi yapan eylemcileri polis çembere aldı. Polis 2.5 saat boyunca çember içinde kalan kişileri video kameraları ile çekti.

* 17:30 / **Yıldız Yürüyüşü Birliği** yarın Anayasa

Mahkemesinde görüşülecek olan Heiligendamm ve çevresindeki yürüyüş için bir savunma hazırladı.

* 19:20 / **Rostock**'ta “**Tutsakları toplama merkezi**” önüne yeni bir polis birliği geldi. Polis ve orada bekleyen eylemciler arasında alanın terkedilip edilmemesi üzerine pazarlıklar yapıldı.

* 20:40 / **Groß Lüsewitz**'de 150 kişi deney tarlasında dans etti. Polis tarlada dans eden kişileri yakalamaya çalıştı, bu ana kadar tutuklanan olmadı.

* 20:50 / **Rostock**'da McDonalds önünde eylem yapan Alman palyaçolar saatlerce gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

* 21:20 / Serbest kalan üç Alman palyaço yeniden Mc Donalds'a geri döndü. Palyaçolar, orada bulunan ve Almanca bilmeyen diğer palyaçolara tercümanlık yapmak üzere dönmelerinin ardından tekrar gözaltına alındılar.

* 23:00 / 2 Haziran günü tutuklananlarla ilgili bir açıklama yapıldı. Açıklamaya göre dün mahkeme önüne çıkarılan 10 kişiden 2'si hakkında tutuklama kararı verildi. 3 Haziran günü yine Rostock ve çevresindeki eylemlerde 34 kişi gözaltına alındı. Bunlardan 5 veya 6'sı gen teknolojisine karşı deney tarlasında yapılan eylemlerde gözaltına alınanlar. Tutuklanan diğer kişiler, “tutsakları toplama merkezi”den serbest bırakılanlar, yeniden izinsiz gösteri ve toplantı yaptıkları gerekçesiyle gözaltına alındılar. (Alman yasalarına göre bir kişi 24 saat gözaltında tutulabiliyor. Daha sonra savcılığa çıkarılması gerekiyor veya serbest bırakılması gerekiyor. Polis onları serbest bırakıp yeniden gözaltına alarak yeniden 24 saat tutulabiliyor.)

* 23:15 / Gece konser dönüşü **Rostock Kampı**'na giden kişilere polis nedensiz saldırdı, bir kişi aldığı cop darbeleri ile ağır yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Bir kişi de gözaltına alındı. Tesadüfen yakında bulunan bir gazeteci olay yerine zorlukla girebildi.

4 Haziran

* 09:00 / 200-300 kişilik bir grup **Reddelich**'teki kamptan Rostock istasyonuna gittiler ve burada 100 kadar polisle karşılaştılar. Polis gruptaki kişileri aradı ve birçoğunun kimliklerini alarak kayıt etti. Polis daha önce istasyonu boşaltmıştı. Böylece hiçbir tanık yoktu.

* 10:00 / 2 bin kişi **Rostock**'taki göçmen dairesi

önünde toplandı. Samba grubu müzik çaldı ve sokak tiyatroları oynandı. Protestocular buradan **Rostock-Lichtenhagen**'da bulunan Ayçiçeği binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Burada 1992 Ağustos'unda Nazi saldırıları sonucu yaşamını yitiren bir sığınmacı anıldı.

* 10:50 / **Lichtenhagen**'daki miting başladı. 1500 kişi ,92 yılında Vietnamlı işçilerin kaldığı yurtlara yapılan ve Sivas olayları benzeri manzaraların yaşandığı, günlerce süren saldırılarda ölenleri anarak Naziler'in bu saldırısını protesto ediyorlar. Katılımcılar giderek artıyor.

* 11:00 / Polis **Lichtenhagen**'ta protesto gösterisi yapan kişileri saldırdı. 3 kişi gözaltına alındı. Bu kişilerin yüzlerini kapattıkları için gözaltına alındığı sanılıyor. (Almanya'da eylemlerde yüzünü örtmek yasak.)

* 11:40 / **Rostock Lichtenhagen**'daki eylem sona erdi. Kamerunlu bir eylemci polis tarafından yaralandı. Bu kişi bir grup otonom ile birlikte duruyordu ve polis vahşice saldırılarak onu grubun arasından çekip aldı. Kamerunlu protestocu hastaneye kaldırıldı.

* 12:00 / Bir otobüs durdurularak arandı. Polis silah ve saldırılarda kullanılabilir alet aradığını söyledi. Şu ana kadar 3 kişi gözaltına alındı.

* 12:30 / **Camp Reddelich**'ten gelen eylemcilerin **Thierfelder Str. (Rostock)**'deki istasyonda polis tarafından önleri kesildi. Önce geri dönmeleri için çağrıda bulunuldu, ama daha sonra geçmelerine izin verildi. Eylemciler göçmenlerin yürüyüşüne gitmek için ayrıldılar. Yürüyüş saat 13:00'te sığınmacı kampının önünde başladı.

* 14:00 / **Amsterdam**'dan gelen **Tiyatrosokağı eylemcilerinin** otobüsü sabah durduruldu ve 3 saat boyunca bekletildi. Değişik ülkelerden 8 kişi gözaltına alındı ve bu kişiler tutsakları toplama merkezine gönderildiler. Bu kişiler “yanlarında şapka, eldiven ve limon bulundurmaları” nedeniyle gözaltına alındılar. Tutsakları toplama merkezi önünde kısa bir dayanışma eylemi yapıldı.

* 14:10 / “**Herkese küresel hareket özgürlüğü ve eşit haklar!**” yürüyüşü başladı. Miting alanında şu ana kadar 2-3 bin kişi toplandı. Birçok kişi kontrol nedeniyle tutuldu. Aralarında uluslararası konuşmacılar da bulunuyor. Kitlenin morali buna

rağmen yüksek.

* 15:00 / Yürüyüş kolunun yürümesi engellendi. Polis engellemeye gerekçe olarak yürüyüşçülerin içinde 500 militan bulunduğunu söyledi.

* 16:05 / 5 bin kişiye ulaşan kitle yürüyüşe başladı. Ama polis tarafından sık sık durduruldu. Polis şiddet kullanmaya hazır 2.500 kişiden söz etmeye başladı. Başka bir caddede 200-300 kişilik korsan bir gösteri başladı ve yürüyüş koluna doğru yürüdü.

* 17:15 / Yürüyüş kolunun şehir merkezine girmesi polis tarafından engellendi. Polisin gerekçesi yürüyüş kolunun kalabalık olmasıydı.

* 18:10 / Yürüyüş komitesi yürüyüşü dağıttı. Komite, polisin eylemcileri kendi belirledikleri güzargahlarda yürümelerine izin vermeyerek, protesto yürüyüşünü başka bir yöne yönlendirmeye çalışmasını kabul etmedi. Polis yürüyüşçüleri önden ve arkadan su panzerleri ile sıkıştırmaya çalıştı. Yürüyüş komitesi mitingi limanda yapmak için çağrı yaptı. Polis korsan gösterilere kesinlikle izin vermeyeceğini söyledi.

* 19:00 / Binlerce gösterici **Rostock'ta limandaki Kroepeliner kapısına** saldırarak limana girmeye çalıştı. Başka bir caddede bin kişilik diğer yürüyüş kolu izinli gösterilere devam etti.

* 19:35 / Polisin tüm oyunlarına rağmen binlerce gösterici kapanış mitingi için 2 Haziran günü miting yapıldığı şehir limanına ulaştı. Müzikler çalındı. Protestocuların morali polisin kendilerini saatlerce engellemesine rağmen yüksekti.

5 Haziran

* 02:00-04:30 / **Rostock Kampı'nda** çok sayıda kişi iki saat boyunca polis tarafından kontrol edildi, eşyaları arandı. Aramalarda suç teşkil ettiği gerekçesiyle telsiz ve radyolara el konuldu. Aranan kişilerin yüzleri kapatılarak fotoğrafları çekildi.

* 11:40 / **Vorder Bollhagen:** İsrail işgaline karşı yapılması planlanan gösteri iptal edildi. Saat 11:00'de 40 yıl İsrail işgaline ve duvara karşı yapılması düşünülen miting, polisin kimlik kontrolü yapıldıktan sonra gösteriye izin verme koşulu nedeniyle yapılmadı.

* 12:00 / **Vorder Bollhagen:** İsrail işgaline karşı yapılacak yürüyüşün iptal edilmesi üzerine eylemciler Caterpillar firmasının önündeki eyleme gittiler.

Caterpillar İsrail devletinin Filistinliler'in evlerini yıkmak ve tahrip etmek için kullandığı buldozerleri imal eden firma. Diğer protestocular ise Warnemünde'de antimilitarist yürüyüşe katılmak için yola çıktılar.

* 12:50 / Bugün bir Alman eylemci hızlandırılmış bir duruşma ile 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. Kefaletle serbest kalan bu kişi evine gönderildi.

* 13:00 / **Warnemünde:** Militarizme karşı yapılacak miting için EADS önünde 500 kişi toplandı. İstasyonlarda ve ana yolda aramalar, kimlik kontrolleri sürüyor.

* 13:30 / **Warnemünde:** Militarizme karşı yürüyüş başladı. 800 kişi militan bir havada yürüyüşlerini sürdürüyor.

* 14:50 / Militarizme karşı yürüyüşün kapanış mitingi istasyon önünde sona erdi. Mitingde 2 bin kişi vardı. Konuşmalar yapıldı.

* 15:05 / **Rostock'a** 11 km uzaklıktaki bir kasabada bulunan cezaevi önüne gelen bir grup tutsaklarla dayanışma eylemi yaptı.

* 16:15 / **Rostock-Laage Havaalanı'nın** güneyindeki **Weitendorf'**ta yüzlerce kişi toplanmaya başladı. Megafon ve hopörlerin bulunduğu araba arandı, pankartlar gözden geçirildi. Rostock istasyonunda yoğun aramalar sürüyor

* 17:00 / **Rostock-Laage Havaalanı** yönüne giden araçlar polis tarafından kontrol ediliyor. "**Amsterdam Media Otobüsü**" de durdurularak uzunca bir süre tutuldu ve içindekiler tek tek kimlik kontrolünden geçerek fotoğrafları çekildi. Ana ve ara istasyonların hepsinde polis yoğun bir şekilde aramayı sürdürüyor.

* 18:00 / **Weitendorf:** 1000 kişi protesto gösterisi için toplandı. Rostock Kampı'ndan çıkan bir otobüs şu an kontrol ediliyor. Çok sayıda basın mensubu var. Polis biraz geriden seyrediyor. Beklenen katılımcılarının gelmesi ile eylem başlayacak ve Bush'un bulunduğu helikopterin havalanmasına değin sürecek..

* 18:30 / **Rostock-Laage:** 40 kişilik bir grup şehir otobüsü içinde durduruldu ve kontrol edildi. Grup Weitendorf'ta mitinge ulaşmak için yeniden yola çıktı.

* 19:05 / George Bush **Rostock-Laage Havaalanı'na** biraz önce indi. **Weitendorf** daki miting alanında toplanan kitle "**George Bush-terörist!**" sloganlarını haykırıyor.

6 Haziran

* 10:05 / **Reddelich**'de 5 bin kişi toplandı ve yürüyüşün yasak olduğu bölgeye yaklaştı. Tarlalara girilerek polis barikatı aşılmaya çalışıldı.

* 10:30 / **Admannshagen**'daki miting alanında 1500 kişi toplandı. Protestocuların morali yüksek. Wichmannsdorf Kampından da göstericiler yola çıktı. Polis ortalıkta gözüküyor.

* 10:50 / **Admannshagen**'deki sayıları 2 bine ulaşan kitle tarlaların arasından yürüyüş yasağının olduğu bölgeye doğru yürüyor. Polis şaşkın görünüyor. 30 araç Rostock-Laage otoyolunda durduruldu, geçmelerine izin verilmiyor.

* 11:40 / **Galopprennbahn** yakınındaki 4 bin kişi çite yaklaştı. 2 bin kişi başka bir yola barikat kurmak için ayrılıyor. Polis bazı kişileri gözaltına alıyor. Helikopterler geziyor.

* 12:00 / **Admannshagen** yakınında 2 bin kişiye polis gözyaşartıcı bomba ve su panzerleri ile saldırdı. Birçok kişi yaralandı. Polis eylemin düzenleyicileri ile görüşmeleri reddediyor. 105 numaralı yol halen polis tarafından kapatılmış durumda.

* 12:55 / **Admannshagen**'den çıkan ilk grup Rethwisch'deki yasak bölgeye ulaştı.

* 13:20 / 10 bin kişi G8'i bloke ediyor. 5 bin kişi barikat kurarak 2 numaralı çıkışı işgal etti.

* 13:30 / **2 Numaralı kapıda** barikat eylemi sürüyor. Bazı eylemciler telleri kesmeye başladı. Heiligendamm'a giden tüm yollarda ya protestocular ya da polis barikatları var. Delegelerin içeri girebilecekleri tek bir yol dışında her yer kapalı.

* 13:35 / **Admannshagen**'daki barikat başarılı oldu. Burada 500 kişi var. Çitin doğusundaki kapıda yürüyüşçüler telleri toplamaya başladılar.

* 13:40 / **Doberaner Caddesi**'nde 200 kişilik bir barikat kuruldu. Polis oldukça kalabalık. Su panzerleri de hazır.

* 14:00 / **Boergerende**'de üç barikatta 4 bin kişi eylem yapıyor. **Rethwisch**'teki oturma eylemi dağıtıldı. Eylemciler bu kez **Küstenstrasse**'ye doğru koşuyorlar.

* 14:20 / **2 Numaralı kapı (Bad Doberan):** Barikatta yüzlerce eylemci var. 50 kişi kapının önünde oturma eylemi yaparak kapıyı tutuyor. Polis bunlara 300 metre uzaklaşmalarını diğer büyük grubun olduğu yere gitmelerini dayatıyor. Polis ile arbede yaşanıyor.

* 14:35 / **Rostock-Laage** havaalanı çevresindeki tüm eylemler bitirildi. Saat 10:00'dan beri 1000 kişilik bir grup burada eylem yapıyordu. 19 Numaralı otoban işgali polis tarafından dağıtıldı. Burada 60 kişi gözaltına alındı.

* 14:55 / **Boergerende-Rethwisch** yolu halen 2 bin gösterici tarafından kurulan barikat ile kapalı.

* 15:30 / Bugün hızlandırılmış 8 duruşma vardı. 4 kişi 9 ile 11 ay arasında hapis cezası, 1 kişi 6 ay hapis cezası istemiyle yargılanıyor.

* 15:40 / **Boergerende**'de barikattaki protestocular polis ile değiş-tokuş yaptılar. Protestocular rehin tuttukları 8 polis arabasını bırakmalarına karşılık megafon ve hoperlörlerin bulunduğu arabalarını geri aldılar.

* 16:15 / **Rethwisch doğu barikatında** 2 bin kişi bulunuyor. 1 km'lik alana dağılmış durumdadır. Protestocuların morali yüksek. Su panzerleri de geldi.

* 16:25 / **2 Numaralı kapıya** polis su panzerleri ile yaklaşıyor. Ortam gergin. Barikat kuran grup yavaş yavaş geri çekiliyor.

* 16:50 / **Hollhagen**'de batı kapısında 30 palyaço siyah üniformalı BFE-birlikleri tarafından buldukları yeri terketmeleri için ikaz aldılar. Polis refakatında alanı terketmek zorunda kaldılar. Batı kapısı açıldı.

* 18:00 / **Ön Bollhagen**'dan ayrılan büyük bir grup Arka Bollhagen kapısına ulaştı. 100 kişilik bir grup kapıyı tutarak oturma eylemlerine başladılar.

* 18:05 / 1000 kişilik bir grup çitin bulunduğu arka ve Ön Bollhagen'in güneyinde dolaşiyor.

* 18:20 / **Boergeren**'de polis barikatın önündekileri coplamaya başladı.

* 18:35 / **1 Numaralı kapıya yakın Arka Bollhagen**'da 100 kişilik oturma eylemi polis tarafından dağıtıldı. Polis su panzerleri ve coplarla saldırıyor.

* 19:00 / Polis barikatlarda bulunan eylemcilere yiyecek-icecek verilmesini yasakladığını açıkladı. Sağlıkçıların eylemcilere gece için battaniye vermek istemelerini de reddetti.

* 19:15 / **1 Numaralı kapıya yakın Arka Bollhagen**'ki oturma eylemi polisin vahşice saldırması sonucu dağıldı. Göstericiler geri çekiliyor. Biber gazı ile ve coplarla hafif yaralananlar var.

* 19:25 / **Boergerende**'ki barikatta hava gergin. Polis göstericileri çembere almaya çalışıyor. Coplarla saldırıyor. 1500-2000 kişi barikatı terketmiyor. Polis bir kişiyi gözaltına aldı.

* 19:50 / **2 Numaralı kapı** (Bad Doberan yakınındaki) barikatta halen binlerce protestocu bulunuyor. Polis sık sık kitleye saldırıp yeniden geri çekiliyor. Şu ana değin tutuklama olmadı.

* 20:00 / **Amsterdam Medya** otobüsüne polis saldırdı. Aramadan sonra da el koydu. Polis neden olarak otobüste korsan radyo yayını yapıldığını gerekçe gösteriyor.

* 19:55 / **Rostock Kampı** önünde 100 polis arabası ve iki su panzeri duruyor.

Barrio der Hedonistischen Internationale'de 100 ve çevresinde 400 polis dolaştığı söyleniyor.

* 20:30 / **Rostock Kampı**: Polis halen duruyor. Legal Tim polis şefi ile konuştu. Polis kampı aramak istiyor. Ama ellerinde arama emri yok, sadece bir dilekçe var. Kampta şu an 3 bin kişi bulunuyor.

* 21:05 / **Rostock Kampında** durum sakin. Polis geri çekildi.

* 22:03 / **Boergeren**'de halen 1500 kişi **Galopprennbahn**'da 2 numaralı kapıda da 1000 kişi barikat eylemindeler. **2 Numaralı kapıdaki (Bad Doberan)** barikatta halen 800-1000 kişi bulunuyor. Protesto oturma eylemi şeklinde sürüyor. Çok sayıda insan kampa geri döndü veya ormana doğru dağıldı.

* 22:15 / **Günün bilançosu**: Şu ana değin 200 kişinin gözaltına alındığı, bunlardan 60-70 kişinin **Rostock-Laage Havaalanı**'nda barikat kuran eylemciler olduğu bildirildi. İki avukatın olay yerine girmesi engellendiği gibi alanı terketmezlerse gözaltına alınacakları tehditleri savruldu. Rostock'taki tutuklularını toplamak için hazırlanan iki yerde avukatlar odadan atılmak durumuyla karşılaştılar. Media otobüsüne el konuldu.

Kızıl Bayrak/Almanya

Artık örgütlenme zamanı

Mumia Abu-Jamal

Bundan 40 yıl önce Benno Ohnesorg öldü. Birkaç ay öncesinde Kara Panterler Partisi (Black Panther Party) kuruldu.

2 Haziran 1967 yılında Batı-Berlin'de Benno Ohnesorg polis tarafından vurularak öldürüldü. Kendi halkını vahşi bir biçimde baskı altında tutan, ama Almanya'da devlet misafiri olarak ağırlanan Petrol hükümdarı Şah Rıza Pehlevi'yi barışçıl şekilde protesto etmişti.

Benno Ohnesorg'u katleden kurşun, devletin dünya genelinde yükselmekte olan gençlik hareketine karşı zorbalığının göstergesiydi. Yeni gelişmekte olan taban hareketleri dünya genelinde kokuşmuş, kapalı ve karanlık toplumsal odalara temiz hava estiriyordu ve isyan, direniş ve dünya devriminin baştan çıkartıcı kokusunu yaymaktaydı. Berlin'deki dramatik gelişmelerden yaklaşık 8 ay önce ABD'de Kara Panterler Partisi (Black Panther Party) kuruldu.

Daha yeni kamu okul sistemi geride bırakıldığında, Bobby Seale ve Huey P. Newton adlı nispeten fakir iki siyah, Kaliforniya'nın Batı-Oakland'daki Meritt-College'e kayıtlarını yaparlar. 1962 yılındaki Küba krizi orada sert tartışmalara neden olmuştu. ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki nükleer savaş tehlikesi SSCB'nin Küba'daki roketleri geri çekmesiyle ortadan kaldırıldıysa da, nükleer savaş tehlikesi gerçekten mevcuttu. Dönemin uluslararası gerginlikleri ve Küba devrimine karşı kampanya öğrencileri dünyanın mevcut durumu üzerine tartışmaya itmişti. ABD'nin güneyindeki insan hakları hareketi kamuoyu önündeki tartışmalara ateşleyici ek etki yapmaktaydı.

Seale, Newton'u, Karibik doğumlu devrimci Franz Fanon'un "Bu Dünyanın Lanetlileri" adlı kitabıyla tanıtır. Bu iki genci sadece Fanon'un anti-sömürgeci, anti-empyalist perspektifi değil, aynı zamanda insan hakları savunucusu ulusalcı siyah Malcolm X'in militan tutumu da etkilemiştir. Newton, Malcom X'in daha Nation of İslam'ın (NOI) genç bir vaizi iken, bir konuşma yaptığı Oakland'ın McClymond yüksek okulunda gerçekleştirdiği bir etkinliğini ziyaret eder. Malcom X'e eşlik edenler arasında Muhammed Ali adını alan Cassius Clay adlı bir genç de vardır.

Fanon'un analizi, Malcom X'in toplumun üst tabakasına karşı konuşmalarına uymaktadır. Bu çifte etki, Newton ve Seale'in anti-empyalist ve radikal bir perspektif geliştirmelerini sağlar.

Newton sonradan "Revolutionary Suicide" adlı kitabında şunları yazmıştır: "Malcom X'in düşüncesi ve bizim yerinde yaptığımız analizlerin sonucunda bir örgüt kurma düşüncesi ortaya çıktı. Biz bir gün, neredeyse tesadüfen bir isim bulduk. Benim elime Mississippi'deki seçmenlerin kaydedildikleri ve oradaki insanların siyah bir panteri sembol olarak kullandıklarının yazılı olduğu bir broşür geçmişti."

Newton ve Seale tarafından 1966'da kurulan örgüt hızlı bir şekilde güç kazandı ve ABD'nin 40'ta fazla kentinde Parti büroları ya da kendilerini "Faşizme karşı ulusal cephe" olarak adlandıran enformasyon merkezleri açan taraftarlar buldu. "Black Panther Party for Self-Defense" artık kurulmuştu ve militarist polis aygıtının kurşunlarına hedef olmaları da fazla sürmedi.

Çeviri: J. Özgür

(Junge Welt'in 2-3 Haziran 2007 tarihli sayısında alınmıştır...)

Portekiz'de genel grev

30 Mayıs günü Portekiz'de José Sócrates hükümetinin politikalarına karşı genel greve gidildi.

Özellikle sağlık, ulaşım, posta sektöründe ve belediye çalışanları arasında greve katılım yüksekti. Bir gün boyunca Lizbon'da metrolar çalışmadı ve feribot seferleri durdu.

Genel grev, geçen ay gerçekleşen protesto gösterilerinin ve iş bırakma eylemlerinin doruk noktası oldu. Genel grev çağrısını CGTP-Intersindical Sendikalar Birliği ve 140 grubun yanında, UGT'ye üye bazı sendikalar, "Komünist" Partisi ve Sol Blok yaptı. Greve gitmenin ana nedeni artan işsizlik ve iş güvencesinin olmamasıydı. CGTP sendikası, kamu alanında yapılması düşünülen tasarruf politikalarına, toplu sözleşmelere yapılan saldırıya, işten atılmaları kolaylaştıran yasa tasarısına karşı grev çağrısı yaptı.

Güney Afrika'da grev

Avustralya Maden Şirketi BHP Billton'a ait iki manganez maden ocağında işçiler greve gitti.

Smancor'daki manganez ocağında çalışan işçilerin yüzde 75'i, Matmawan'daki madende çalışanların ise yüzde 30'u grevde. Bu madende çalışan siyah işçiler renklerinden dolayı işletme yönetimi tarafından aşağılandıkları için greve gittiklerini açıkladılar.

Lübnan'da çatışmalar devam ediyor!

Gerici çatışmanın bedelini Filistinli mülteciler ödüyor!

Lübnan'ın Trablus kentindeki Nehr el Barid Filistin mülteci kampında üslenen Feth el İslam adlı dinci örgüt ile Lübnan ordusu arasındaki çatışmalar, arabuluculuk girişimlerine rağmen devam ediyor. Bir kısmı Filistinli ve Lübnanlı sivillerden oluşan yüzü aşkın kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin yaralanmasına yol açan çatışmalar ikinci haftayı geride bıraktı.

El Kaide'nin "Lübnan kolu" olarak tanımlanan dinci örgütün, "Suriye karşıtı" gerici cephenin başını çeken Saad Hariri'nin El Müstakbel Partisi ile bazı gerici Arap rejimlerinin Beyrut'taki büyükelçileri tarafından Filistin mülteci kamplarına yerleştirildiği belirtiliyor. Bilindiği gibi Saad Hariri ile gerici Arap rejimlerinin kiblesi Washington'dur. Bu açıdan bakıldığında, adı geçen dinci örgütün Filistinli mültecilerin başına musallat edilmesinde ABD emperyalizminin dolaysız olarak rol aldığı anlaşılmaktadır.

Dinsel/mezhpsel çatışmaların kışkırtılmasına müsait olan Lübnan'daki siyasi atmosferin farkında olan emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin "Sünni" bir örgüt olduğu için Feth el İslam'ı desteklemeleri, Suriye-Lübnan-Filistin halklarına kurulan tuzakların bir parçasıdır. Dinci örgütü

Lübnan'a taşıyanın bizzat Hariri'nin partisi olduğunu ortaya koyan veriler, Amerikancı Hariri'nin Hizbullah'a karşı Filistinliler'i kullanma taktiği izlediğini gösteriyor. Lübnanlı güvenlik yetkilileri, tutuklanan örgüt militanları ile bazı televizyon ve gazeteler, Hariri ailesinin adını vererek, sözkonusu örgütün mülteci kamplarına yerleştirilmesinden silahlanmasına ve lojistik desteğe kadar doğrudan Hariri ailesi tarafın finanse edildiğini dile getiriyorlar. Konuyla ilgili açıklamalar yapan eski Sünni

milletvekillere Ulusal Diyalog Partisi Lideri Fuad Mahzumi de, dinci örgüt militanlarının Lübnan'a geçtiğimiz Şubat ayında getirildiklerini, önce Sayda kentinin güneyindeki Ayn el-Hilve mülteci kampına yerleştirildiklerini, oradan da Nehr el Barid kampına taşındıklarını belirtti. Örgüt militanlarının Lübnan'a taşınmasında Hariri ailesinin doğrudan rol oynadığını kaydeden Mahzumi, bu süreçteki mali koordinasyonu Refik Hariri'nin kız kardeşi ve Sayda milletvekili Behiye Hariri'nin gerçekleştirdiğini, Behiye Hariri'nin örgütün liderleriyle de temas halinde olduğunu belirtti.

Çatışmaların başlamasından bir süre sonra ateşkes talep eden örgüt militanlarına, "teslim olmak dışında bir alternatifiniz yoktur" yanıtını vererek çatışmaların bitmesini engelleyen hükümet, bu bahaneyle ABD'den askeri "yardım" almaya başladı. Bu arada gerici/dinci örgütü finanse eden Saad Hariri ile diğer "14 Martçılar", çatışmaların başladığı gün Suriye'yi suçlayıp emperyalist/siyonist güçlere hedef göstermeye başladılar. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi ise, eski başbakanlardan Refik Hariri'nin öldürülmesiyle ilgili "uluslararası mahkeme" kurulmasına karar vererek, Hizbullah ve Suriye'yi hedef alan baskıların arttırılmasına yeni bir gerekçe sundu. Savaş çetesinin şefi Bush'un Fuad Sinyora başkanlığındaki Lübnan hükümetinin arkasında olduğunu ilan etmesi bu tabloyu tamamlıyor.

Dinci örgüt ile Lübnan ordusu arasındaki çatışma hem emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin işine yaramış, hem de çatışmaların ortaya çıkardığı faturanın önemli bir kısmını zaten kamplarda ağır şartlar altında yaşayan Filistinli mülteciler ödemiştir.

Belirtildiğine göre, dinci örgüt ile El Müstakbel Partisi arasında baş gösteren anlaşmazlıktan dolayı başlayan çatışmalar, hem Filistinli mültecilerin Lübnan'daki varlığını tartışma konusu etmiş (ki onyıllardan beri ırkçı-siyonistlerin temel hedeflerinden biri Filistinli mültecileri Lübnan'dan sürmektir), hem de gerici Lübnan hükümeti ile ABD emperyalizmi arasındaki işbirliğinin daha da pekişmesine vesile olmuştur. Dahası, çatışmaların devam etmesi durumunda olayın farklı boyutlar alması ihtimali de yüksektir.

Bu örnekte de görüldüğü gibi, dinsel veya mezhepsel temeller üzerinde inşa edilen örgütler, her an emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin kullanabileceği bir araca dönüşebiliyor. Yazık ki, çelişkilerin giderek şiddetlendiği Ortadoğu ikliminde genç kuşaklar, bu tür gerici örgütlerin etrafında öbelenmeye hazır durumdadır. Oysa bu genç kuşaklar hem emperyalistlerle işbirlikçilerinin ulusal/mezhpsel bakışı altında, hem de kapitalizmin dayattığı işsizlik ve koyu yoksulluk belasıyla karşı karşıyalar.

Gerçekte bu genç kuşakların yeri; emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerini bölgeden atmanın, her türlü sınıfsal, ulusal, dinsel, mezhepsel bakıya son vermenin yegâne yolu olan devrim ve sosyalizm mücadelesidir. Ancak verili durumda devrimci alternatifin zayıf olması bu gücün yanlış mecralarda akmasına neden oluyor. Ortadoğu'da devrimci-sosyalist direniş odaklarının, ezilen halkların emekçi kesimleri önüne güçlü bir taraf olarak çıkmadan bu sorunu çözmek olası görünmüyor.

Türk ordusu Kosova'daki işgalci NATO güçlerinin komutasını üstlendi

Halklara düşmanlık temeli üzerinde inşa edilen savaş aygıtı NATO, yıllardan beri eski Yugoslavya topraklarının önemli bir kısmını işgal altında bulunduruyor. Halkları birbirine kırdırdıktan sonra ülkeyi çok sayıda parçaya ayıran ABD ile batılı müttefikleri, onlarca yıl kardeşçe yaşayan halkları birbirine boğazlattıktan sonra, bir "kurtarıcı" edasıyla gelerek bu coğrafyaya yerleşmişler.

Akıl almaz vahşetlere sahne olduktan sonra, işgalci güçlerin namluları gölgesinde hayatta kalmaya çalışan Kosovalılar da, savaş aygıtı NATO tarafından "kurtarılanlar" arasında yer alıyor.

Emperyalist güçlerin taşeronu olarak Kosova işgaline katılan Türk ordusu, bu yağmadan nasiplenme girişimini "Müslüman Boşnaklara yardım" olarak lanse etmiş, uzun yıllar bunun propagandasını yapmıştı. Ancak savaş aygıtı NATO komutasında işlenen ağır suçlara ortak olmayı "Müslümanlara yardım" şeklinde yutturmak pek kolay değil. Nitekim yıllardan beri "Bosnalı Müslümanlara yardım ediyoruz" teranesini hatırlayan yoktur.

Türk ordusunun Kosova'daki NATO işgalcileri arasında yer aldığı neredeyse unutturulmuştu. Ancak Kosova'daki işgal gücü KFOR'a bağlı Çok Uluslu Güney Tugay

Komutası, bir yıllığına Alman Silahlı Kuvvetleri'nden Türk Silahlı Kuvvetleri'ne geçince konu yeniden gündeme geldi. Türk işgal birliğinin komutanı Tuğgeneral Uğur Tarçın, devir töreninde yaptığı konuşmada "Güvenlik ve istikrarın sağlanması ve geliştirilmesinde duvara bir tuğla da biz koymuş olacağız. Çok uluslu komutanlığın bütün askerleri bir tim olarak omuz omuza çalışacaktır" dedi.

1999'dan beri işgal güçlerinin emrine birlik sunan Türk ordusunun Kosova'da halen 757 askeri bulunuyor. 4 bin askerin bulunduğu Kosova Çok Uluslu Güney Görev Kuvveti'nin komutasını ilk defa üstlenen Türk birliğinin komutanı general, NATO sancağını kuşanarak işgale daha aktif hizmetlerde bulunmaya hazır olduklarını gösterdi.

Farklı sermaye grupları arasındaki iktidar ve yağma çatışmasında içe dönük propagandayla ırkçı-şoven histeriyi körükleyen militarist güçler, Kosova'nın yansıra Afganistan'daki işgal gücü ISAF'ın da Kabil bölge komutanlığını üstleniyorlar. Lübnan'daki işgal gücü INIFIL'e 993 askerle katılan Türk ordusu, Kabil'deki NATO gücü ISAF bünyesinde de halen 1150 asker bulunduruyor. Farklı cephelerde emperyalist saldırganların hizmetine giren Türk ordusu, dışa dönük bu saldırgan politikaya paralel olarak, içeride de darbe tehditleri savuruyor.

Kapitalist/emperyalist düzen silahlanma yarışını körüklüyor!

ABD'den "füze kalkanı", Rusya'dan kıtalararası "balistik füze"

Rusya'nın sert tepkisine rağmen ABD emperyalizminin Doğu Avrupa ülkelerine füze kalkanı yerleştirme planında ısrar etmesi, zaten akıl almaz bir hızla devam eden silahlanma yarışına yeni boyutlar ekledi. ABD'ye "Füzeleriniz kapımıza dayandı. Buna seyirci kalamayız" diyen Rusya yönetimi, yeni bir silahlanma hamlesi başlattı.

Kapitalist-emperyalist düzenin dünya halklarının başına musallat ettiği en büyük tehdit olan emperyalist ABD rejiminin ve bu rejimin savaş makinesinin şefleri, kendilerine "Doğu Avrupa'yı koruma misyonu" biçerek füzelerini bu kıtaya yerleştirme hazırlığını sürdürüyor. Çek Cumhuriyeti'ne bir radar üssü, Polonya'ya ise füzelerin yolunu kesen roketlerden yerleştireceğini açıklayan savaş kundakçılarının, bu silahlanma hamlesine gösterdikleri gerekçeler gülünçtür. ABD savaş makinesinin Doğu Avrupa'ya konuşlanması anlamına gelen bu girişim, güya İran ya da Kuzey Kore gibi ülkelerden gelebilecek füze saldırılarını

önlemeyi amaçlıyor.

ABD emperyalizminin kirli emellerini çok iyi bilen Rus yetkililer, Amerikan savaş makinesinin kaplarına dayanması anlamına gelen bu girişime sert tepki gösterdiler. Füze kalkanının hem uluslararası hem de Avrupa ile tüm ilişkilerde "yeni ve gereksiz" riskler oluşturacağını belirten Rusya devlet başkanı Vladimir Putin, "Burada mevcut olmayan bir şeye karşı koruma duvarı oluşturulmaya çalışılıyor. Amerikan hükümetinin planları Moskova'ya tepki göstermeye zorluyor" diyerek, ülkesinin buna karşı gerekli önlemleri alacağını ilan etmişti.

ABD'nin silahlanma hamlesinde ısrar etmesine kıtalararası balistik füze denemesiyle yanıt veren Putin, "Ortaklarımız Doğu Avrupa'ya yeni silahlarla dolduruyor. Bulgaristan'da yeni bir üs, Romanya'da bir tane daha, Polonya'da bir merkez, Çek Cumhuriyeti'nde radar. Biz ne yapalım? Bütün bunlara seyirci kalamayız" sözleriyle silahlanma hamlesini gerekçelendirdi.

Rusya'nın, ABD savunma sahasına ulaşabilecek kapasitede, kıtalararası balistik füzelerini başarıyla test etmesinden sonra da basın toplantısı düzenleyen Putin, denemenin ABD'nin Anti-Balistik Füze Anlaşması'ndan çıkmasına bir tepki olduğunu söyledi. "Bütün dünya üzerinde bir emperyalizm oluşturma çabalarının tehlikeli ve sağlıksız olduğu"nu vurgulayan Rus lider, yeni bir silahlanma yarışının başladığını, ancak bunun sorumlusunun Rusya değil ABD olduğunu belirtti.

Amerikan savaş makinesinin Doğu Avrupa'ya yerleşme hazırlığı ile dışa vuran iki emperyalist güç arasındaki çatışma, yeni olmamakla birlikte ilk kez bu kadar aleni bir hal almıştır. Bu çatışmanın altında yatan temel nedenler, ABD emperyalizminin eski Sovyet cumhuriyetlerini sömürgeleştirmek, Rusya'yı kuşatmak, Hazar petrol ve doğalgaz rezervlerini yağmalamak için yıllardır sürdürdüğü pervasız saldırgan girişimlerdir.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ABD'nin küçük düşürücü yaklaşımlarını sineye çeken Rus yöneticiler, rejimin kendini toparlamasının ardından emperyalist bir odak olma yolunda katettiği mesafenin de verdiği bir özgüvenle artık ABD'ye kafa tutabiliyor. Dahası Çin'le ekonomik, siyasi ve askeri işbirliğini geliştiren Rusya'nın bu aşamadan sonra Washington'daki savaş kundakçılarının küstahlıklarına sessiz kalması olası görünmüyor. Bu ise emperyalist güç odakları arasındaki rekabet ve çatışmanın daha da ivmelenmesine yolaçabilir. Zira ne ABD'nin yayılmacı ve yağmacı emellerinden vazgeçmeye, ne Rusya-Çin ikilisinin bu girişimlere seyirci kalmaya niyeti var.

Tarihsel deneyimlerin de gösterdiği gibi, emperyalist güç odakları arasındaki çatışmaların insanlığın karşısına çıkardığı ağır faturalar, esas olarak işçilere, emekçilere, ezilen halklara ödetilmiştir. Emperyalistler arası olası yeni çatışmaların öncekilerden de yıkıcı sonuçlara yol açacağını tahmin etmek güç değil. Bu ise, dünya proletaryası ile ezilen halklarının anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadeleye daha sıkı sarılmalarının taşıdığı hayati önemi göstermektedir.

TMMOB'tan Çevre Günü'nde açıklama...

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, 5 Haziran Dünya Çevre Günü'ne ilişkin Mimarlar Odası Büyükşehir Şube binasında bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada; çevre cephesinde olumlu bir gelişmenin olmadığı, yönetenlerin tercihlerinin kenti ve kentliyi öldürdüğü ifade edildi. Geçtiğimiz yıl meydana gelen önemli çevre olayları slayt eşliğinde anlatıldı.

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri Tores Dinçöz, yaptığı konuşmada, nükleer santraller istemediklerini belirterek, "Nükleer yasa çıkartmak için zaman harcayanlar, yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımı, teşviki için kafa yormalıdır. Nükleer lobilerden yana değil halktan yana saf tutmalıdır" dedi. Nükleer santrallerin atık sorununun çözülemediğini, santrallerin yeni facialar yaratabileceğini savunan Dinçöz, Çernobil kazası nedeniyle onkoloji servisinde tedavi görenlerin %90'ının Karadenizli olduğunu ve her Karadenizli aileden birinde troid bezi kanserine rastlandığını ifade etti.

Su havzalarının korunmaması, su hizmetlerinin sunumundaki politik bakış açısı nedeniyle ülkenin su sıkıntısı çektiği belirtilerek, "Türkiye su katlı çeken bir ülke değildir. Ancak, su kaynaklarının yönetimi ve planlanmasına dair yaşanan sorunlar, son 10 yılda Dünya Bankası ve uluslararası su tekellerinin ülkemiz su yönetimini belirleyen ticari girişimleri, sanayileşme ve kentleşme süreçlerinin plansız seyri, yenilenebilir su miktarında olumsuz değişimlere yol açmıştır" denildi.

Kentsel alt yapı hizmetlerinin neoliberal politikalar çerçevesinde belediye ve özel şirketlere devredildiği ve bunun denetimsizliği arttırarak ölümlere yol açtığı ifade edilerek Kentsel Dönüşüm Projesi eleştirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ÇMO'dan çevre paneli

TMMOB Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi "5 Haziran Dünya Çevre Günü" etkinlikleri çerçevesinde Küba'dan gelen Çevre Bakanları'nın katılımıyla bir panel gerçekleştirdi. YTÜ Oditoryumu'nda gerçekleştirilen panele, Küba Çevre Ajansı Başkanı Gisela Alonso ve Bilim Teknoloji Çevre ve Dış İlişkiler Uzmanı Yadira Gonzales katıldı.

4 Haziran günü saat 14.00'te başlayan panelin açılış konuşmasını yapan ÇMO İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanı Ö. Eylem Tuncaelli, Türkiye'de kurulmak istenen nükleer santrallere dikkat çekti. Hükümetin nükleer lobilerden yana değil halktan yana saf tutmasını istedi. Açıklamada su havzalarının korunamaması ve yönetilememesi dile getirildi. Suyun kamu malı olduğu ve korunması gerektiği belirtildi.

Basın açıklamasının ardından ilk sözü Küba Çevre Ajansı Başkanı Gisela Alonso aldı. Alonso, Küba'nın jeopolitik konumu ve coğrafi özellikleri üzerine bilgilendirme yaptı ve 1959 Küba Devrimi'nin kazanımları üzerine kurdu. Devrimden bugüne halk yararına uygulanan çevre politikalarını somut veriler ve değişimlerle örnekledi. Küba'da çevre politikalarını ekonomik gelişim, sosyal adalet ve sürdürülebilir gelişim üzere üç başlık altında ele aldıklarını belirtti. Alonso, konuşmasının sonunda Küba'nın yükselişini Fidel Castro'nun devrimden sonra ortaya koyduğu politikalara bağladı. Yaşadıkları tüm ilerlemeleri ABD ambargosuna rağmen gerçekleştirdiklerini belirtti. Panelde Küba Bilim Teknoloji Çevre ve Dış İlişkiler Uzmanı Yadira Gonzales ve Prof. Dr. İlhan Tanımlı da söz alarak çevre politikalarına ilişkin düşüncelerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Seçimler ve devrimci yurtsever tavır - III-

M. Can Yüce

Türkiye sayısız siyasal belirsizlik içinde 22 Temmuz seçimlerine doğru yol alıyor. Seçimlerin yapılıp yapılmayacağı bile tartışma konusu... TC, Güney Kürdistan'a kapsamlı bir askeri işgal hareketi geliştirmenin hazırlıklarını yapıyor. Genelkurmay'dan yapılan açıklamalardan, ordunun Güney Kürdistan ve iç iktidar konularında son derece kararlı olduğu, sonuna kadar gitme eğiliminde olduğu anlaşılıyor. Hatta kimileri bu yaklaşımı, ABD ve AB'ye rağmen Türk ordusunun yeni bir doktrine yöneldiği biçiminde yorumluyor. Yapılan yorumlar ne olursa olsun, Türk ordusunun iç ve dış koşulları uygun ve elverişli hale getirir getirmez Güney'e saldıracağı, her olayı ve gelişmeyi bu amaç için kullandığı, kullanacağı açıkça görülmektedir!

Türkiye özel savaş cephesinde bunlar olurken, İmralı Partisi ve onun "yasal" temsilcileri "Türkiye'ye sözümüz var" sloganıyla bağımsız adaylarla seçimlere hazırlanıyor. DTP "Eş başkanlarından" Aysel Tuğluk, Kürt halkının onurunu rencide eden, TC'nin resmi tezlerini en gerici ve ırkçı Türk milliyetçisinden daha geri bir noktada savunan bir yazıyı yayınlıyor. Gericiliğin, ırkçılığın, faşizmin, özel savaş saldırılarının en üst boyuta tırmandığı ve aynı zamanda dönüklüğün-ihanetin bu kadar pervasızlaştığı bir dönemde seçimleri bütün bu gelişmelerden ayrı olarak ele almanın bir anlamı var mı?

Kuşkusuz hayır!

Var olan tablonun en kaba özeti şudur:

Bir: Türk Genelkurmay'ı, Güney Kürdistan'a saldırmak, Güney'i işgal etmek ve bugüne kadar elde edilen kazanımları bütünüyle yok etmek için hummalı bir seferberlik başlatmış bulunmaktadır. İç ve dış politikalarının odağında bu hedef var. Bu hedefi TC'nin varlığı ve geleceği için temel ve yaşamsal önemde görmektedirler.

İki: AKP hükümeti üzerinde kurdukları baskının en önemli boyutlarından biri de bu hedefdir. İçte ve dışta, iç ve dış politikada güçlü bir iktidarı, anılan çizgiyi savunabilecek kararlı bir iktidarı, bu hedefleri için zorunlu görmektedirler. Bu süreçte polislin yetkilerini artıran yasanın geçmesi bu çerçeveye oturuyor.

Üç: Bu dönemde bütün politik olayları olduğu gibi, meydana gelen eylemleri, asker kayıplarını da bu amaç için kullanmaktadırlar.

Dört: ABD ve AB, Güney'e askeri bir müdahaleye karşı olduklarını açıklamışlardır. Özellikle ABD'ye rağmen böyle bir saldırıya başlayabilirler mi? Bu, önemli bir sorudur ve yanıtı tartışmaya açıktır.

Beş: Dersim'deki karakol baskından sonra sınıra tank ve top gibi ağır silahların kaydırıldığı haberleri gelmektedir. Yine Güney'deki dağların bombalandığı da duyurulan başka haberlerdir.

Bütün bu gelişmeler birlikte değerlendirildiğinde, savaş rüzgârlarının estirildiği, bir saldırı ve işgal hareketinin elinin kulağında olduğu söylenebilir. Bu koşullarda seçimlerin kaderinin de belirsizliğe gireceği öteden beri tartışılmaktadır.

Peki, bu ciddi gelişmeler yaşanırken "Kürt Cephesi" neler yapıyor?

Güney Kürdistan hükümeti ve liderleri, bir işgal hareketine karşı direneceklerini, sorunların diyalog yoluyla çözülmesi gerektiğini söylemektedirler. Bu çizgilerinde direnç gösterecekleri yönünde kararlı

Bugün ise Kürt egemen ve orta sınıflarının önemli bir bölümü, düzen içinde kendi kimlik kırıntılarıyla ve örgütlü olarak yer almak istiyorlar. Ortak kabulleri yine aynıdır. Cumhuriyetin temellerini savunmakta, ama bu bağlam içinde eğreti de olsa bazı kırıntıların kabulünü de gerekli görmektedirler. İmralı Partisi ve DTP'nin duruşu ve durumu budur! Bu işin bir boyutu ve eksenlerinden biri, ama yaptıkları bundan öte bir şeydir. Kürdistan devrim dinamiklerini tasfiye etmek, devrimci yurtsever bilinci katletmek, devletin resmi tezlerini yeniden Kürt halkına yedirmek!

işaretler vermektedirler.

Öte yanda Kuzey'de Kürdistan ulusal hareketini ve potansiyelini ağırlıklı olarak kontrol eden İmralı Partisi'nin tutumu ilginçtir, ama şaşırtıcı değildir. "Yeniden çatışma" sürecinin neden başlatıldığı bilinmektedir. "Ateşkes" ilan etmişlerdi, ama çatışmaların yeniden başlayacağını, bu açıklamalarının hemen sonrasında Öcalan'ın ağzından duyurmuşlardı. Bir yandan da seçimlere hazırlanmaktadırlar. Bu bir çelişki mi? Görünürde "evet" denilebilir. Ancak sadece görünürde... Özünde ise çatışma ve seçimlere katılım birbirini tamamlıyor, her ikisi de aynı politik özden kaynağını alıyor. Bu öz şudur:

Kendisini devlete ve bu düzene kabul ettirmek!

Şiddet ve savaş tek başına bir anlam ifade etmiyor. Şiddet ve savaş, politik bir hedefle, politik bir program ve stratejiyle bir anlam kazanır. Şimdi süren şiddet eylemlerinin Kürtler ve Kürdistan açısından politik bir hedefi, politik bir programı ve stratejisi var mı? Kürtler'in bağımsızlığı, özgürlüğü, özerkliği gibi bir hedefi var mı? Peki, açıklanan hedefler nedir? "Barış istiyoruz, silahlarımızı bırakmak istiyoruz. Buna karşılık af edilmek, yasal olarak siyaset yapmak istiyoruz." Evet, bu sözlerden başka bir hedef duyan, okuyan var mı? Kendini düzene ve özel savaş aygıtına belli kırıntılar karşılığında kabul ettirmek için kan dökmek bir cinayet değilse nedir? En az bunun kadar önemli olan başka bir şey var:

Duruşun ve şiddet pratiğinin Kürdistan ve halk için ciddi bir şey istemiyorsun, ama bu duruşun ve eylemlerle özel savaş aygıtına iç ve dış politikada, Güneye karşı stratejisini hayata geçirmede zemin sunuyorsan, bunun adı nedir? Nesnel olarak hiçbir Kürdistanî talebi olmayan şiddet eylemlerinin düşmanın değirmenine su taşıdığı çok açıktır!

Öte yanda "Türkiye'ye sözümüz var" sloganıyla seçimlere hazırlanıyorlar. Türkiye'ye ne sözü var? Misak-ı Milli sınırları içinde görülen Güney Kürdistan'ı TC'ye peşkeş sözü mü? Kürtlerin var olan ulusal ve toplumsal bilinçlerini katletme operasyonunu sonuna kadar götürme sözü mü? Verilen sözün özü ve ana çerçevesi, Aysel Tuğluk'un Radikal gazetesinde yayınlanan iğrenç ve utanç belgesi yazısı mı?

Adayların çoğu için "sağ, feodal, aileci ve aşiretçi dengelerin etkili olduğu" (Nurettin Demirtaş, DTP Genel Başkan Yardımcısı, 5 Haziran 2007 Y. *Özgür Politika*) değerlendirmesi kendileri tarafından yapılmaktadır. Adayların bu konumu, DTP'nin Kürt orta ve egemen sınıfların partisi olma ve örgütlü olarak bu düzen içinde yer edinme çizgisinin doğal bir

sonucudur. Bunların düzen tarafından kabul görmek, bu kabul karşısında Kürt devrimci dinamiklerini tasfiye etmek dışında bir söz ve pratikleri olacak mı? Elbette kendilerini düzene kabul ettirmenin kendilerine, ailelerine kazandıracığı önemli rantlar var. Bu kısa özeti şimdiye kadar yeterli olduğunu düşünüyoruz. Ancak tamamlamadan şunu da belirtmek gerekiyor: Reformist, düzen içi sol temsilcilerinin bu çizgiye yamanması, kendi kişilikleri ve politik duruşları için tam bir ayna işlevi görmüştür. Yani "kapak-tencere" meselesi... Umarız hayrını görürler... Bu duruşlarıyla "parlamentarizm" gibi politik bir hedeften bile uzak olduklarını, bireysel ve küçük grup hesaplarının önde olduğunu kanıtlamış oluyorlar...

Üç bölüm halinde yayınladığımız yazıların genel bir toparlamasını yapmak gerekirse;

Bir: Seçimler, düzen partileri, Meclis ve hükümet, yani Türk siyaset kurumu, Kürdistan açısından meşru değildir. Anılan kurum, Kürdistan için inkâr ve imha sistemini meşrulaştırma aracıdır. Seçimlerin ve onun da içinde bulunduğu Türk siyaset kurumunun bu niteliklerini reddetmeden seçimlere katılmak, ulusal kurutuluş ve yurtseverlik bilincine büyük bir darbe anlamına gelmektedir.

İki: Seçimlere bağımsız adaylarla katılabilir, ama bu katılımın ekseninde seçimlerin gayri meşruiyetinin vurgulanması ve Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkı ilkesi olmak durumundadır. Bu eksen tamamlayan başka bir unsur ise Meclis yeminini etmemek ve Meclis çalışmalarını yürütmemektir. Tabii bunu bugünden taahhüt etmek bir zorunluluk olmaktadır...

Üç: Daha önceleri politik olarak iğdiş edilmiş Kürt egemen sınıfları bireysel, ailesel ve aşiretsel çıkarları gereği düzen partileri içinde yer alır ve kendi çıkarlarını öyle savunmaya çalışırlardı. Bunların bir Kürt sorunları ve bu temelden beslenen talepleri yoktu. Bugün ise Kürt egemen ve orta sınıflarının önemli bir bölümü, düzen içinde kendi kimlik kırıntılarıyla ve örgütlü olarak yer almak istiyorlar. Ortak kabulleri yine aynıdır. Cumhuriyetin temellerini savunmakta, ama bu bağlam içinde eğreti de olsa bazı kırıntıların kabulünü de gerekli görmektedirler. İmralı Partisi ve DTP'nin duruşu ve durumu budur! Bu işin bir boyutu ve eksenlerinden biri, ama yaptıkları bundan öte bir şeydir. Kürdistan devrim dinamiklerini tasfiye etmek, devrimci yurtsever bilinci katletmek, devletin resmi tezlerini yeniden Kürt halkına yedirmek!

Bundan dolayı DTP ve gösterdiği bağımsız adaylara oy vermek, tasfiyeciliğe, İmralı tezlerine, dolayısıyla resmi çizgiye oy vermekten başka bir şey değildir! Bu kadar eğilip bükülmelerine, yalvarmalarına rağmen TC'nin tavrı ise bastırmak, cezalandırmak ve aşağılamaktan başka bir şey değildir. Bunlar elbette Kürt halkı adına yapıyor. Kürt halkı bu kadar aşağılanmayı sinesine çekecek mi? Bütün bunlara "müstahak" mı?

Devrimci yurtsever tavır, bir yandan seçimlerin gayri meşruiyetini, TC'nin inkâr ve imha sitemini teşhir etmek olmalı; bir yandan da İmralı tasfiyeciliğinin her yansımalarını ve uzantısını halkımıza göstermek olmalıdır. Halkı boş vaatlerle kandıranlara karşı gerçek kurtuluş yolunu göstermek de devrimci yurtsever duruşun belkemiğini oluşturmaktadır!

Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmet Arif'i anma etkinliklerinden...

ŞİKE: “Devrimci sanatçıları unutmadık!”

3 Haziran günü Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde devrimci sanatçılarımızdan Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal'i anma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Ardından bir arkadaşımız komünist şair Nazım Hikmet için yazılmış “Altın dişler ve çelik mermiler” yazısını okudu. Daha sonra devrimci şairlerin yaşamlarını anlatan metinler okundu. Şiir grubu sunduğu programla etkinliğimize coşku kattı.

Yapılan konuşmalarda işçi sınıfının ve komünizmin sanatçıların eserleri ile mücadeleye katkı sundukları ifade edildi. Devrimci sanatçılarımızın eserlerinin bugün de büyük ilgi gördüğü, ancak düzenin kirli ellerinin onlara da uzandığı dile getirildi. Komünist sanatçılarımızın miraslarını yalnızca biz komünistlerin sahiplenebileceği vurgulandı.

Kavgamızın devrimci sanatçıları, onların

devrime ve işçi sınıfına mal olmuş eserlerini unutmamak, unutturmayacağız.

Sakirpaşa İşçi Kültür Evi/Adana

Nazım Kayseri'de anıldı

Daima ezilenlerin, haksızlığa karşı dövüşenlerin yanında yer alan komünist şair Nazım Hikmet, 3 Haziran günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde anıldı.

Etkinlik Nazım şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Yapılan konuşmada, Nazım'ın yaşadığı hayata, hayatın getirdiklerine karşı tarafsız kalmadığına, toplumsal sorunlara karşı duyarlı olmayı, işçi sınıfını ve emekçileri aydınlatmayı bir görev kabul ettiğine, onun durduğu tarafın idealleri uğruna mücadeleye girenlerin tarafı olduğuna vurgu yapıldı. Kaderini işçi sınıfıyla birleştiren Nazım'ın, şiirleri ve yazılarıyla bu kimliği ortaya koymaktan geri durmadığına, zorlu günler yaşamasına rağmen umudunu ve inancını koruduğuna dikkat çekildi

Nazım'ın vatandaşlıktan çıkartılmasına ve uzun yıllar boyunca yasaklı kalmasına rağmen şiirlerinin ve mücadelesinin sonraki kuşaklar boyunca dilden dile dolaştığı belirtildi Yaşamının büyük bir kısmı hapislerde ve yurtdışında geçmesine, ölümünün üzerinden 44 yıl geçmesine rağmen, egemenlerin korkusunun bugün de devam ettiği üzerinde duruldu.

Burjuvazinin Nazım'ın mücadelecisi yanını, komünistliğini unutturmaya çalışarak sadece aşklarını, yurt sevgisiyle dolu yönlerini öne çıkarttığı söylendi. Oysa onun unutulmaması ve unutturulmaması gereken yanının komünistliği olduğu vurgulandı.

Nazım'ın şiirlerinden bestelenmiş şarkı ve türkülerle devam eden anma etkinliği, coşuklu bir havada sona erdi.

Kızıl Bayrak/Kayseri

İzmir Çam-Der: Devrimci sanatçılarımızı andık

Komünist şair Nazım Hikmet ölümünün 44. yılında İzmir Çamlıkule Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği'nin (Çam-Der) düzenlediği bir etkinlikle anıldı. Etkinliğe 60 kişi katıldı.

Etkinlik sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için şehit düşenlerin anısına saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasında yaşamıyla, kimliğiyle, yeni bir dünya yaratmak için verdiği mücadeleye, bıraktığı devrimci kültürel mirasla Nazım Hikmet'in ayrılmaz bir bütün olduğu vurgulandı. Nazım'ın yanısıra yine Haziran ayında kaybettiğimiz Ahmet Arif ve Orhan Kemal'in de devrimci kimliklerine vurgu yapıldı. Sömürü ve talan düzeninin biz işçi ve emekçilere dayattığı yoz kültürü parçalamak için devrimci kültürün ve sanatın taşıyıcıları olan sanatçıları hak ettikleri değerin verilmesi gerektiği dile getirildi.

Açılış konuşmasının ardından üniversiteli bir arkadaşımız Ahmet Arif'in “Anadoluyum Ben” isimli şiirini okudu. Ardından Nazım Hikmet'in ‘Tanya’ şiirinden esinlenerek Çam-Der'in kendi bünyesinde hazırladığı tiyatro oyunu sergilendi. Etkinliğe katılanların ilgiyle izlediği oyun “Bu sömürü devam ettikçe Tanyalar hiç bitmeyecek” vurgusuyla kitle üzerinde büyük bir etki yarattı. Oyun sonrasında Nazım Hikmet'in “Yaşama dair” ve “Vatan haini” şiirleri bir işçi arkadaşımız ile bir liseli arkadaşımız tarafından okundu. Nazım'ın şiirlerinden bestelenen şarkılarla devam eden etkinlik, “Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala” isimli sinevizyon gösterimi ile sona erdi.

Çam-Der/İzmir

Burjuva düzende bir hayatın bedeli 820 YTL!

Kadınlara dönük her türlü eşitsizliğin, baskının ve şiddetin yaşandığı burjuva düzende töre ve namus cinayetlerine kurban edilen kadınların sayısı gün geçtikçe artıyor. Yasalarca da herhangi bir güvenceye alınmayan bu hayatların katilleri burjuva düzeninin yasaları tarafından korunuyor, hafif cezalarla affediliyor ve nice kanın dökülmesine göz yumuluyor. Cezalar trajikomik bir biçimde taksidde dahi bağlanabilirken, asıl katiller sokakta geziyor!

Diyarbakır'da ailesinin zoruyla nişanlandığı kişiden ayrıldığı için kardeşi tarafından bıçaklanan, yaralı haldeyken babası tarafından kurşunlanarak öldürülen 24 yaşındaki Neşe Özel'i yaralayan kardeşi E.Ö. 820 YTL para cezasına çarptırıldı. Baba Faruk Özel ise henüz bulunamadı. Genç kızın mezar taşına “Aile namusuna leke getirdiği” gerekçesiyle sadece adı yazıldı, soyadı ise yazılmadı.

Diyarbakır'da geçen yıl babası tarafından istemediği biriyle nişanlanan, ardından nişanı bozduğu için, “Aile namusuna leke getirdiği” gerekçesiyle önce 17 yaşındaki kardeşi tarafından defalarca bıçaklanan, ardından babası tarafından kurşunlanan Kız Meslek Lisesi Mezunu Neşe

Özel'in ismi de töre cinayetine kurban giden kadınlar arasına katıldı. Neşe Dicle Üniversitesi'ne sevk edilirken yolda yaşamını yitirdi.

Diyarbakır 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada 12 yıla kadar hapis cezası istemiyle yargılanan E.Ö., tutuksuz yargılandığı duruşmaya katılmadı. Savcı, toplanan delillere göre, sanığın bıçakla ablasını yaraladığı, yaraların vücutta bulunduğu yer ve bıçaklama sayısı dikkate alındığında suçun adam öldürmeye teşebbüs olmadığı, kasten yaralama niteliğinde kaldığından, sanığın bir yıl hapsini istedi.

Mahkeme, olay tarihinde 15-18 yaş grubunda olan sanığı, ablasını kasten yaralamaktan ve ekonomik durumu göz önüne alınarak 6 eşit taksitte ödenmek üzere 820 YTL para cezasına çarptırdı. Mahkeme, sanığın olumsuz davranışlarda bulunmaması, yeniden suç işlemeyeceği hususunda mahkeme heyetinde kanaat oluşması nedeniyle lehine olan bütün hükümlerin uygulanmasına, hakkında hapis cezası verilmesine yer olmadığına oy birliğiyle karar verdi. Kızını tabancayla öldüren baba Faruk Özel ise, halen yakalanamadığı için yargılanamadı.

Mücadele Postası

“Öldürmeyi reddetmek suç değildir!”

5 Haziran günü İngiltere, Yunanistan, İtalya, ABD ve Türkiye’de “Vicdani retçilere ve savaşmayı reddedenlere zulmetmeyi durdurun!”

başlığıyla yapılan

eylemlerin Türkiye ayağı Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirildi. Vicdani Ret Platformu üyeleri, öldürmeyi reddetme hakkının ve vicdani reddin tanınmasını istediler. “Türkiye, vicdani retçileri görmemekte ısrar ediyor!” pankartının açıldığı eylemde, pankart üzerinde vicdani retçileri savaşmayı reddedenleri simgelemek amacıyla kafasını kuma gömmüş devekuşu fotoğrafı kullanıldı.

Platform adına yapılan açıklamada, 1995 yılında vicdani reddini açıklayan Osman Murat Ülke’nin, gördüğü işkence ve baskıların ardından AİHM’in 2006 yılı kararıyla Türkiye’yi 11 bin Euro tazminat ödemeye mahkum ettiği belirtildi. Mehmet Tarhan, Halil Savda, ve Mehmet Bal’ın vicdani ret taleplerinin kabul edilmesi istendi.

Eylemde; “Savaş’ın insan kaynağını kurutun!”, “Ya sev, ya sev, ya sev!”, “Şiddeti reddetmek haktır, Halil haklı!” dövizleri taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

30 yıl 30 gün sonra 1 Mayıs...

Reflex Eylem Grubu, 1 Mayıs 2007 Taksim eyleminin amatör kamera kayıtlarından oluşan görüntülerini toparlayarak, 31 Mayıs akşamı “30 yıl 30 gün sonra 1 Mayıs” başlıklı bir gösterim gerçekleştirdi.

1 Mayıs’ın ardından çalışmalarına başladığı gösterimi izleyiciyle buluşturan REG’in etkinliği 31 Mayıs akşamı MMO İstanbul Şubesi Bodrum Katı’nda gerçekleştirildi. Gösterimin yapılacağı salonu alışılmadık dışında düzenleyen REG aktivistleri, salonun farklı noktalarına projeksiyon makineleriyle İstanbul’un farklı yerlerindeki 1 Mayıs görüntülerini yansıttılar. Taksim, Beşiktaş, Okmeydanı, Kabataş-Dolmabahçe, Kazancı’daki 1 Mayıs kutlama ve eylemlerini farklı perdelerde gösterildiği etkinlikte 1 Mayıs gününü anlatan fotoğraflar da sergilendi.

Reflex Eylem Grubu’nun gösterimleri 2-3 Haziran tarihlerinde yapılan iki gösterimin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ESP Bilderberg toplantısını protesto etti

ESP İstanbul’da yapılacak olan Bilderberg toplantılarını 2 Haziran günü gerçekleştirdiği açıklama ile protesto etti. “Emperyalist küreselleşmeye ve işgale karşı yaşasın halkların birleşik mücadelesi!” pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada, bu toplantılara uluslararası silah tekelleri, finans oligarşisi ve kurmaylarının katıldığı vurgulandı.

Eylem boyunca “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo’yu unutmayın!”, “Yaşasın halkların birleşik mücadelesi!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!” sloganları aıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Susurluk hukuku sürüyor!”

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyeleri, 4 Haziran günü Taksim Tramvay Durağı’nda, 7 Aralık 2006 tarihinde kurumlarına yapılan polis baskınları sonucu tutuklanan ve 7 ay geçmesine rağmen yargı önüne çıkarılmayan üyelerinin yargı önüne çıkarılması ve serbest bırakılması talebiyle bir açıklama yaptı.

“Yozlaşmaya karşı mücadele ettikleri için tutuklananlar serbest bırakılsın!” pankartının açıldığı eylemde, 7 ay önce tutuklananların yargı

önüne çıkarılmaması “hukuksuzluk” olarak nitelendirildi. Eylemde “Komplolarla tutuklananlar serbest bırakılsın!”, “Komploları boşa çıkardık, çıkaracağız!” sloganları atıldı. “Uyuşturucu çeteleri serbest, karşı çıkanlar tutuklandı!”, “Fuhuş yaptırana karşı çıkanlar tutuklandı!”, “Komplolarla tutuklananlar serbest bırakılsın!” yazılı dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Munzur onurdur onuruna sahip çık!..”

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), 5 Haziran Dünya Çevre günü vesilesiyle çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştiriyor.

3 Haziran günü saat 12.30’da Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen kitle, ‘Başka bir enerji mümkün, başka Munzur yok!’ pankartı ve ‘Geleceğimiz için Munzur’uma dokunma!’, ‘Küresel şirketler Munzur’dan defolun!’, ‘Munzur’da 8 baraja, dünyada G-8’e karşıyız!’ ve ‘Hilmi Güler istifa!’ dövizleri açtı.

Yürüyüş boyunca ‘Munzur özgürdür, özgür olacak!’, ‘Munzur onurdur, onuruna sahip çık!’, ‘Munzur’da baraja hayır!’, ‘Munzur’a uzanan eller kırılır!’ sloganlarını atan 250 kişilik kitle Taksim Tramvay durağına kadar yürüdü. Burada basın açıklamasına geçilmeden önce ‘Dersim dört dağ içinde’ türküsü söylendi.

Basın açıklamasını TUDEF adına Munzur Vadisi ve Çevresini Koruma Kurulu üyesi Hasan Şen yaptı. Yapılan açıklamada, küresel iklim değişikliği karşısında hükümetin Kyoto Protokolü’nü imzalamadığı, alınması gereken önlemlerin vatandaşın sırtına yıkıldığı ve

Munzur’da baraj yapılması durumunda binlerce yıllık tarih ve kültürün yok edileceği ifade edildi. Şen, askeri operasyonlarla yüzlerce hektarlık ormanların yakıldığını vurguladıktan sonra ‘Sağlıklı çevrede yaşama hakkı, hukukun üstünlüğü ilkesi gereğince kamu yararına aykırı olan bölgemizdeki altın madenlerinin faaliyetlerine, baraj yapımına ve orman yangınlarının çıkarılmasına hemen son verilmelidir’ dedi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Tutuklananlar serbest bırakılsın!”

Ezilenlerin Sosyalist Platformu, 5 Haziran’da, 8 Eylül tarihinde çeşitli illerde yapılan baskınlar sonucu tutuklanan 23 kişi için istenen toplam 3 bin yıl cezaya ilişkin bir açıklama yaptı, tutuklananların serbest bırakılmasını istedi. Taksim ESP Bürosu’nda yapılan açıklamada, 8 Eylül 2006 tarihinde tutuklananların dava dosyaları hakkında 9 aydır gizlilik kararı bulunduğu ve hazırlanan iddianamede toplam 3 bin yıl ceza istendiği ifade edildi. Tüm işçi ve emekçilere çağrı yapılarak, 23 gazeteci ve yazarın duruşmasına katılması istendi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

+ +

**Kahrolsun sermaye
diktatörlüğü!**

**Yaşasın sosyalist
işçi-emekçi iktidarı!**